

ဘာသာသနာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာ

ရတနာမွန်

မဂ္ဂဇင်း

ဂန္ဓဝါရွာက မြဒေါင်းလှလင်

- ▷ ဂန္ဓဝါရွာသည် ချောက်စဉ်ကမှ ပုဂံသို့သွားရာလမ်း(ဝါ)ပုဂံ၊သီရိပစ္စယရွာ ထိုနှင့် နီးသောရွာ ဖြစ်သည်။
- ▷ “မြဒေါင်းလှလင်”ဆိုသည်မှာလည်းရှေးနှစ် (၈၀)ကျော်ခန့်က သုံးကျိင်ကျော်စီး၊ “မြဒေါင်း”အမည်ခံ ပြိုင်လွေ၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ကျက်သရေမင်္ဂလာ အခါယူ၍ အလေးအနက် ထားရှိခဲ့သော လက်ရာကောင်း (ပန်းပု၊ဆေးငြိမ်း၊မှန်ကျောက်စီ) လက်မ ၂၀-ခန့်ရှိ ပန်းပုရုပ်လုံး တစ်ခုသားဖြစ်ပါသည်။
(လွန်ခဲ့သော ၁၅-နှစ်ခန့်က ကွင်းဆင်းလေ့လားရေးခဏ်းတွင် ဂန္ဓဝါရွာ ရွာဦး ကျောင်းတစ်နေရာ၌ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။)
- ▷ ပန်းပုပညာရှင်တို့သည် ဗုဒ္ဓဝင်၊ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်၊ရာဇဝင်၊ ဒဏ္ဍာရီ၊ထိုးဇာတ်၊ လှမှုရေးလေ့ပုံဟန်များကို နေရာလိုက်၍ လိုက်လျောညီထွေ တင့်တယ်အောင် သရုပ်ဖော်နိုင်သည့်အပြင် ဟခုကဲ့သို့ ဇာတ်ဟန်ပါပါ၊ ရုပ်လုံး၊ ရုပ်လှလေးများကို လည်းတစ်ခါတရံ ထုလုပ်လေ့ရှိတတ်သည်။
- ▷ မြဒေါင်းလှလင်တွင် ဥဒေါင်းခေါင်းစွပ်ကို ဆောင်းကာ အတောင်ခတ်၍ ပျံတော့ မည့် ဇာတ်သဘင်ဟန်ချီနေသည့် အသွင်က မြင်ရသူအတွက် ကြည်နူးမှု ရစေသည်။ သစ်သားပန်းပုရုပ်လုံး၊ ဆေးခြယ်ရွှေရောင်လည်းပါ၊ မှန်နုကျောက်ငယ်လည်းစီခြယ် သည်။
- ▷ ပြည်တွင်း၊ပြည်ပ၊ အနုပညာ မြတ်နိုးခံစားတတ်သူများအတွက် ဤကဲ့သို့သော လက် ရာမျိုးကို မြင်ကွင်းကောင်းတွင် ထားရှိကာ တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းလေ့ ရှိတတ် သည်။
- ▷ အလားတူလက်ရာမျိုးကို တစ်ခါတစ်ရံတွေ့ရတတ်ပါသည်။မြတ်နိုးတတ်သူများ ထိန်း သိမ်းထားမှုကြောင့် အတော်အတန်ရှိနေဦးမည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။
- ▷ ဤလက်ရာမျိုးထုလုပ်နိုင်သည့် ပန်းပုပညာရှင်များလည်းများစွာရှိနေ ဆဲ၊ ငြိည်တွင်း၊ ပြည်ပ ဈေးကွက်များလည်း အလားအလာရှိနေသည်မို့၊ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ကြပါက ကောင်းလေစွ။
- ▷ (ဤမြဒေါင်းလှလင် ရုပ်ထုငယ်၏ နေအောက်ခြေတွင် ချစ်စစွယ် သူငယ်တော်ရုပ်နှင့် ခြားခြံသော် ရုပ်ငယ်လည်းပါရှိသည်။ အချို့အောက်ခြေ အရုပ်များတွင် အဓိပ္ပာယ် ဖော်သည်လည်း ရှိသော်လည်း၊ ဤအရုပ်တွင်မူ နေရာရသလို အလှ သက်သက် စိတ်ကူးဆန်းဆန်း ထည့်ထားခြင်းနှင့် မြဒေါင်းလှလင်ကိုသာ အလေးပေး ထုလုပ် ထားသည်ဟု ယူဆပါသည်။)

“ခေတ်အဆက်ဆက် ပန်းလက်ရာကောင်းများကို လေးစားစွာဖြင့်”

ဘာသာသာသနာနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာ
မဂ္ဂဇင်း
ရတနာမွန်
မဂ္ဂဇင်း

မာတကာ

အတွဲ-၁၀၊ အမှတ်-၆၊ ၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

မျက်နှာခုံးအတ္ထုန်း
၁ မောင်အေးမြင့်.....ငန့်ဂါရွာက မြဒေါင်းလှလင်

ခေါင်းကြီး
၃ စာတည်းချုပ်.....စာသိ ဓမ္မစကြာမှ ငါသိ ဓမ္မစကြာ
ရတနာသုံးဝါးကဏ္ဍ

၅၇ ရဝေထွန်း.....တဟိ°-တဟိ° ဂါထာတော်
အတိတ်ကပြန်မာမှု

၈ မောင်အေးမြင့်.....
နယားမြောက်ကောင်ဝန်း ဥကင်တံကဲတော်
ကလေးဖတ်စရာ ဇာတ်ငါးရာ

၉ မင်းသုဝဏ်+ဝင်းဖေ.....အကုသိုလ်ကြောင့် မြေမျိုခံရ
အဖေးအဖြေကဏ္ဍ
၅၅ ဟံသာသီရိ.....ဗုဒ္ဓဝါဒဆိုင်ရာ အဖြေများ
ဆောင်းပါး

၄ သပြေကန်ဆရာတော်.....သပြေကန် တရားတော်များ-၃
၁၇ ထွန်းအောင်.....ကံကြီးသိပေလို့

၂၁ ဓမ္မေသီ.....ဝိပဿနာနှင့် စီးပွားရေးလောက

၂၅ မောင်ခဲ.....တောင်ခြေက တောရကျောင်း

၂၉ သောင်းမြင့်.....ဟိရိဩတ္တပ္ပ

၃၉ ဒဂုန်ဦးစန်းဌေ.....မင်္ဂလာ ဩဘဒ္ဒတစ်

၄၄ လင်းယုန်မောင်မောင်.....မုနွာဘိုးဘွားရိပ်သာ

၄၇ ပါရဂူ.....ရာဇဂြိုဟ် (၄)

၅၁ ညောင်ကန်အေး.....မြတ်ဗုဒ္ဓဓမ္မသဘင်

၅၉ ဟင်္သာတမောင်မောင်ကြီး.....ဈေးဇူးရှင်

၆၂ ဝိုင်-အမ်း-ဘီ-အေ သတင်းလွှာ

°တ္ထု
၁၄ ချစ်ဦးညို.....စာမရှိသို့ ထူးထူးခြား
၃၂ မန်းသာထွန်း... ဇူးမဝနိုင်လို့ မျှော်လင့်လို့သာ
၄၁ တင်သင်းမောင်.....ကြမ္မာဝင်ကြွေး လက်ငင်းပေး

အတိုင်ပင်ခံစာတည်း
ဦးတင်ဟိန်း
စာဖြင့်ပေးချုပ်
အရာကြီး ဦးရန်အောင်
အယ်ဒီတာချုပ်
၁၇၄ ဦးစန်းဌေ
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ဦးထွန်းလွင် (ဝပ္ပာဇရိယ-ဘိအေ)
ပွဲခမ်းပံအယ်ဒီတာ
ဦးအောင်-ညက်လင်းစာပေ
အဖုံးပန်းချီ
ပေောင်အေးမြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာပိရိမ်း)
ဗုဒ္ဓထာသာ ကလျာဏယုဝအသင်း
ရတနာမွန်အဖွဲ့
သဘာပတိ ဦးခင်ပောင်ထွေ၊
(အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး)
ဦးသက်တင်
အတိုင်ပင်ခံ စာတည်း
အဖွဲ့ဝင်များ
ဦးပောင်ပောင်ကြည်
ဦးအောင်ခို၊ ဦးအောင်

ပုံနှိပ်သူ-ဦးကြည် (၆-၀၂၄၀၉)
ပညာဓိမာန် ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၄၁၊
၄၄-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
အဖုံးနှင့် စာသားများ ရိုက်နှိပ်သည်။
မုန်း-၇၂၆၀၉။
စာအုပ်ချုပ်-ပပခို၊

ထုတ်ဝေသူ-ဦးခင်ပောင်ထွေ
(၆-၀၂၉၁၇) ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကလျာဏယုဝအသင်း
၇၇-ရေကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

(အတွဲ-၁၀၊ အမှတ်-၆)
၁၃၅၃-ခု၊ နယုန်လ-ပထမဝါဆိုလ
၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
စာမူ ခွင့်ပြုချက်-၅၆၇/၉၁ (၅)
မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်-၃၃၁/၉၁ (၅)

ခေတ်ရေး-၁၃၀၀၀
(ကိုယ်စားလှယ်နှုန်း ၇-ကျပ်)

ဖြန့်ချိရေး၊ ဥာဏ်လင်း စာပေ
အမှတ် ၄၁၊ ၄၄-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာသိ ဓမ္မစကြာမှ ငါသိ ဓမ္မစကြာသို့

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် မဟာဗောဓိပင်အောက်
ဝယ် သမ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ ထိုသို့ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ နှစ်လအကြာ
ထိုနှစ်ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား တရားဦး ဓမ္မစကြာကို ဟောတော်မူသည်။

ထိုဓမ္မစကြာ တရားတော်ဖြင့်ပင် မိမိမှာ ဘုရားစင်စစ် ကေန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိကျင့်သုံးသည့်
လမ်းစဉ်မှာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ် အလယ်အလတ်လမ်းစဉ် ဖြစ်ကြောင်းကို ကြေညာတော်မူပြီး
ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မပွင့်မိကရော ပွင့်ပြီးနောက်မှာဧရာ ကျင့်စဉ်အမျိုးမျိုးရှိလေသည်။ ထိုကျင့်စဉ်
များကို မြို့ကြည့်က-

- (၁) ကာမသုခလိကာနုယောဂခေါ် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် ခံစားမှုနှင့်
- (၂) အတ္တကိလမထာနုယောဂခေါ် ခန္ဓာကိုယ်ဆင်းရဲသော ကျင့်စဉ် နှစ်မျိုးတွင် အကျိုး
ဝင်သော ကျင့်စဉ်များသာ ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကမူ ထိုနှစ်မျိုးစလုံးကိုပယ်တော်
မူသည်။ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ အသုံးမပြု၊ မနှစ်ခြိုက်သော ကျင့်စဉ်များသာ
ဖြစ်သည်။ ဘဝငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာခွေသူတို့အနေနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု မရသည့်အပြင်
ပူလောင်မှုနှင့်သာ အဆုံးသတ်သောကျင့်စဉ်များဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ထိုအစွန်းရောက် ကျင့်စဉ်နှစ်မျိုးမှ သွေဖီ၍ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ
ခေါ် အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးစေလိုက်တော်မူသည်။ ဗုဒ္ဓ၏မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်
သည် အခုဆို နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ပင်ကျော်ချေပြီ။ ဤအချိန်ကာလအတွင်း မည်သူ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကမူ မကောင်းပါဘူး၊ မမှန်ပါဘူးဟု ထောက် မပြိုင်ခဲ့ချေ။ လိုက်နာ ကျင့်သုံးသူ
အပေါင်းအား ဘဝငြိမ်းချမ်းမှုရရှိသွားသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုမဇ္ဈိမပဋိပဒါကျင့်စဉ်တွင် အချက် ၈-ချက်သာပါသည်။ ထို ၈-ချက်ကလည်း အဆန်း
တကြယ်မဟုတ်။ လူတိုင်းအဖို့ နေ့စဉ်ထိတွေ့လှုပ်ရှားနေသော အချက်များသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအချက် ၈-ချက်က-

၁။ အမြော်အမြင် ပညာ	၅။ အသက်မွေးမှု
၂။ အကြံအစည်	၆။ အားထုတ်မှု
၃။ ပြောဆိုမှုစကား	၇။ အမှတ်ရမှုနှင့်
၄။ အလုပ်အကိုင်	၈။ တည်ကြည်မှုတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချက် ၈-ချက်ကို အဆိုးဘက်မရောက်စေဘဲ၊ အဆိုးဘက်တွင် အသုံးမပြုဘဲ အမှန်ဘက်
အကောင်းဘက်တွင်သာ အသုံးချသွားဖို့လိုပေသည်။ ထိုသို့ အသုံးချနိုင်သွားပါက ဘဝ ငြိမ်း
ချမ်းရေးကို မျက်မှောက်ပစ္စုပ္ပန်မှာဧရာ နောင်တမလွန်မှာပါ မုချကေန် ရရှိကြမည်သာ
ဖြစ်ချေသည်။

သို့ဖြင့် ယခု ၁၃၅၂-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌လည်း ထိုအချက် ၈-ချက်ကို ရွတ်ရုံ၊ ဖတ်ရုံ
အသိုအဆင့်တွင်သာ ကျေနပ်မနေဘဲ လက်တွေ့လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် စာသိ ဓမ္မစကြာမှ
ငါသိ ဓမ္မစကြာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ကြိုးစားသင့်ကြောင်း သတိပေး ရေးသားလိုက်ရ
ပေသော်။

သပြေကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

အရှင်ဝါသေ ဣန္ဒာဘိဝံသ ၏

တရားတော်များ | ၃

(စဉ် ၅၂-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၃-ရက် ရှေးသပြေကန် ဝိနည်း စာပြန်ပွဲ သဘင် ပွဲသိမ်း တရားတော်)

- တေသဠီဝါရာ ဝိနယ၊
- သဘာ သာသန သောဘဏီ။
- အနုဂ္ဂဟေန သာဓူနံ၊
- အဟော နိဋ္ဌဗုပဂမီ။

သာသန သောဘဏီ-ပုဗ္ဗမြတ်စွာ သာသနာ ဧကန်မြတ်ကြီး ရှုမငြီးစေ့စွယ်-တင့်တယ် စေတတ် သော။ တေသဠီဝါရာ - ခြောက်ဆယ့် သုံးကြိမ် ဧမြောက် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သော....

ဝိနယသဘာ - နှစ်စဉ် နှစ်ဦး၊ ဆင်ယင်ခဲ့မြို့၊ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲတော်ကြီးသည်။ သ-ဓူနံ-သူတော် ဧကောင်း ဖြစ်ကြကုန်သော၊ ဆရာတော် သံဃာ တော်အရှင်မြတ်တို့၏။ သာဓူနံ- သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကြသော၊ ဒကာ ဒကာမ အပေါင်း သူတော် ကောင်းတို့၏။ အနုဂ္ဂဟေန-ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ ခြင်းကြောင့်။ နိဋ္ဌ-လူသာဓုခေါ်-နတ်သာဓုခေါ်၊ ဧပျော်စရာရှင်စရာလွန်စွာထွန်းတောက်၊ မြီးမြှောက် ဧအောင်မြင်ခြင်းသို့။ ဥပါဂမိ-ဇေယျတုဇေယျတု-ဧဋ္ဌခရ-သံသာ၊ မင်္ဂလာပွဲချီး၊ ခရီးတထောက်၊ ဧဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပါပေပြီ။

အဟော-ချမ်းသာဖို့ အကြောင်း၊ ဝမ်းသာဖို့ အကြောင်း သာဓု ခေါ်နိုင်ကြောင်း ဩော်.... ဧကောင်းမြတ်လှပါပေတော့သည်တကား။

စာပြန်ပွဲ အလှူတော်ကြီး-ခြောက်ဆယ့်သုံးကြိမ် မြောက်-ရောက်ခဲ့ပြီး နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ဒကာဒကာမ တွေရှု သာသနာ့ စိတ်ဓာတ်-သဒ္ဓါ အစရှိသော သာသနာ့ စိတ်ဓာတ်၊ သဒ္ဓါဓာတ်ခံ ထက်သန် ထူးချွန်ကြတဲ့အတိုင်း၊ လေးလေးစားစား ကြီးကြီး စားစား ချီးမြှောက်ကြ၊ ပူဇော်ကြ၊ ထောက်ပံ့ခဲ့ကြ လို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပဲ အောင်ပွဲ ဆင်ကြရတယ်။ ဒီနှစ်လဲပဲ ခြောက်ဆယ့်သုံးကြိမ်မြောက် ဝိနည်း စာပြန်ပွဲကြီးကိုအောင်မြင်စွာချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒီလို ဘာလို့ချီးမြှောက်နိုင်ကြတုန်း ဆိုတော့ မိမိတို့မှာ တရားရှိကြလို့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ် တော်မြတ် ဟောတော်မူတဲ့ တရားတွေရှိလို့၊ အဲဒီ တရားတွေကို မိမိတို့လိုက်နာကြတယ်။ တရားတွေ ကို လိုက်နာကြလို့ အဲဒီ တရားအကြောင်း ပြုပြီး တော့ မိမိတို့သန္တာန်မှာဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါတရား အစ ရှိသော တရားတွေပေါင်းပြီးတော့ အထောက် အကူ ပြုလာကြတယ်။ အားပေးလာကြတယ်။ ဒါကြောင့်ဒီစာပြန်ပွဲကြီး နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် အောင်မြင် ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ရှေး က ရာ ဇဗ္ဗိ ဟ် ပြည် မှာ ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားကြီးရှိတယ်။ တနေ့ကျတော့ ရှင်အာနန္ဒာနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ် တော်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပုံကို ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားကြီးက မေးလျှောက်တယ်။

အရှင်အာနန္ဒာ - အရှင်ဂေါတမက သင်တို့ တစ်တွေ ငါဘုရား မရှိတဲ့နောက် ကိုးတယ်ကြ

ဆိုပြီး ရဟန်း တစ်ပါးကိုထားခဲ့တာများ ရှိသလား ဆိုတော့။ ရှင်အာနန္ဒာ ကိုယ်တော်မြတ်က အဲဒီလို မိမိကိုးကွယ်ဖို့ရယ်လို့ ထားခဲ့ရတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ရယ်လို့ မရှိတဲ့ အကြောင်း ပြန်လည် မိန့်ကြား တယ်။

ဒါဖြင့် သံဃာတော်က အရှင်ဘုရားတို့ ကိုး ကွယ်ဖို့ သူ့အမိန့်အတိုင်းလိုက်နာဖို့ အဲသလိုထား တဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးများ ရှိသလားဆိုတော့ အဲသလို လဲ မရှိတဲ့ အကြောင်း-ရှင်အာနန္ဒာက မိန့်ကြား တယ်။

ဒါဖြင့် သံဃာက ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိရင် ရဟန်း အများက အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို မင်းတို့တစ်တွေ မှီခိုကြ၊ သူ့စကားနားထောင်ကြ လို့ ပြောထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိသလား ဆိုတော့ မရှိတဲ့ အကြောင်း ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်က မိန့်ကြားတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဝဿကာရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကအရှင် ဘုရားတို့မှာ ရှင်တော်မြတ်က ထားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး။ သံဃာတော်က တညီတညွတ်တည်း ထားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲမရှိဘူး၊ များစွာသော မထေရ် တွေက ထားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် အရှင်ဘုရားတို့မှာ ကိုးကွယ်အားထားရာ မရှိ။ အဲသလို ကိုးကွယ်အားထားရာ မရှိပဲနဲ့ အရှင် ဘုရားတို့မှာ ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်နေတာဟာ ဘာကြောင့်တုံးဘုရားလို့ မေးလျှောက် တယ်။အဲဒီ အခါမှာ ရှင်အာနန္ဒာက အသစ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး.... တို့တတွေဟာ ကိုးကွယ်အားထားရာမရှိဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တို့တစ်တွေဟာ ကိုးကွယ်အားထား ရာ ရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားတော်ဟာ တို့ကိုးကွယ်အားထားရာပဲ - လို့ မိန့်ကြားတော် မူတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဝဿကာရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကထပ်မံ ပြီးတော့ အရှင်ဘုရား ပြောတာတွေကို တပည့် တော်သိပ်မရှင်းသေးတဲ့အကြောင်း လျှောက်တော့ အရှင်အာနန္ဒာက တို့လောကထွင်ထား သဗ္ဗာ သဗ္ဗဒ္ဓ-ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တယ်။ ပါတိမောက်ကို ရွတ်ဆိုဖို့ ပညတ်

ထားတယ်။တို့တစ်တွေဟာ ဥပုသ်ခန့် ဥပုသ်နေ့မှာ အကြင်များလောက် ဝါမခေတ်မြေအပြင် ရှိတယ်။ အဲဒီဝါမခေတ်မြေ အတွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ သံဃာတွေ စုဝေးပြီးတော့ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါတိမောက် ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုက်တွန်းကြောင်း အဲသလို တိုက်တွန်းကြတဲ့ အခါ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ပါတိမောက်ပြတယ်။ သိက္ခာ ပုဒ်တွေရွတ်တယ်။ သိက္ခာပုဒ်တွေရွတ်ဆိုပြီး ပါတိ မောက်ပြတယ်။

အဲဒီလိုအခါမှာ ရဟန်းတစ်ပါးမှာ အပြစ်ရှိ တယ်ဆိုရင်လဲပဲအဲဒီရဟန်းကို တို့တစ်တွေကတရား အားဖြင့် ဒီသိက္ခာပုဒ်အပြစ်အရ ကုစားပေးကြ တယ်။ အပြစ်ပျောက်အောင် ကုစားပေးကြတဲ့ အကြောင်း ရှင်အာနန္ဒာက မိန့်တော်မူတယ်။

ဒါကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာ မိန့်တော်မူချိန်က တို့ဝိနည်းသာသနာဘုရားကြီး တရားဟာ တို့ကို ဆုံးမနေတယ်။ ဆုံးမနေသောကြောင့် တို့တစ်တွေ ဟာ ဒီဝိနည်းနဲ့နေတဲ့အကြောင်း မိန့်ကြားတော် မူတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ တော်မြတ်ကြီးဆိုတာက တရားတွေသာ အားကြီး ရာ....

ယော ဝေါ အာနန္ဒ မယာ ဓမ္မော စ ဝိနယောစ ဒေသိတော ပညတ္တော သော ဝေါ မမစ္စယေနသတ္တာ။

အာနန္ဒ-ချစ်သား အာနန္ဒာ။ မယာ-သင်တို့ ဆရာ ငါ့ဘုရားသည်။ ယောဓမ္မောစ-အကြင် သုတ် အဘိဓမ္မာတရားကိုလည်းကောင်း၊ ယောဝိ- နယောစ-အကြင်ဝိနည်း တရားတော်ကို လည်း ကောင်း။ ဒေသိတော-ဟောတော် မူအပ်ပါ ပေ၏။ ပညတ္တော-ပညတ်တော် မူအပ်ပါပေ၏။ သော ဓမ္မဝိနယော- ထို ငါ့ဘုရား ဟောပြော တော်မူတဲ့ သုတ်အဘိဓမ္မာဝိနည်း တရားတော်မြတ် သည်။ မမ-ငါ့ဘုရား၏။ မမစ္စယေန-ပရိနိဗ္ဗာန် စံသွန်ခတ်မူတဲ့အခါသမယ၌။ ဝေါ-သင်ချစ်သား တို့၏။ သတ္တာ-ဆုံးမပေတတ် ဆရာမြတ်သည်။ ဟေဿတိ-ကောင်းစွာမသွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မတည်း။

၆ နိဗ္ဗာန် ရတနာဖွန် မဂ္ဂစင်း

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်တိုင်းလှ ဒီအတိုင်းပဲ မိန့်ကြားတော် မူခဲ့တာပဲ။ ငါဘုရား မရှိရင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်ရင်၊ ငါဘုရား ရှိတုန်းကတော့ ငါ ဘုရား တစ်ပါးတည်းက သင်ချင်သားတို့ကို ဆုံးမ နိုင်တယ်။ ငါဘုရားမရှိတဲ့နောက် ငါဘုရားဟော တော်မူခဲ့တဲ့ ဓမ္မဝိနယ တရားတော်တွေ၊ အဲ့ဒီ တရားတော်တွေက သင်ချင်သားတို့ရဲ့ ဆရာအဖြစ် ဖြင့် ဆုံးမကြလိမ့်မယ်လို့ မိန့်ကြားတော်မူတယ်။

ဒါ့ကြောင့်-ဘုန်းကြီးတို့ ယခုခေတ် ရှိကြတဲ့ သံဃာတော်တွေ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ တရားတော်မြတ်ရဲ့ တရားတော်တွေအရ ကျင့်ကြံ ကြားပတယ်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား လက်ထက်က ဝိနယအဘိုး၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားလက်ထက်က ဓမ္မအတိုင်းကျင့်ကြံပတယ်။ ဟိုတုန်းက ရဟန်း ခံတာလဲ ဒီအတိုင်း၊ ဟိုတုန်းက ကထိန်ခင်းကြံ တာလဲ ဒီအတိုင်း၊ ဟိုတုန်းက ပဝါရဏာပြုကြံ တာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားလက်ထက် က ရဟန်းခံ ကြသလို၊ ကထိန် ခင်းကြသလို၊ ပဝါရဏာပြုကြသလို-ယခုခေတ်လဲ အဲ့ဒီတုန်းက အဘိုးတစ်ပုံစံတည်းပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ သံဃာတော် တွေပဝါရဏာပြုကြတယ်။ ရဟန်းခံဖွဲ့ကြတယ်။ အဲ့ဒီလို ပဝါရဏာကံ-ကထိန်ကံ-ဥပသမ္ပဒကံတွေ ဟာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် လက်ထက်က အတိုင်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ သံဃာတော်တွေ ကျင့်သုံးခဲ့ကြတယ်။ အခု သံဃာတော်တွေက အဆန်းထွင်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားရှင်ကိုယ် တော်မြတ် မှတ်တမ်းဘင်ခဲ့တဲ့ အာဏာဒေသနာ ဝေါဟာရဒေသနာ ပရမတ္ထဒေသနာတော်အတိုင်း ပြုကြဆောင်ရွက်ကြတာ။

ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ဘုရားက ဘုန်းကြီးတို့ကို ညွှန်ကြားပေးလို့ ညွှန်ကြားပေးတဲ့ တရားအတိုင်း ဘုန်းကြီးတို့ယနေ့အထိ အကုန်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ။ ရန်ကုန်လဲ ဒီအတိုင်း၊ မန္တလေးလဲ ဒီအတိုင်း၊ မြန်မာပြည်နေရာတကာမှာ ဒီအတိုင်း၊ ယနေ့အထိ တပြေးညီညီ၊ ညီညီညွတ်ညွတ် - ကံကြီး ကံငယ် ဆောင်ရွက်နေကြတယ်။ အဲ့ဒါ့ဓမ္မကြောင့်၊ တရား က ဘုန်းကြီးတို့ကို ညွှန်ပြပေးနေတယ်။

အဲ့ဒီဘုန်းကြီးတွေရဲ့ သံဃာတွေရဲ့ ငှပ်ငန်း ဆောင်တာမှာ လွဲတယ် မှားတယ်လို့ နည်းမဏ္ဍ ဘူး၊ လမ်းမကုဘူး၊ မရှိဘူး။ အားလုံး ညီညီမျှမျှ သင့်သင့်တင့်တင့် ဖြစ်နေရက်ပဲ။

ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ လောကမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပုဒ် ဘာသာဝင်တွေ ရဟန်းရှင်လူတို့ အတွက်မှာ ဓမ္မ ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးပဲ တယ်။ အဲ့ဒီဓမ္မအတိုင်း လိုက်နာပြုဆိုရင် မိမိတို့ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လုပ် ငန်းတွေမှာ ဘယ်နေရာကတော့ ချွတ်ယွင်းတယ်၊ တိမ်းပါးတယ်လို့ မရှိဘူး၊ နည်းမှန် လမ်းမှန် ပြုထားတယ်။

အဲ့ဒီဓမ္မရဲ့ တိမ်းမှုမရှိတဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ကောင်းမှု ဆိုတာတွေဟာလဲ တကယ်စိတ်ချရတာ မဟုတ် ဘူး။ ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို သူတော် ကောင်းလို့ အများက အသိအမှတ် ပြုထားတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာတော်တယ်လို့ အများကပိုင်းပြီး အသိ အမှတ် ပြုထားကြတယ်။ သို့ပေမယ့် သူ့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းမပေါ်သေးလို့ ကောင်း နေတာလား။ တကယ်ကောင်းတာလား။ ဆန့်ကျင် ဘက်အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ တကယ် ကောင်းရင် အဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့အကောင်းဆိုတာ ကို မှတ်ကျောက်တင်နိုင်တယ်။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် မိန့်တော်မူတဲ့ ဒေသနာတစ်ခု ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ငါဟာ ဆိုဆုံးမလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လူကောင်းလို့ အဲသလို ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကို ယူဆတတ်လေ့ရှိရင် ဒါဟာတကယ် အဟုတ်မဟုတ်သေးဘူး။ တရားငြိမ်သက်တဲ့ ငြိမ် သက်မှုမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကောင်းလှ ပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးဘူးတဲ့။ တချို့က ပစ္စည်းရလို့ ကောင်းနေတာရှိတယ်။ တချို့က နေမျှင်လှိုင်ချက် ကလေးနဲ့ ကောင်းနေတာလဲ ရှိတယ်။ တချို့က ပတ်ဝန်းကျင်က ကောင်းနေလို့ ကောင်းနေတာ လဲ ရှိတယ်။ သို့သော် တရားမပါရင် အဲ့ဒီကောင်း ခြင်းဟာ အတည်မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီကောင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်လေးတွေဟာ မျော သွားတတ်တယ်။ အဲ့ဒီအကြောင်းနဲ့ စပ်ပြီးစော့ ဘုန်းကြီးတို့ကျမ်းဂန်မှာ-

ဝေဒဟိကာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒီဝေဒဟိကာဟာ လူပြော သူပြော အင်မတန်များတယ်။ ဝေဒဟိကာဟာ စိတ်နှလုံးကောင်းတယ်။ ငြိမ်သက်တယ်။ သိမ်မွေ့ တယ်နဲ့။ အဲဒီဝေဒဟိကာမှာ ဝတ္တရားကျေပွန် တဲ့၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းမှာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကလီ ဆိုတဲ့ အစေခံမလေးတစ်ယောက်ကလဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကာလီဆိုတဲ့ အစေခံမလေးက စဉ်းစား တယ်။ ငါ့အရှင်မဟာ အများက ချီးမွမ်းခံရတယ်။ သိမ်မွေ့တယ်။ နူးညံ့တယ်။ နှိမ့်ချတယ် စသည်ဖြင့် အများက ချီးမွမ်းကြတယ်။ ငါ့အရှင်မရှဲ့ ဂုဏ် သတင်းဟာ ဧရာဝတီ နေတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့အရှင်မဟာ တကယ်ပဲ ငြိမ်သက်တာလား၊ တကယ်ပဲ ဒေါသမရှိတာလား၊ သို့မဟုတ် ငါက ကောင်းနေလို့ ကောင်းတလား၊ ငါ့ငမ်းကြ ညှဉ်း ဖွဲ့ဆိုပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အိမ်မှကိစ္စ ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်နဲ့ လိပ်လိပ်မာမာနဲ့ အချိန် မှန်မှန်နဲ့ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ ကာလီအမျိုးသမီး လေးဟာ အဲဒီနေ့ကျတော့ အိပ်ရာထနေကျအချိန် မထဘူး။ တော်တော် နေမြင့်အောင် အိပ်လိုက် တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဝေဒဟိကာခေါ်တဲ့ သူ့ သခင်မက ဟဲ့ကျွန်မ ဘယ်နှယ်ကြောင့် နေမြင့် ခအောင် အိပ်ရသတုံးဆိုတော့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အရှင်မလို့ ဆိုသတဲ့။ အဲဒီတော့ သခင်မက ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ နေမြင့်အောင် အိပ်ရသလား ဆိုပြီးတော့ မျက်မှောင်ကျုံ့တယ်တဲ့။

ဒီတော့ ကာလီက သိသွားတယ်။ ငါ့သခင်မ ဟာ ဒေါသ ရှိပါတယ်။ ငါကကောင်းနေလို့ သာ သူကောင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီ့ထက်ပိုသိ ခအောင် ထင်ပြီးတော့ စမ်းဦးမယ် ဆိုပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဒီ့ထက်နေမြင့်အောင် အိပ် လိုက်တယ်။ အဲသလို အိပ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အရှင်မက ဟဲ့ကျွန်မ ဘယ်နှယ်ကြောင့် နေမြင့် ခအောင် အိပ်ရတုံးဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အရှင်မဆိုတော့ ဟဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ ဒီလို အချိန်မှန်မထဘဲနဲ့ အဲဒီအကြီးရမလားဆိုပြီးတော့ ပါးစပ်စွင့်ပြီးတော့ ဆူပူကြိမ်းမောင်း လုပ်တယ်

တဲ့။ အရင်နေ့ကတော့ မျက်မှောင် ကျုံ့တယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ ပါးစပ်က ထွက်လာတယ်။ ဒီတော့ ကာလီက သိသွားပြီ။ ငါ့သခင်မဟာ ငါကောင်း နေလို့သာ သူကောင်းတာပဲ။ သူဟာ ဒေါသ ကြီးပါတယ်။

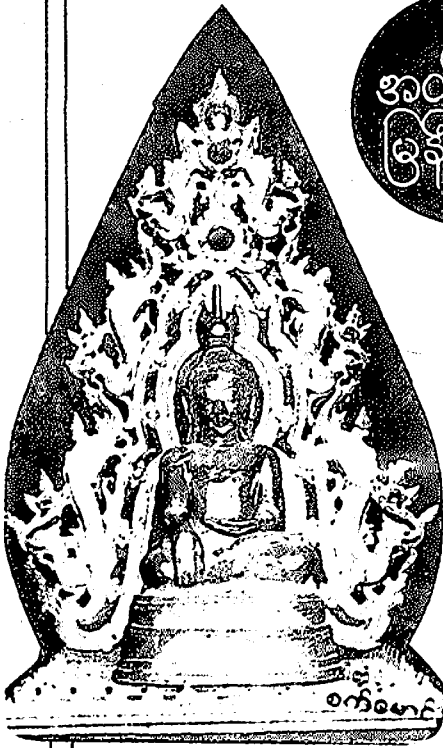
ဒါပေမယ့် ဒီ့ထက်ပိုပြီးတော့ သိရအောင်စမ်း လိုက်ဦးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဒီ့ထက် ပိုပြီး စမ်းလိုက်တယ်။ ဒီ့ထက် ပိုပြီး နေမြင့်အောင် အိပ်လိုက်တယ်။ အဲသလို လုပ် လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့သခင်မ ဝေဒဟိကာက ဆူပြန်ရော၊ ဘယ် နှယ်ကြောင့် နေမြင့်အောင် အိပ်ရသတုံးဆိုတော့ တာမှမဖြစ်ပါဘူး အရှင်မဆိုတော့- အဲဒီတင်မနေ့ ကတော့ ပါးစပ်နဲ့၊ ဒီနေ့ကျတော့ ပါးစပ်ထင် မကတော့ဘူး။ အနားက တံခါးမင်းတုတ် မြတ် ပြီးတော့ ခေါင်းရိုက်လိုက်တာ။ ကာလီခေါင်းကွဲ သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကာလီက ခေါင်းကွဲကြီး နဲ့ သွေးတွေယိုစီးတဲ့ ခေါင်းကြီးနဲ့ အိမ်နီးချင်း တွေဆီ လျှောက်ပြီးတော့ ကြည့်ကြပါ အရပ်ကတို့ ရှင်တို့ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရှဲ့ အရှင်သခင်မ ဟာ ခေါင်းရိုက်ခွဲလိုက်ပြီ။ ကျွန်မ ခေါင်းမှာ သွေးတွေနဲ့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သခင်မ 'လုပ်ပုံ ကြည့်ကြပါ' ဆိုပြီးတော့ လျှောက်ပြောတော့ နောက် အခါကျတော့- ဝေဒဟိကာရှဲ့ ကောင်းသတင်း တွေပျောက်၊ ဝေဒဟိကာရှဲ့ မကောင်းသတင်း တွေ ဧရာဝတီလာတယ်။ ဝေဒဟိကာ ကြမ်း တမ်းတယ်။ ရက်စက်တယ်။ မညွှာတာဘူး အစ ရှိသဖြင့် မကောင်းသတင်းတွေ ပျံ့နှံ့လာတယ်တဲ့။

သာဓု-သာဓု-သာဓု

(ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ)

သပြေကန်ဆရာတော်

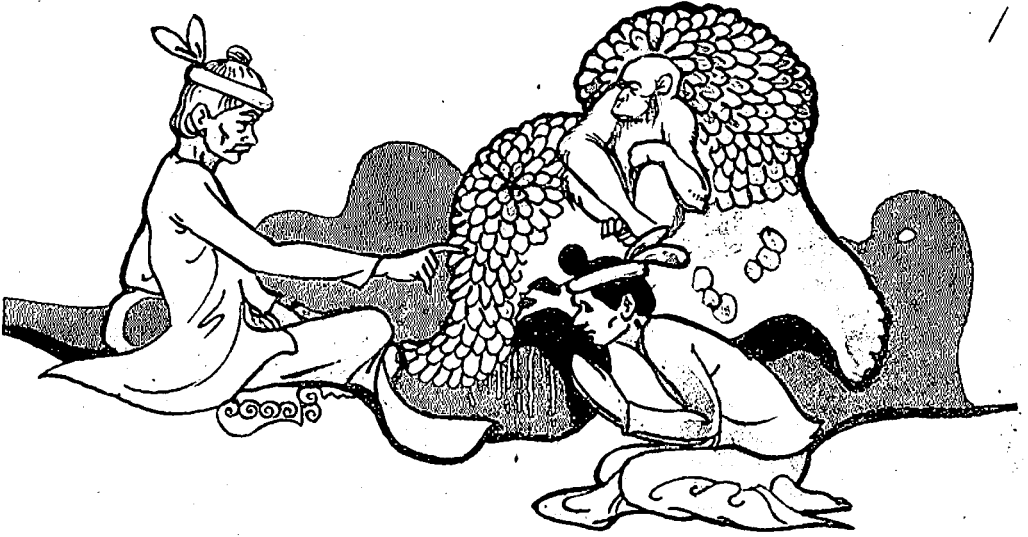

နယားခြောက်ကောင်ဝန်း ဥကင်တံကတော်

- ▷ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဘော်မြတ်၏ နောက်ခံ ဥကင်တံက အပွန်းအပြောက်ကို အနုလက်ဆွဲအမျိုးမျိုးဖြင့် တန်ဆင်ဆင်ကြရာ၌ ‘အစဉ်အလားပန်း’ ကို လိုက်သည်လည်းရှိ၍ အချို့မှာ ‘တစ်မူဆန်းသော ပန်တီးချက် အနုလက်ရာ’ များလည်း ရှိတတ်သည်။
- ▷ ယခုတင်ပြသော နယားခြောက်ကောင်ဝန်း ဥကင်တံကတော်မှာ တစ်မူဆန်းသော ပန်းပုလက်ရာတွင် ပါဝင်သည်။
- ▷ ဥကင်တံကတော်သည် ရုပ်ပွားဘော်မြတ်နှင့်အတူ လွှင့်ခဲ့သော နှစ်-၁၅၀ မှ နှစ်-၂၀၀ အခရပူရခေတ်လက်ရာဟု မှန်းဆရသည်။ ပန်းတော်အနုးကိုက်ကြိုးပြား အသွားအလာ အလိုက်နှင့် ရိုက်ခုံခြင်း ရှေ့သည်မှ လွဲ၍ ဣန်အချက်များ ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။
- ▷ အောက်ပုံမှာ နယားနှစ်ကောင် ရှေ့ဝေါစေတိုက်ထွားမှ လက်ရာခေတ်ကာလသည်လည်း ဥကင်တံကတော်နှင့် တူသည်ဟု ယူဆရသည်။
- ▷ (စစ်ကိုင်းတိုင်း ဘုဘလင်မြို့နယ်၊ သခွတ်တနယ်ကျေးရွာ အလယ်ကျောင်းမှ ဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံကို ဦးခက်မောင်က ကွင်းဆင်းရိုက်ကူးကာ လှည်းဝင်း (ကနီ)က ပေးပို့ကူညီသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

မောင်စော့ဖြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာပီဇင်း)

အကုသိုလ်ကြောင့် မြေမျိုခံရ မင်းသုဝဏ်

ပြန်ပြောသည်

SALLOWED BY THE EARTH
FOR EVIL DEED
CULA NANDIYA JATAKA
Mint.huwun

(၁)

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
ဗြဟ္မာဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်
ဘုရားလောင်းသည် ဟံမဝန္တာအရပ်၌
ဗျောက်မြစ်၏။ မဟာနန္ဒိယဟု ခေါ်၏။
သူ၏ ညီမှာ စူဠနန္ဒိယ မြစ်၏။
သူတို့ညီနောင်သည် ဗျောက်ရှစ်သောင်းကို
ကြည့်ရှု ခေါင်းဆောင်လေသည်။

(၂)

မဟာနန္ဒိယနှင့် စူဠနန္ဒိယတို့၏
မိခင် ဗျောက်မကြီးမှာ မျက်စိမမြင်။
ဗျောက်ညီနောင်တို့သည် မိခင်ကို
တောချုံတစ်ခုတွင် ထားခဲ့၍
ရပ်ဝေးသို့ သွားကာ အစာရှာကြ၏။
ချိုမြိန်သော သစ်သီးတို့ကို ရသောအခါ
မိခင်ထံသို့ ပို့ကြသည်။
သို့သော်လည်း သစ်သီးယူဆောင်သွားသော
ဗျောက်တို့သည် မိခင်ကို မပေးပဲ
စားသုံးပစ်ကြသဖြင့် မိခင်ကြီးမှာ
အစာ့ငတ်ကာ ပိန်ချိုးနေလေသည်။

1

Once upon a time
Brahmadatta was king in Varanas.
The Bodhisat. was a monkey in
Himavant.
He was called Mahanandiya.
His younger brother was
Culanandiya.
The two brothers cared for and
Lead 80000 monkeys.

2

Their mother was blind.
They kept their mother in a bush
and went far in search of food.
When they found luscious fruits
they sent them to their mother
but the monkeys who carried
the fruits ate them and failed
to deliver.
The starved mother became
emaciated.

(၃)

သားနှစ်ယောက်တို့ ပြန်ရောက်လာ၍
 ဝိန်ချူးနေသော မိခင်ကို တွေ့လျှင်-
 ဆိုမိခင်၊ ကျွန်တော်တို့ သစ်သီးများကို
 ပို့ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် မိခင်သည်
 ဘာကြောင့် ယခုလို ဝိန်ချူးရပါသလဲ-ဟု
 ဧေးကြမ်း ချစ်သားတို့၊ သစ်သီး များကို
 မိခင် မရပါ-ဟု ဖြေသည်ရှိသော်
 ဘုရားလောင်း မဟာနန္ဒိယက တွေး၏။
 ငါသည် မျောက်များကို စောင့်ရှောက်နေလျှင်
 ငါ့မိခင် ဖျက်စီးလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်
 ဧများကိုမိမိတို့ ဖွဲ့စည်း၍ မိခင်ကိုသာ
 လုပ်ကျွေးတော့မည်-ဟု တွေးမိ၏။
 ပြီးလျှင် ညီငယ် ဂုဇနန္ဒိယအား
 မိမိ၏ အတွေးအကြံကို ပြောပြသောအခါ
 ညီတော်လည်း နောင်တော်အတိုင်းပင်
 မိခင်ကိုသာ လုပ်ကျွေးတော့မည် ဆိုကာ
 မျက်မမြင် မိခင်မျောက်မကြီးကို
 ခေါ်၍ ဟိမဝန္တာတောစပ်ရှိ
 ပြည်ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွင်
 နေထိုင်ကြလေ၏။

(၄)

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်၌
 ပညာ သင်ယူနေသော ပုဏ္ဏားတစ်ဦးသည်
 ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်ထော့မည်ဟု
 ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးအား နှုတ်ဆက်
 ကန်တော့လေသည်။ ဆရာကြီးသည်
 တပည့်၏ ကြိမ်အင်လက္ခဏာကို ကြည့်ကာ-
 ဤပုဏ္ဏားငယ်သည် ကြမ်းတမ်း၏။
 ရုန်ရင်း၏။ နိုင်ထက်ကလူ မူတတ်၏-ဟု
 သိသဖြင့် ဆုံးမလိုရကား-ချစ်သား။
 အသင်သည် ကြမ်းတမ်း၏။ ရုန်ရင်း၏။
 နိုင်ထက်ကလူ မူတတ်၏။
 ဤသို့သော သူသည် အမြဲတစေ
 ကောင်းစားမည် မဟုတ်။

3

When the two sons returned and
 found the mother emaciated
 they asked her : " Mother,
 we send you fruits yet why
 are you emaciated ? "
 The mother replied: " Dear sons,
 I did not get any fruits."
 The Bodhisat Mahanandiya thought.
 " If I care for the monkeys,
 my mother will perish.
 So I will leave the monkeys
 and look after my mother.
 When he disclosed his intention
 to his brother Culanandiya,
 the latter resolved to act like
 his brother.
 they took their mother and
 dwelt in a large banyan tree at
 the edge of the Himavant forest.

4

At that time, a brahmin who had
 been studying at Taxila paid
 respect to the chief professor
 just prior to his return journey
 home.
 The professor looked at the
 pupil's physiognomy.
 "This brahmin is violent, rude
 and domineering," he saw and
 wishing to instruct he said :
 " Dear son, you are violent,
 rude and domineering.
 Such a person never does well

ပျက်စီးလိမ့်မည်။ ဆင်းရဲလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် ချစ်သားသည် မကြမ်းတမ်းပါနှင့်
နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ရမည်ကို
မပြုမိအောင် သတိထားပါ-ဟု
ဆုံးမကာ လွှတ်လိုက်လေ၏။

(၅)

ပုဏ္ဏားလုလင်သည် မာရာဏသီပြည်သို့
ပြန်ကာ အိမ်ထောင်ပြု၏။ သို့သော်လည်း
အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းရန်
တခြားအလုပ်ကို မလုပ်တတ်။ ထို့ကြောင့်
တောစပ်တွင် အိမ်ဆောက်ကာ
လေးကိုထမ်းလျက် မုဆိုးလုပ်နေလေ၏။
တစ်နေ့သို့ ပုဏ္ဏားလုလင်သည်
မည့်သည့် သားကောင်ကိုမျှ ရေ့
လက်ချည်းသက်သက် ပြန်လာရာ
တောစပ်က ပြည့်ညောင်ပင်ပေါ်တွင်
မျက်မမြင် မျောက်အိုမကြီးကို မြင်လေ၏။
မိခင်အား သစ်သီးကျွေးနေသော
မျောက်ညိုနှောင်လည်း မုဆိုးကို မြင်၏။
ငါ့ထို့ မိခင်အိုကို ဘယ်လိုမျှ
ဒုက္ခပေးမည် မထင်ပါဘူး-ဟုဆိုကာ
သစ်ခက်ကြားတွင် ဒိုအောင်းလျက်
ချောင်းကြည့်နေကြလေ၏။
ရက်စက်ရမ်းကား ထိုပုဏ္ဏားသည်ကား
လက်ချည်းသက်သက် ပြန်သွားရသည်ထက်
မျောက်အိုသားကို ယူသွားရလျှင်
ကောင်းဦးမည်-ဆိုပြီးလျှင်
ဓလားကို မြှောက်လေ၏။
ဘုရားလောင်း မဟာနန္ဒိယလည်း
ပုဏ္ဏားလုလင်ကို မြင်လျှင်
ညီငယ်နန္ဒိယ။ အသက်ကို ပေး၍
မိခင်ကို ငါကယ်မည်။ ငါ မရှိလျှင်
မိခင်ကို လုပ်ကျွေးရစ်ပါ-ဟု ဆိုလျက်
သစ်ခက်ကြားမှ ထွက်ပြီးလျှင်
အော်ပြောလေ၏။ အိုယောက်ျား၊
ငါ့မိခင်ကို မပစ်ပါနှင့်။ ငါ့မိခင်သည်
၅က်မိမမြင်ပါ။ အိုလည်း အိုပါသည်။

he will perish, he will suffer,
so dear son, don't be violent.
Be minful to avoid doing what
you will regret.
So admonishing, he sent the
bramin away.

5

The brahmin youth returned to
Varanas and married.
Unskilled in other means of
livelihood, he built a house at
the edge of the forest, shouldered
his bow and became a hunter.
One day, as the brahmin youth
returned bare-handed he spied
the blind aged female monkey in
the banyan tree at the jungle edge.
The two brothers feeding their
mother with fruit also saw
the hunter.
" He will not hurt our mother,
they thought and watched from
between the branches.
the reckless, cruel brahmin
thought it better to carry back
the meat of an aged monkey than
go hone bare-handed.
He raised the bow.
Bodhisat Mahanandiya saw the
move. " Brother Nandiya, I'll
protect our nother with my life.
When I am gone look after her.
" So saving. he stepped out from
between the branches and
shouted out.
" Oh man, don't shoot my mother.
She is blind.She is old and thin.

၁) နိဗ္ဗာန် ရတနာဖွန် မဂ္ဂဇင်း

ပိန်လည်း ပိန်ပါ၏။ မိခင်အစား
ငါ့အား ပစ်ပါလော့-ဟု ပြောကာ
လေးတစ်ကမ်း မြားတစ်ပစ် နေရာသို့
ထွက်လာ၏။ ရက်စက်သော ပုဏ္ဏားလည်း
ဘုရားသောင်းကို ပစ်ချလေ၏။ ထိုနောက်
မျောက်အိုမကြီးကို ပစ်ဦးမည်ဟု
လေးကို မြှောက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ
ညီငယ် စူဠနန္ဒိယသည် ပုန်းကွယ်ရာမှ
ထွက်သာပြီးလျှင် မိခင်ကို ကာကွယ်၏။
ပုဏ္ဏားလည်း စူဠနန္ဒိယကို ပစ်ချပြန်၏။

ပြီးနောက် မျောက်အိုမကြီးကိုလည်း
အိမ်တွင်ကျန်ရစ်သည့် သားငယ်များအတွက်ဆိုကာ
ပစ်ချပြန်လေသည်။ ပြီးလျှင်
မျောက်သုံးကောင်ကို ထမ်းပိုးနှင့် ထမ်းကာ
အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လေ၏။
ထိုအခိုက်၌ ပုဏ္ဏား၏ အိမ်ကို
မိုးကြိုး ပစ်သဖြင့် မယားနှင့် သားနှစ်ယောက်
သေလေ၏။ အိမ်ကို မီးလောင်၏။
ခေါင်အုပ်နှင့် ခေါင်တိုင်သည်လျှင်
ကြွင်းကျန် ရစ်ခဲ့လေသည်။

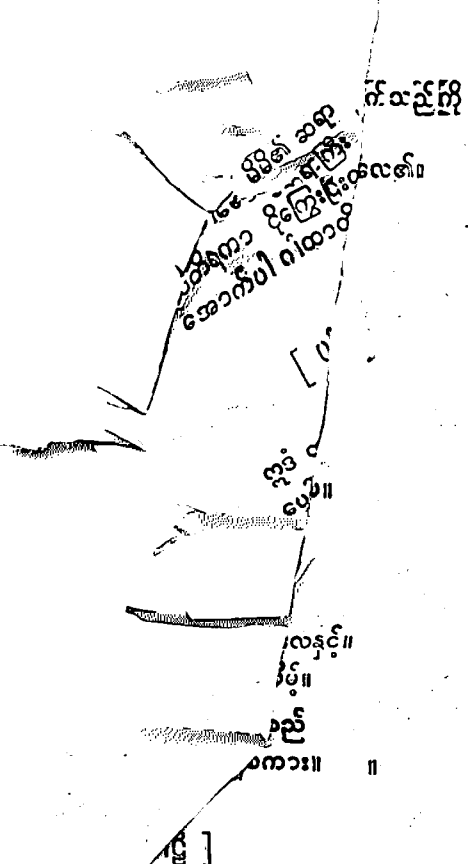
(၆)

ပြန်လာ၍ ရွာသို့ ရောက်လျှင်
ရွာပြင်ထွက်လာသော ရွာသားတစ်ဦးက
ပုဏ္ဏားအား အခြစ်အပျက်များကို
ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည်
မယားနှင့် သားများအတွက်
ရင်ထုမနာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးကာ
ထမ်းပိုးကို ပစ်ချ၏။ လေးကို
လှင့်ပစ်၏။ အဝတ်များကို ချွတ်ပယ်၏။
လက်စုံမြှောက်ကာ ဣိယံချည်း စည်းဖြင့်
အိမ်ရှိရာသို့ ပြေးလေ၏။
ထိုအခိုက် အိမ်ခေါင်တိုင် ပြုလဲကာ
ပုဏ္ဏားမုဆိုးပေါ် ကျသဖြင့်
ခေါင်းကွဲ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်
မြေအောက်ရှိ မြေကြီးသည်
နှစ်ခြမ်းကွဲကာ အဝိစိမှ မီးလျှံတို့
တက်လေပြီး မုဆိုးကို မြေမျိုလေ၏။

Shoot me instead of her."
The Bodhisat stepped out within
bow range.
The cruel brahmin shot down
the Bodhisat.
He then raised the bow again to
shoot the mother.
Culanandiya came out of his
hiding place to protect his mother.
The brahmin shot him.
He then shot the old monkey
mother saying it was for
the young sons at home.
He carried the three monkeys
home on a shoulder pole.
That moment his house was struck
by lightening, his wife and two
sons died, the house caught fire
till only the ridgepole and the
ridge remained.

6

When he reached the village,
a villager coming out told him
what had happened.
The brahmin lamented for his
wife and sons.
He dropped the load, threw away
his bow, discarded his clothes and
ran naked to his house.
The ridgepole fell on him and
cracked his head.
That same moment the earth
opened beneath his feet,
the flame of hell rose and the
earth swallowed him.

ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရာ၊ ဆိုးသမျှကို
ခံရည်မှာ၊ ကိုယ်ပင်သာတည်း။

ဤညည်းတွား၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
ညည်းတွားရင်းပင်၊ မြေထဲဝင်သည်
စောက်တွင် အဝိစိ အရောက်တည်း။ ။

(စူဠနိဒ္ဒိယဇာတ်။ ၂၂၂။)

Here remembered his teacher's words
of instruction and lamenting,
recited the following verses.

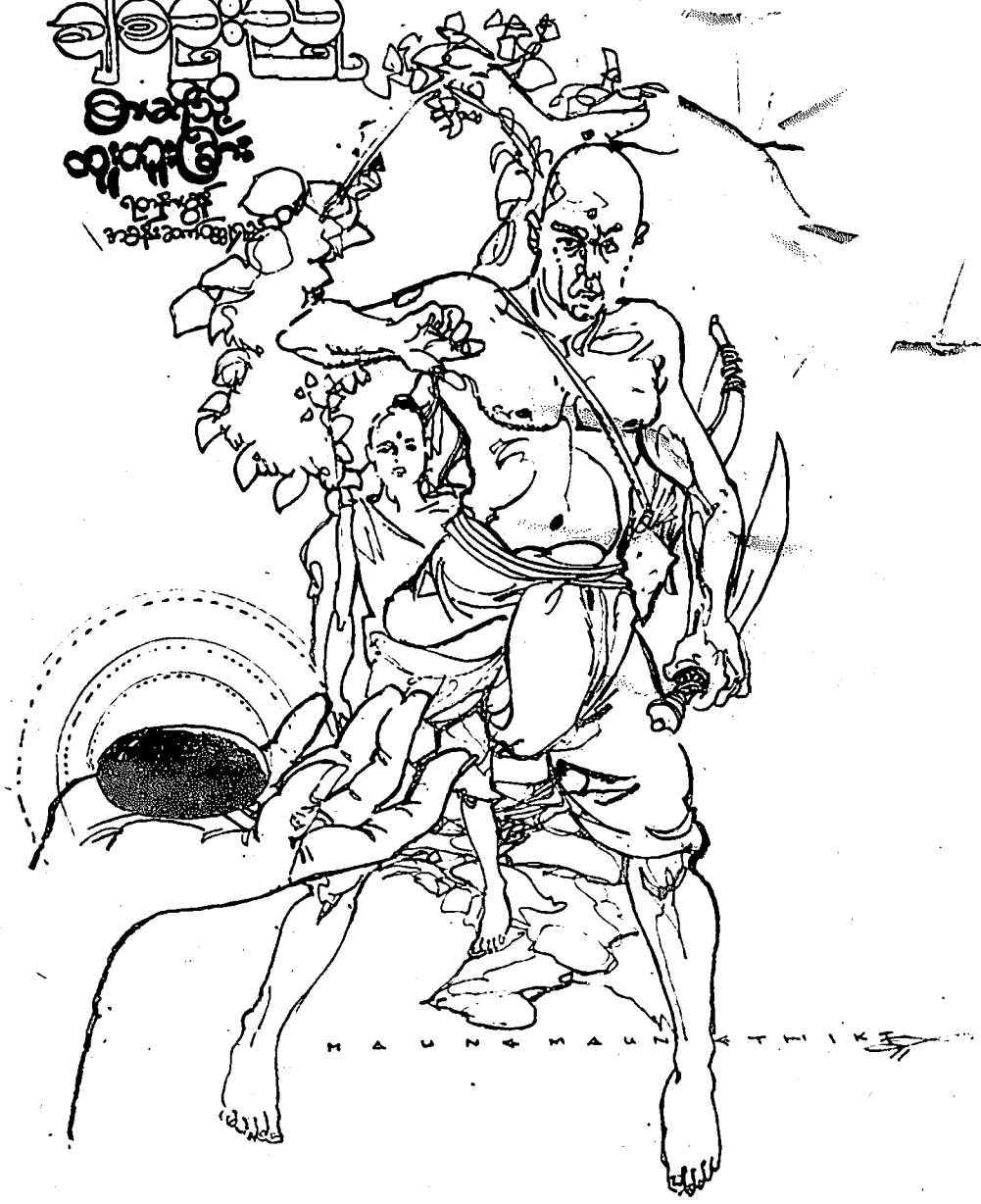
" Don't do what is wrong
or you will suffer sorrow.
My master's admonishment
of old.
"In this world,
one who sows good, eats good fruit.
The basis is oneself.
Whatever good one does
will be enjoyed by oneself.
Whatever ill one does
will be suffered by oneself. "
So groaned the brahmin
and even as he groaned
he fell into the earth
till he reached the deepest hell.

Translated by Win Pe

[မြန်မာ]

လောကကြီးတွင်
ကောင်းပင် စိုက်ငြား၊ ကောင်းသီးစားရာ၊
မူလမှာ-ကိုယ်။
ဆိုးပင်စိုက်ငြား ဆိုးသီးစားရာ
မူလမှာ-ကိုယ်။
ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရာ၊ ကောင်းသမျှကို
ခံရမည်မှာ၊ ကိုယ်ပင်သာတည်း။

ဝိညာဉ်
သုတ္တန်
အနုဘူတ
အနုဘူတ

ပတ္တမြားရှင်ကို ဝိုင်းရံလျက် အရုဏ်တက်
ကာလ၏ အရသာကို ယစ်မူး ခံစားနေကြသော
နဂါးပျိုမများ၏ ငိုဝံ့ညောင်းသော အသံ
အလျဉ်သည် မကြာမီပင် ဖျက်စီးသွားသည်။
အလမ္ဘာယ် ပုဏ္ဏားက ယမုနာ မြစ်ကမ်းတွင်
မန္တန် ရွတ်နေသည်။ ထိုမန္တန် ရွတ်သံသည်

နဂါးမများ၏ နားမှတစ်ဆင့် အသွေးအသားထဲ
အထိ ထိုးခေတ်သွားသည်။ နဂါးမတို့ အဖို့
မန္တန် ရွတ်သံသည် ဂဠုန်၏ တောင်ဘုန်သံ ဖြစ်
နေသည်။ ယခုပင်လျှင် ကောင်းကင်ယံ၌ ဝဲယုံ
ရာမှ တစ်ဟုန်ထိုးဆင်းသက်ကာ မိမိတို့ ဦးခေါင်း
ထိပ်ထက်ကို ကုတ်ခြစ် ဆွဲမ၊ တော့မည် အလား

ပီပီတို့၏အဆီအသွေးကို ဖောက်ခွဲ စားသောက် တော့မည် အလား၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမက တုန်လှုပ် သွားကြသည်။

အလမ္ပာယ် ပုဏ္ဏား၏ မန္တန်ရွတ်သံက နီးကပ် လာလေးလ နဂါးမများ၏ ထိပ်လန်မှုက ကြီးမား လေလေ။

သောင်ခုံစပ်သို့ ပုဏ္ဏားရောက်ရှိလာသည်တွင် နဂါးမတို့သည် ပုဏ္ဏားကိုပင် ဝဋ္ဋုန်ဟုမြင်ကြလျက် ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားငုပ်လျှိုး သွားကြတော့ သည်။

သဲအပြင်ပေါ်၌ တင်ထားသော ပတ္တမြားရှင်ကို နဂါးမများ ယူမသွားနိုင်ကြတော့။

အလမ္ပာယ် ပုဏ္ဏားသည် 'သောင်ခုံပေါ်မှ အရောင်တဝင်းဝင်း တွန့်မြူးနေသော ပတ္တမြား ရှင်ကို မြင်သောအခါ ခြင်းရာခပ်သိမ်းကို သဘော ဧပါက်သွားသည်။ မိမိ၏ မန္တန်အစွမ်းနှင့်တကွ ပတ္တမြား၏ တန်ခိုးကိုလည်း သိသွားသည်။

“ငါ့ဖဲနော်.... ပတ္တမြားရတနာကို လက်ရ သိမ်းနိုင်တဲ့ အလမ္ပာယ်သူစွမ်း ငါ့ဖဲ”

ပုဏ္ဏားသည် သောင်ခုံပေါ်မှ ပတ္တမြားကို မိမိရကြီး လှမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။

အပေးအယူအလဲအလှယ်

“နောက်ဆုံးတော့လဲ ဒီဘဝ ပြန်ဆိုက်တာပဲ မဟုတ်လား အဖေ့၊ လေးထမ်း မြားထမ်း၊ တစ်တောဝင် တစ်တောင်တက်နဲ့ သမင်လှည့်ရှာ၊ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ပင်ပန်းလိုက်တာ လွန် ပါရော့”

သောမဒဏ်က နောက်မှလိုက်ရင်း မကျေမနပ် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ ရှေ့မှ သွားနေ သော နေသာဒပုဏ္ဏားကြီးကမူ သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ သား၏ ကဲ့ရဲ့ငြိုးစကားကို ပြန်မချေပနိုင်။

“အလကားပဲ....၊ နဂါးပြည်မှာ ဆက်နေ လိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘူရိဒတ် နဂါးမင်းကလဲ ကျုပ်တို့ကို လိုခလသေးမရှိအောင် ပြုစုထားတာ၊ အဲဒါထားဦး....၊ ပြန်ခါနီးတော့ နဂါးမင်းပေးတဲ့ ပတ္တမြားကို မယူခဲ့တာက ပိုဆိုးတယ်၊ ပတ္တမြားသာ

ယူခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ အခုလို ပင်ပန်းဆင်းရဲရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်ပါတယ်၊ အဖေကြောင့် ခက်ပါ တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေရတာဟာ အဖေကြောင့်ချည်းပဲ”

တစ်လမ်းလုံး တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဖန် များလာသောအခါ နေသာဒ ပုဏ္ဏားကြီး မခံမရပ် နိုင် ဖြစ်လာသည်။

ခြေကို တုံ့ရပ်လျက် သားဖြစ်သူအား လှမ်း ပြောသည်။

“သောမဒတ်.... ကိုယ့်အဖကိုယ် ဒီလောက် မပြောသင့်ဘူးကွ၊ မင့်ပတ္တမြားကို ငါရအောင် ပြန်ယူပေးမယ် သိလား”

“ဘယ်လို....ပတ္တမြားကို ရအောင်ပြန်ယူမယ် ဟုတ်၊ တော်ပါတော့ အဖေ့၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဟာကို”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုင်း.... ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဆီ ပြန်သွားမယ်ကွာ၊ အကျိုး အကြောင်းတောင်းပန်ပြီး ပတ္တမြားကို ပြန်တောင်း မယ်ကွာ၊ အမှန်တော့ ဒီပတ္တမြားဟာ ငါတို့ရဲ့....”

နေသာဒပုဏ္ဏားကြီး စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်သွားသည်။ တောစပ်လမ်းဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း မျက်လုံးကြီးများ ပြူးလာသည်။

“ဟေ့.... ဟေ့.... သောမဒတ်၊ ဟိုမှာ.... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲဗျ....အလန့်တကြား”

“ဟောဟိုမှာ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက် လာတဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၊ သူ့လက်ထဲကို ကြည့်လိုက်စမ်း....”

အလမ္ပာယ်ပုဏ္ဏားကား နေသာဒတို့ သားအဖ ကို သတိမပြုမိသေး။

“သောမဒတ်.... သူ့လက်ထဲက ပတ္တမြား”

“ဟာ...ဟုတ်တယ်အဖေ....၊ အဲဒါ ဘူရိဒတ် နဂါးမင်းက ကျုပ်တို့ကို ပေးလိုက်တဲ့ ပတ္တမြား၊ ဒီလူကြီး ဘယ်လိုလုပ် ရလာပါလိမ့်”

“သောမဒတ်....သူ ဘယ်လိုရလာတယ် ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ သူ့လက်ထဲ ဘယ်ပုံရောက်လာ တယ်ဆိုတာထက်၊ သူ့လက်ထဲကဟာ ငါ့လက်ထဲ

၁၆ နိဗ္ဗာန်ရတနာပုဂ္ဂိုလ်

ဟယ်လိုရောက်အောင်လုပ်မလဲ ဆိုတာက ပိုအရေးကြီးတယ်။ လာစမ်း...လာစမ်း”

တောလမ်း၏ ကျဉ်းမြောင်းသော အစပ်တစ်နေရာ၌ နေသာဒတို့ သားအဖနှင့် အလမွယ်ပုဏ္ဏားတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာကြရင်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။

“သောမဒတ်...ကြည့်နော် ဒီပုဏ္ဏားလက်ထဲက ပတ္တမြားကို လှည့်စားပြီး ပါရအောင်ယူပြမယ်”

“အဖ... မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နဲ့ ဗျာ၊ ဘူရိဒတ် နဂါးမင်းပေးတုန်းကမယူဘဲ ဘာကြောင့် အခုမှ လိုချင်နေရတာလဲ၊ သူနဲ့ ထိုက်လို့ သူရလာတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရှိပါစေတော့ဗျာ”

“အသာနေစမ်း...သောမဒတ်၊ ဟိုလူကြား သွားမယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြလေပြီ။ နေသာဒ ပုဏ္ဏားကြီးက မျက်နှာကို အချိုဆုံးထား၍ စ၊ ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ... သင့်သက်ထဲက ပတ္တမြားဟာ မင်္ဂလာအပေါင်နဲ့ ပြည့်စုံပါပေတယ်၊ မြတ်သော ဥစ္စာလဲ ဖြစ်ပါပေတယ်၊ နှလုံးမွှေ့လျော်ဖွယ်လဲ ဖြစ်ပါပေတယ်၊ ဒီပတ္တမြားကို သင်ဘယ်ကရလာသလဲဆိုတာလေးများ တင်ဆိတ်လောက် ပြောပြေနိုင်ဘူးလား”

အလမွယ်ပုဏ္ဏားက ခပ်ကြားကြား ပြန်ပြောသည်။

“ဒီပတ္တမြားလား၊ ဟင်း...ဟင်း...မျက်စိ နီနီရဲရဲနဲ့ နဂါးမတွေ့ဆီကပေါ့၊ ယမုနာ မြစ်ကမ်းဆောင်ပြင်မှာ ပတ္တမြားကို ဝန်းရံနေ ကြတုန်း ကျွန်ုပ်ကိုလဲတွေ့ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အကုန် ဝရမ်းသုံးကားနဲ့ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့၊ ပတ္တမြားကြီးကို ယူမသွားနိုင်ကြဘူးလေ၊ ဒီခဲတော့ ကျင်နဲ့ ထိုက်တဲ့ပတ္တမြား ကျပ်ရလာတာပဲပေါ့”

နေသာဒပုဏ္ဏားကြီးက ဘာကိုမဆို အကုန်သိမြင်သော ပညာရှိကြီးဟန်ပန် လေသံချိုးဖြင့်....

“မိတ်ဆွေ...၊ အင်း... ရလာတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သို့သော် ဒီလိုပတ္တမြားမျိုး ဆိုတာ အမြတ်တနိုး ပူဇော်ရတယ်၊ အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဆောင်အပ်တယ်၊ တန်ဖိုးထားပြီး သိမိုး

အပ်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်နိုင်ရင်တော့ ပတ္တမြားဟာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးပေမှာပဲ၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မရိမသေ၊ မသန့်မစင်နဲ့ မလေးမစားထားမိပြီလား ဆိုရင်ဖြင့် လက်ဝယ်ရှိသူကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးတတ်တာကလား...၊ အင်း...”

နေသာဒသည် မျက်လုံးများကို မှေးစင်းကြည့်ပြီးနောက်....

“သင့်ကြည့်ရတာ ပတ္တမြားကို ဆောင်ထားဖို့ မထိုက်ဘူး၊ ပတ္တမြားကို ဆောင်ရမယ့် အစီအရင်နားလည်သူ တစ်ယောက်ယောက်ထံ သင် ရောင်းချလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

အလမွယ်ပုဏ္ဏားသည် နေသာဒပုဏ္ဏားကြီး၏ ခန့်ညား သိုက်မြိုက်သော အမူအရာနှင့် လေသံကြောင့် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို...ကျုပ်နဲ့ မထိုက်ဘူး ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရောင်းချလိုက်ဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...၊ ပတ္တမြားကို ဆောင်ရမယ့် အစီအရင် သိသူ တစ်ယောက်ယောက်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အခု သင့်ရှေ့မှာရောက်နေသူ ကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ကိုခရောင်းလိုက်၊ ရွှေအချိန် တစ်ရာပေးမယ်”

နောက်ပါးမှ သားဖြစ်သူ သောမဒတ် လှုပ်လှုပ် ရွှရွဖြစ်သွားသဖြင့် နေသာဒ ပုဏ္ဏားကြီးက မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ သောမဒတ်မှာ ဖခင်၏ အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သည့်တိုင် ရွှေအချိန်တစ်ရာ မဆိုထားဘိ၊ ရွှေတစ်ကျပ်မျှပင် မရှိသည်ကြောင့် ဖခင်စကားကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေ၊ ရွှေအချိန်တစ်ရာလေ၊ သင့်အတွက် ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးဖြစ်မယ့် ဥစ္စာဘဏ္ဍာလေ”

နေသာဒပုဏ္ဏားကြီးကမူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် စိတ်ချယုံကြည်စွာပြောနေဆဲ။ စင်စစ် နေသာဒပုဏ္ဏားကြီးစိတ်ထဲ၌ ပတ္တမြားကို ရပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဆေးလျှော်ပြီး ပတ္တမြားရေဖြင့် ဖြန်းလျက် ရွှေအချိန်တစ်ရာခပေးလော့ဟု တောင့်တလိုက်မည်။ တန်ခိုး

ကံကြီးသိပေလို့ ထွန်းသောင်း

မြောထိယာဘိအော

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘကွန်းကကိုရင်ဝတ်နှင့်အတူ နေဖူးသည်။ နှစ်အကြာပြီးမဟုတ်။ ကိုဘကွန်းက ဆိုရင် နှစ်ဝါရ၍ ကျောင်းအရင်ထွက်သည်။ ကွန် တွေက ကိုရင် ဝါသုံးပါရသည်။

ကျောင်းမှာနေစဉ်က နှစ်ယောက်သား တပူး တွဲတွဲနှင့် အတော်ခင်သည် ကျွန်တော်က ကိုဘ ကွန်းနှင့်အတူ သူ့ဦးရီး တောင်စင်သူ ဘုန်းကြီး ဦးပညာကျောင်းမှာနေရသည်။ ဘုန်းကြီးဦးညာ က ကျွန်တော်တို့ကိုသစ္စ သပြုယ်တို့နှင့်ပေးသည်။

ထိုစဉ်က ကျောက်တန်း တေးကျောင်းကြီးမှာ အလွန်စည်ကားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထက်မှာ ပင် သံဃာ သုံးလေးဆယ်ရှိသေးသည်။ အရင်က နှိမ့်သံဃာ ၅၈ဆယ်၊ တစ်ရာခန့်ရှိသည်ဟု သိရ သည်။ သံဃာများကလည်း နယ်စုံ၊ အရပ်စုံကလာ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဘကွန်းနှင့်ကျွန်တော် မှာပင် တစ်နယ်စီဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းကထွက်၊ အိမ်ထောင်ကျ ပြီးနောက် ကျောင်းသို့တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သေး

သည်။ ဘုန်းကြီး ဦးပညာကို အနေနှင့် ဖူးတွေ့ရ သည်။ ထိုညက ဘုန်းကြီးဦးပညာ ကျောင်းမှာပင် အိပ်သည်။ ကျောင်းကထွက်လာကတည်းက အခု ဟာပထမဦးဆုံးတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည် ဘုန်းကြီးကပင် ဘယ်သူလဲ၊ တယ်ကလဲ့နဲ့၊ မေး ယူရသည်။

ဤသို့ ငယ်ဆရာနှင့် ပြန်တွေ့ခိုက် အရင်ကအတူ နေသူတွေ အကြောင်း စစ်စိစစ်ရာ ပြန်မေးမီးပြော ခိသည်။ အထူးသဖြင့် သူငယ်ချင်း ကိုဘကွန်း အကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီး ဦးပညာ က....

“ဘကွန်းက ဒီက ထွက်သွားပြီး ကတည်းက တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်တွေ့ ရောက်သေးတယ်ကွ၊ အခုတော့ မလာတာလဲ ကြာပြီလေ၊ သူလာရင်လဲ ငါက ဆုဆုလွှတ်နေရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား”

“ဟာ.... ဒီကောင်က အကျင့် မကောင်းဘူး၊ အရမ်းယုတ်ဘယ်၊ လူပေလူတေဝဲဟာ၊ အလုပ်လှ

၁၈ နို့ ရတနာမွန် မဂ္ဂဇင်း

ကောင်းကောင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကား နေရင်း မူးနေတဲ့ကောင်”

“အလုပ်ကျတော့လဲ ကြည့်ဦး၊ ဖားရှာငါးရှာ အလုပ်၊ အကုသိုလ်အလုပ်ကို သိပ်ပုံမက်တဲ့ကောင်၊ ပြောတာမရဘူး၊ ငါ့လောက်ပြောတာလဲ ရှေ့ဘူး၊ ဒင်းကလဲ မမှတ်ဘူးကွ”

“အဲ...လယ်မြင့်လဲ လယ်လုပ်ပေါ့၊ ကူလီလုပ် မှာဖြီးလဲ လုပ်ပေါ့၊ အခုတော့ ဟုတ်ပေါင်၊ ချောင်းတကာလိုက်ပြီး ငါးရှာ ဖားရှာ လုပ်နေ တယ်”

“သူတို့ ဒါနဲ့ပဲ အသက်မွေးလား ဘုရား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုသူကရှာ၊ သူ့မိန်းမ မိတင်ဥက ချောင်းပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လဲ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ရှာပေါ့၊ အတွက် တော့ ညီကြလေရဲ့”

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ကိုဘကွန်း အခကြောင်းကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရသည်။

သည့်နောက် ၂-နှစ်လောက် အကြာမှာ ကိုဘ ကွန်းနှင့် ကျွန်တော် ပြန်ဆုံခွင့်ရသည်။ ပြန်ဆုံတော့ လည်း ထိုတော့ကျောင်းမှာတွင်ဖြစ်သည်။ ဆုံပုံက ထိုကျောင်းမှာ ဝိပဿနာ ၁၀-ရက်စခန်းဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်ရော သူ့ရော တရားလာထိုင်ရင်း ဆုံကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တွင် အရင်ကကြားထားသည့် ကိုဘကွန်း အကြောင်းနှင့် အခု ကြုံတွေ့ရသည့် ကိုဘကွန်း အကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ ပြီး သူ့ အကြောင်း သိချင်လာသည်။ သို့နှင့်ကိုဘကွန်းအား မေးကြည့်သည်။ သူကလည်း သူ့ဘဝ ပြောင်းလဲ လာပုံ အကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြရှာ သည်။ သူ့အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သလို သံဝေဂရစရာလည်းဖြစ်သည်။

အချိန်ရာသီက နွေရာသီ ဖြစ်သည်။ ညက တစ်ညလုံး အရက်မူးလွန်ထားသဖြင့် ကြိုတကွန်း ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတိုက်ခဲ နေသည်။ ချမ်းစိန်ချမ်းစိန်လည်းနေသည်။

သို့သော် စားရေးသောက်ရေးက ရှိသေးသဖြင့် ငါးရှာထွက်သည်။ ဒေါ်တင်ဥကပင် ‘ဒီနေ့ နေ မကောင်းလဲ အနားယူပါလား’ ဟု တားသေး သည်။ သို့သော် ကိုဘကွန်း နားမထောင်၊ ‘ရပါ တယ်ကွာ၊ ဒီလောက်တော့ ငါက အပျော့ပေါ့’ဟု ဆိုကာ အရက်လေးမော့ပြီး ထွက်လာသည်။

ထိုနေ့က ကိုဘကွန်း ငါးရှာလို့မရ၊ နေကလည်း မြစ်ခြစ်တောက် ပူသည်။ နေလို့ကလည်း မကောင်း ချင်ဖြစ်နေ၍ အလိုလို စိတ်တိုနေသည်။

သည်အထဲ ရေထဲဆင်းစိမ်လိုက်၊ ပြန်တက်လိုက်၊ လေစိမ်းကလည်း ဝ.ဟူးဟူး တိုက်နေသည်ကို ခံရ လိုက်ဖြင့် အဖျားရောဂါ ကြမ်းစပြုပေသည်။ ကြာ သော် ကိုဘကွန်း အဖျားဒဏ်မခံနိုင်တော့၊ အိမ်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီလိုပြန်လာတုန်း ရှာစပ် အ ရောက် မယ် ရိုးလေးတစ်ခုကူးရသေးတယ်၊ ရေတော့ စပ်စပ် လေးပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီရိုးလေးထဲဆင်းလိုက်ရော လား...လား၊ ဒီနေ့ဘာမှမရတော့ဘူး မှတ်တာ၊ စင်းချောလိပ်ကြီး၊ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကား ကား...ကားကားနဲ့ ကုန်းဘက် တက်နေတော့ တွေ့ရတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဖမ်းရောလား”

“တယ်အသွတ်ပေးမလဲ၊ အိမ်ရောက်လို့ အမော တောင် မဖြေအားဘူး၊ လိပ်ကြီးကို ပက်လက်လှန် ပြီး ခေါင်းထွက်အောင် ဖနော့ ငွန် တအားပေါက် တယ်၊ မရဘူးဗျာ။”

“ဒီတွင် နေကလဲမကောင်း၊ ငါးမရလို့ စိတ် ကလဲ တိုနဲ့ ရှိရတဲ့ အထဲဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ် မရှည်တော့ဘူး၊ အနားက ကောက် ရိုး ပုံက ကောက်ရိုးပေ့ မီးဖိုနောက် လိပ်ကြီးကို မိ ပုံထဲ ပစ် ထည့်လိုက်ရော”

“ဟာဗျာ....ကိုဘကွန်းနယ်”

“ဟာဗျာ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီတုန်းက ဘာမှ သနားရမှန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ-မီးပူလို့ လိပ် ကြီးက မီးပုံထဲက ထွက်။ ကျွန်တော်က ခြေထောက်နဲ့ ပြန်ကန်သွင်း၊ ပစ်သွင်းနဲ့ ကြာတော့ လိပ်ကြီး သေရော၊ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ ခံပြီးသေရတာဗျာ။”

“ညောင်လိုက်တဲ့အညောင်၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ မှာလဲ ညောင်လို့ ပွစ်ပွစ် လုပ်နေသေးတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော် ပါးစပ် ကြောက်လို့ ကျယ်ကျယ် တော့ မပြောရဲဘူး၊ ဟိုတုန်းက မထင်ရင် မထင် သလို အရက်သောက်ပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက်အောင် ဆဲ နေတာဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီတော့ သူတို့ ဘယ်ကျယ် ညွယ် ပြောဝံ့မလဲ”

“အဲ....တိုတိုမြော့ရို့ဗျာ၊ အဲဒီညက လိပ်သွား ဟင်းလဲ စားပြီးရော ကျွန်တော်လဲ တဟီးဟီးနဲ့ အများဝင်လာတာပဲ၊ အညောင်တွေကလဲတစ်ကိုယ် လုံး ဝနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ပိုဆိုးတာ ပေါ့”

“ငန်းဝင်သလိုလို ဘာ့လို လို နဲ့၊ ဂယောင် ဂတန်းတွေ ပြော၊ ကြောက်ပါပြီ... အော်လိုအော် နဲ့ ပေါ့၊ နောက် အရင်က ပေခဲခဲတဲတဲ ဒဏ်တွေ ကလဲ အခုတော့ စုပြုံဒုက္ခပေးပေါ့”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်မှနှစ်ရက် ဆိုသလို ကူးကူး လာပြီး တပတ်ခကျော်ကျော် ရှိလာတော့ တစ်ညမှာ သန်းခေါင်းယံလောက်မှာ အမောဖောက်ပြီး ကျွန် တော် သတိလစ်သွားသတဲ့”

“သူတို့ကတော့ သေပြီမှတ်တာတဲ့၊ လက်ထား ထားတဲ့ အတိုင်း၊ ခြေထားထားတဲ့ အတိုင်းပဲတဲ့၊ မလှုပ်မယှက်ကြီး၊ ဘာသတိမှကို မရှိဘူးတဲ့”

“ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီး ဦးပညာကိုတောင်ကျွန်တော် သေပြီဆိုပြီး သွားပင့်ကြသတဲ့၊ သုံးရက်လောက် ကြာတယ်ဗျာ”

“နို့....ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဖြစ်နေတုံး”

“ဒါပြောမလို့ပေါ့၊ အဲဒီညကကျွန်တော်စိတ်ထဲ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာတယ်။ တစ်ယောက် တည်းရယ်ဗျာ၊ ပထမဦးဆုံးရောက်တာက ချောင်း ကမ်းစပ်တစ်ခုပဲ၊ ကနဦးပင်တို့၊ မယ်လမုပင်တို့လို အောင်တွေ အုတ်အုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်နေတယ်၊ အဲဒီအပင်တွေ ကြားထဲ ကျွန်တော် လှည့်ပတ်သွား နေတယ်၊ လူတော့တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး၊ နောက် ဒီကထွက်ပြီး နောက်တစ်နေရာကို ရောက်ပြန်တယ်။”

“ဆန်းတာက ဒီနေရာကလဲ ချေနဲ့ သိပ်မခေး ဘူး၊ ချောင်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ရွှံ့ဗွက်တွေထဲ သွားနေရတာကိုး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းဘက် လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ သစ်ပင်ကြီးတွေလဲ တွေ့ရတယ်။ လူလဲ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ တွေ့ရတယ်။ ရုပ်တွေ ကလဲ အရမ်းဆိုးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လဲ မကြည့်ကြ ဘူး။”

“သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်မှာတော့ ရုပ်ခပ်ဆိုး ဆိုး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ကလေးငယ်လေး

၂၀ နို့ ရတနာမွန် မဂ္ဂဇင်း

နှစ်ယောက်ရယ် တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ငါးအစိမ်းတွေ စားနေကြတယ်။

“ကျွန်တော် သူတို့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ထိုနေရာကထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ရောက်သွားတာက တောင်ပေါ်ဗျ”

“အဲဒီတောင်ပေါ်မှာလဲ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သစ်ပင်တွေတွေ့ အင်းကြမ်းပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်ပြီး ဦးတည်ရာ သွားနေတယ်။ တစ်ခါ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာမိတယ်။ တောင်ခြေရောက်လို့ တစ်နေရာကို လှမ်းကြည့်တော့ ချောင်းတစ်ချောင်း တွေ့တယ်။ ရေတွေက အဖွေးသားစီးဆင်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိုပဲ ဆက်လာခဲ့တယ်”

“ချောင်းကမ်း ရောက်တော့ အဲဒီချောင်းကို ကူးဖို့နဲ့ တူတယ်။ ဝါးလုံးကြီးနှစ်လုံး ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ ဒီဘက်ကမ်းကို ဖြတ်ထိုးထားတာ တွေ့ရတယ်။ လက်ကိုင်လက်တန်းလဲရှိတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီဝါးလုံးပေါ်ကို လက်တန်းလေး ကိုင်ပြီး မကျအောင် ထိန်းပြီး လျှောက်လာပါတယ်။

“ရေလယ်ခေါင်လဲ ရောက်ရော ဝါးလုံးက ဆွေးနေလို့နဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော်လဲ နင်းလိုက်ရော ကျွတ်ဆို ကျိုးသွားကာ ကျွန်တော်လဲ ဝုန်းဆို ရေထဲလိမ့်ကျသွားတယ်။ ဒီတွင် သတိ ရလာပြီး ‘ရေ-ရေ-ရေ’ ပေးပါလို့တောင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ အနားက လူတွေက ရေတိုက်ကြသတဲ့။ သတိလဲ ရလာတယ်လေ။ ဘကွန်း မသေဘူးဟေ့-ဘကွန်း မသေဘူး၊ သတိရလာတယ်ဟေ့ ဆိုတ အသံတွေ နားထဲမှာ ကြားလာရတယ်ဗျ။

“အေးဗျာ....ခင်ဗျားဘဝကလဲ အဆန်းသားပဲ....”

“ဆန်းတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သေပြီ ဆိုပြီး သွားပင့်လို့ ဘုန်းကြီး ဦးပညာလဲ ရွာကိုရောက်လာတယ်လေ။ ဒါနဲ့ တိုတိုပြောကြစို့။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘုန်းကြီး ဦးပညာအားလျှောက်ပြတယ်”

“ဘုန်းကြီးက ဘာပြောလဲဗျ”

“အခု မင်းရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေက မင်းနသရင် ရောက်ရမယ့် နေရာတွေ ခင်ဗျ။ မင်း ဆက်ပြီး မိုက်မနေနဲ့။ အဲဒီ ဖြိတ္တာတွေ နေတဲ့ နေရာတွေ၊ မင်းသေရင် ဖြိတ္တာဖြစ်ဖို့သေချာတယ်”

“ဒါဟာ မင်းအဖို့ အကုသိုလ် ဂတိနိမိတ်တွေ ထင်တာလို့ ကြားသွားတယ်”

“ဟင်....ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“အစစ်ပဲဗျို့။ ကံကြီးသိလို့သာ၊ နို့မဟုတ်ရင် တစ်ခါတည်းသာ သေသွားရင် ကျွန်တော် ဖြိတ္တာကြီး ဖြစ်ရော့မည်။ အခုတော့ ဒါတွေ လန့်ပြီး ကောင်းမှုတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ အခုတော့ အပြစ်ကင်းတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ပဲ လုပ်ကိုင် စားသောက် တော့တယ်”

“ဥပုသ်စောင့်တယ်ဗျာ။ ပုတီး စိပ် တယ် ဗျာ။ ငါးပါးသီလလဲ ပြုအောင် ထိန်းပါတယ်။ တရားပွဲတွေဆိုလဲ တစ်လုံးမှတ်မိ မှတ်မိ၊ နှစ်လုံး မှတ်မိ မှတ်မိ ဆိုပြီး သွားနာတာပဲ။ အခုလဲ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ့်ကန်လဲဖြစ်၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်က စာသင်လာတဲ့ နေရာလဲဖြစ်၊ ကိုယ့်ဦးလေးဘုန်းကြီးလဲရှိတော့ ဝ-ရက် စခန်း လေးဝင်တာပဲ”

သည်လိုနှင့် ကိုဘကွန်း အကြောင်းကိုကျွန်တော် အပြည့်အစုံ သိရတော့သည်။ ယခုလိုသိရသည်နှင့် အမျှ ကျွန်တော့်အတွက် ဒုတိယဘဝခရီး ဆက်ရန် သင်ခန်းစာကောင်းလည်းရလိုက်ပါသည်။

ထွန်းအောင်

ဝိပဿနာ နှင့် စီးပွားရေးလောက

ဝဇ္ဇေသိ

ရှုပ်ထွေးသော စီးပွားရေးလောက

ဤဝိပဿနာဆွေးနွေးပွဲတွင် စာတမ်းများ ဖတ်ကြားသွားကြသော ကျွန်တော် မိတ်ဆွေပညာရှင်တို့သည် ဝေဒနာနှင့် သမ္ပဇဉ်တို့ အကြောင်းကို အသီးအသီး ရှင်းလင်း တင်ပြသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော် ဘဝ၌ ဝေဒနာနှင့် သမ္ပဇဉ်တရားများ အရေးပါပုံကို ယေဘုယျအနေဖြင့် ခြုံငုံ တင်ပြပြီး သံသရာဝင်ဆင်းရဲမှ အပြီးသတ် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ယင်းတရားနှစ်ပါး၏ အရေးပါပုံကိုမူ အထူးပြု၍ တင်ပြသွားခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့်မူ မျက်မှောက်ခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ စီးပွားရေးလောက၌ ယင်းတရားနှစ်ပါးအရေးပါပုံနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ဆွေးနွေး တင်ပြလိုပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်က ဘဝဝါ ဗုဒ္ဓဟောကြား ညွှန်ပြခဲ့သည့် ဝိပဿနာနည်းသည် မျက်မှောက်ခေတ် စီးပွားရေးလောကတွင် လုပ်ဆောင်နေမှုများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်စပ်ပတ်သက်စွမ်းမရှိဟု ထင်မြင်ယူဆသူများ ရှိကောင်း ရှိပေမည်။ ထိုအယူအဆမှာ လုံးဝလွဲမှားနေသဖြင့် အမှန်ရောက်အောင် ပြုပြင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

မျက်မှောက်ခေတ် လူသားတို့ဘဝသည် အလွန်အမင်း ရှုပ်ထွေးလာပါသည်။ အထူးအားဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ စီးပွားရေး လောကသည် အလွန်ထွေပြားပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးဟူသည် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တစ်ဦးချင်းစီ အနေဖြင့် ပါဝင်နေသော အရေးကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလောကကြီးထဲ၌ အလုပ်ရှင်၊ သို့မဟုတ် အလုပ်သမားအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်နေကြ၏။ ထုတ်လုပ်သူ၊ သို့မဟုတ် စားသုံးသူ အဖြစ်ဖြင့်လည်း ပါဝင်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ အသီးအသီးသည် တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကျိုးဘူအုပ်စုများအနေဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ အကျိုးအမြတ် ရရှိရေးအတွက် အမြဲတမ်း ပြိုင်ဆိုင်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ ဝိရောဓိဖြစ်နေကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတိုက်အခံပြုလုပ်နေကြ၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြား၌ တင်းမာမှုများကို ဖန်တီးနေကြ၏။ အုပ်စုတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား၌ တရားဥပဒေရေးရာ တိုက်ပွဲများ၊ လူမှုရေးရာတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လူမျိုးစုအတွင်း ပေါက်ကွဲမှုများနှင့် တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ စစ်ခင်းမှုများပင်ဖြစ်ပွားကြရလေသည်။

၂၂ နိရုဏ် နာမနာမုနိ မဂ္ဂဝဂ်

အခြေခံပြဿနာ

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှအတော်ဆုံးဘောဂဗေဒပညာရှင်တို့သည် ကမ္ဘာ့တင်းမာမှု အခြေခံအကြောင်း ရင်းဖြစ်သော စီးပွားရေး မညီမျှမှု ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မုနိ လုံးပမ်း အားထုတ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေတွင် တစ်သီးပုဂ္ဂလများအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးအုပ်စု၊ စီးပွားရေးအဖွဲ့ အစည်းများအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်နေ့ဘခြား ပြိုင်ဆိုင်မှုတိုး၍တိုး၍သာ လာနေသော စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌မိမိတို့ချစ်တည်ရှင်သန်နေနိုင်ရေးအတွက် မတော်မတရား နည်းများကို အားကိုးအားထား ပြုနေကြသည်။ လူ့ကုန်ဝတ်လုံ့ သိက္ခာနှင့်မညီသော အပြုအမူ၊ တရားဥပဒေနှင့် နှိမ့်ကျင်သော အပြုအမူ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ထိခိုက်နှစ်နာစေသော အပြုအမူများကို အားကိုးအားထားပြုနေကြသည်။ သို့ကြောင့် စီးပွားရေးနည်းပညာသက်သက်ဖြင့် လက်ရှိအခြေခံပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် စွမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟူ၍ များစွာသော ဘောဂဗေဒ ပညာရှင်တို့က ကောက်ချက်ချခဲ့ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့သည် လူ့အဖွဲ့အစည်း အသီးအသီးနှင့် ကမ္ဘာ့မိသားစုအားလုံးပို၍ တိုးတက်ကောင်းမွန်သော၊ ပို၍ သာယာချမ်းမြေ့သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး ဖြစ်လာစေရန်အတွက် လူတစ်ဦးချင်းစီကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသောနည်းကို ကျင့်သုံးရပေလိမ့်မည်။

အခြေခံကျကျ ချဉ်းကပ်သော ဤနည်းမှတစ်ပါး အခြားရွေးချယ်ရန် နည်းလမ်းရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဝိပဿနာသည် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာပင် သက်သေထင်ရှား ပြခဲ့လေသည်။

ခေတ်သစ်ကမ္ဘာသည် စီးပွားရေး တိုးတက်မှုကို အကြီးအကျယ်ပြုလုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား... ဟူ၍ လူ့အတွက် ပြောကြပေမည်။ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ထိုတိုးတက်မှုများအတွက် ပုံစံအမျိုးမျိုး

ဖြင့် လူ့အတွက် ပေးဆပ်ကြရသည်။ တန်ဖိုးမှာလည်း များပြားလှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုရရှိစေရန်အတွက် စိတ်မချမ်းသာမှုများစွာ ခံစားကြရသည်။ ပူပင်သောက ပွားကြရသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ နာမကျန်း ဖြစ်ရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကြရသည်။ လောဘမန်မာန တက်ကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စီးပွားရေးအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မကျေနပ်ဖြစ်ကြရလေသည်။

အချို့လူများက ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် တည်ငြိမ်နေမှုသည် အားနည်းခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဆူပူလှုပ်ရှားခြင်း၊ တိုက်ပွဲဆင်ဆန့်ကျင်ဖက်အုပ်စုကို အားနည်းသွားအောင် လုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အပြီးသတ် ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းများ မပြုလုပ်ဘဲ၊ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို မဖြေရှင်းနိုင်ဟု ဆိုကြသည်။ စင်စစ် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းများဖြင့် တိုးတက်မှုကို မရရှိနိုင်ချေ။

တင်းမာမှုလျော့ပါးစေရန်

ဝိပဿနာအားထုတ်ခြင်းသည် လူတစ်ဦးချင်းစီအား မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တကို ပြန်ကြည့်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိလေ့လာ ဆန်းစစ်တတ်အောင် ပြုလုပ်ပေးလိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်မိမိ လေ့လာ ဆန်းစစ်တတ်သူများသည် အရာခပ်သိမ်းတို့၏ မတည်မြဲခြင်း သဘောကို ကိုယ်တွေ့အနေဖြင့် နားလည်လာကြလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ နားလည်မှုကြောင့် နှစ်သက်ဖွယ် အာရုံတို့၌ သာယာတစ်မက်မှ လျော့ပါးသွားလိမ့်မည်။ မနှစ်သက်ဖွယ် အာရုံတို့၌လည်း စိတ်ဆိုးမှု၊ စိတ်ပျက်မှုများ လျော့ပါးသွားလိမ့်မည်။ ဤသို့လောဘ၊ ဒေါသ၊ လျော့ပါးသွားသည်နှင့်အမျှ ထိုသူတို့သည် မတော်မတရားသော လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များကို တစ်နေ့တခြား လျော့၍လျော့၍ ပြုလုပ်လာကြပေလိမ့်မည်။ သို့အားဖြင့် စီးပွားရေး လောကမှ လူတစ်ဦးချင်းစီတို့၏ကြား၌လည်းကောင်း၊ အုပ်စုချင်းချင်းကြား၌ လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်နေလှ

အထော ဆူပူလှုပ်ရှားမှု၊ တင်းမာမှုများသည် မမေ့ရပ်တန့်ထားပေလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်သည် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ အကျယ်ပြန့်ဆုံး နယ်ပယ်ဖြစ်ပေရာ စီးပွားရေးလောက တည်ငြိမ်သွားလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုလုံးသည်လည်း ပို၍သာယာအေးချမ်းသော အဖွဲ့အစည်းကြီး ဖြစ်လာမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပေ။

အမြဲတမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၀၂-ခုနှစ်တွင် ဝိပဿနာတရားစခန်းသို့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ငင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပြင်ပသို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ သို့သော် အိန္ဒိယသို့ ခေတ္တခဏ ပြန်လာရင်း နောက်ထပ် တရားစခန်း ၂-ပတ်၊ ၃-ပတ်ခန့် ဝင်ရောက် အားထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းများနယ်ပယ်၌ အစဉ်မပြတ်တိုးတက်လာနေသော တင်းမာမှုများကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က အမြဲတမ်းစိတ်လှုပ်ရှား နေခဲ့ရ၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာများအတွက် စိတ်ပူပင်ကြောင့်ကြနေရပြီး၊ ထိုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းများကိုလည်း အဆက်မပြတ် စဉ်းစားကြံဆနေခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော ဧကမူ စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခု၏ လုပ်ငန်းကဏ္ဍချိုးစုံမှ ပြဿနာ အမြောက်အမြားကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ရသည်။ ထိုပြဿနာများတွင်လည်း ခပ်များများမှာ နိုင်ငံတကာနှင့် သက်ဆိုင်သော အနေအသား ရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကြီးတွင် အလုပ်သမား ဝန်ထမ်းပေါင်း (၂၀၀၀) ကျော်မျှရှိရာလုပ်သားအင်အား ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ပြဿနာတွေကလည်း များပြားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံတကာသို့ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ခရီးသွားနေခဲ့ရသည်။ ခရီးသွားရခြင်း များသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော်မှာ စိတ်တင်းကျပ်မှု၊ စိတ်မချေမ်းမြေ့မှုများ ပို၍ပို၍ တိုးလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိတင်ပြလိုသော အဓိကဦးတည်ချက် ဝီပီပြင်ပြင် ဖြစ်စေရန် ရယ်ရွယ်၍ အထက်ပါ ကျွန်တော်၏ နောက်ခံအခြေအနေကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အပေါ်ယံ အပြင်ငန်းအနေဖြင့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အသင့်အတင့် စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး မကြာခဏ စိတ်ဆိုးတတ်ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ ဂျိယုဘာဘာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သော အခါတွင် ထိုတည်ငြိမ်မှုမှာ မိမိ၏ အကြီးအကဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြဿနာအဖွဲ့အစည်းအကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်မိပါသည်။

ဝိပဿနာ တရားစခန်းသို့ ဝင်ညွှန်သည့် နောက်တွင်မူ ကျွန်တော်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် ပို၍ပေါ့လာပါသည်။ သို့ရာတွင် ဝိပဿနာသည် ရောဂါကိုဆေးပေးပြီး သက်သာအောင် ကုသသော ဆေးကဲ့သို့ အစွမ်းပြခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် စိတ်တင်းကျပ်မှုများမှာ ထူထည် ပမာဏအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချိန်ကာလအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကထက် ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိလာပြီး ထိုစိတ်ချမ်းသာမှုက အခြားသူတို့ ဆက်ဆံရာတွင် ချောမောပြေပြစ်သော အခြေအနေကို ဖန်တီးပေးခဲ့ပါသည်။

ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်လာ

ယနေ့အခြေအနေတွင် စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်းအားလုံးနီးပါးတို့၏ အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား ဆက်ဆံရေးများမှာ တင်းမာနေပါသည်။ ထိုအဖွဲ့အစည်းများတွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အစည်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဝိပဿနာ အားထုတ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ ထိုဆက်ဆံရေးများသည် စိမ့်အိုင်ချုပ်ရေးအဆင့်၌ သိသိသာသာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ဒေသခံ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်များအထံ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂများနှင့်ကျွန်တော်

ထို့ ကုမ္ပဏီမှ စီမံအုပ်ချုပ်သူများကြားတွင် ပေါ်
ပေါက်သော အခြင်းပွားမှုများကို ဖြေရှင်း
ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးတည်းသော ဖျန်ဖြေ
သူအဖြစ် အသင့်ရွက်ရန် အလုပ်သမားသဂ္ဂများ
က မကြာခဏ တောင်းဆိုခဲ့ကြပါသည်။ မည်သို့
ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်
သမျှကို သူတို့လက်ခံပါမည် ဟူ၍လည်း သမဂ္ဂများ
က ကြိုတင်ကတိပေးခဲ့ကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဝန်ခံကတိပြုခြင်းကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်
လုံး အကျိုးကျေးဇူး ရရှိခဲ့ကြပါသည်။ အုပ်ချုပ်
ရေးဘက်မှ ကျွန်တော်၏ ဝန်ထမ်းရေးရာမန်နေဂျာ
သည် ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခြင်းချက်မရှိ
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလာပါသည်။ သမဂ္ဂ
များဘက်က ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်၏
ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သူတို့ဘက်က အခွင့်အရေး
ပို၍ ရခဲ့သည်သာများပါသည်။ အခြားနည်းဖြင့်
မရနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများကို သူတို့ရရှိခဲ့ကြ
ပါသည်။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ရှည်လျားကြာမြင့်စွာ
စေ့စပ်ဆွေးနွေးရခြင်း၊ ဆူပူတောင်းဆိုနေခြင်း၊
တင်းမာနေခြင်းများလည်း မရှိတော့ပေ။

ဝန်ထမ်းများအတွက် တရားစခန်း

ဝိပဿနာကို ကောင်းစွာ အားထုတ်သော
ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးသည် လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက်
တန်ဖိုးရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်
ထင်ပါသည်။ ယနေ့ ဤဝိပဿနာ ဆွေးနွေးပွဲသို့
တက်ရောက်လာကြသော စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်များ၊
စီးပွားကုန်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် အတက်
တန်းအရာရှိကြီးများသည် မိမိတို့ လက်အောက်ရှိ
ဝန်ထမ်းများအတွက် ဝိပဿနာ တရားစခန်းများ
ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာ၏ အကျိုးကျေးဇူး
ကို အပြည့်အဝရယူကြရန် ကျွန်တော် တိုက်တွန်း
လိုပါသည်။

မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံများပေါ်တွင်
အခြေခံလျက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တံကျပြတ်သား
သော အာမခံချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပေးပါ
မည်။ ထိုအာမခံချက်ကား မပြောပလောက်သော

အရင်းအနှီးမြုပ်နှံမှုဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် စိတ်
တင်းကျပ်ခြင်း၊ စိတ်မချမ်းသာခြင်း၊ ညလုံးပေါက်
အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်ရခြင်းနှင့် အိပ်ဆေးယောင်ရ
ခြင်းတို့မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိ
ကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤစာတမ်း၌ ဝိပဿနာဉာဏ်
တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ပတ်သက်သော
အကြောင်းများကို တင်ပြခြင်းမပြုဘဲ တင်ဆက်
ထားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်
အားထုတ်အပ်သော ဝိပဿနာ၏ အကျိုးကျေးဇူး
ကား တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် များပြားလှပါ
ကြောင်း အလေးအနက် တင်ပြလိုပါသည်။

ကျွန်တော် တင်ပြချက်များကို စိတ်ရှည်လက်
ရှည် နားထောင်ကြသည့်အတွက် မိတ်ဆွေတို့ကို
ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားနောက်ဆုံးတွင် နိဗ္ဗာန်အထိ
ပို့ဆောင်ပေးမည့် လူသားအကျိုးပြု လုပ်ငန်းများ
၌ မော်ကွန်း တွင်လောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့
သည့်အတွက် ဂုဏ်ကြီး (အက်စ်အင်န်ဂိုအင်ကာ)
အားလည်း ကျွန်တော် ရှိခိုးဦးညွှတ်ပါသည်။

ဂုဏ်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် အသက်ရာကျော်
ရှည်ပါစေကြောင်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်နှင့်တကွ
ဓမ္မမိတ်ဆွေများ အားလုံး ကိုယ်စား ဆုတောင်း
လိုက်ပါသည်။

(၂၀-၂-၉၀နေ့ ဓမ္မဂိဒိဝိပဿနာ ဆွေးနွေးပွဲ
၌ Indu Bai Shah တင်ပြသော The Place
of Vedana and Sampajanna in the
Present day Economic life of the
Society စာတမ်းကို မြန်မာပြန်ပါသည်)

ဓမ္မေသိ

တောင်ခြေကတောရကျောင်း မောင်မ

တနင်္ဂနွေ နေ့မို့ စာရေးကြီး ဦးထွန်းရွှေကို အဖော်ပြု၍ တောရကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးထွန်းရွှေက သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ မသွား သည့်မှာ ၅-နှစ် ရှိပြီ၊ အကုသိုလ်များလွန်းလို့ ဟု ဆိုပါသည်။

“လူများက ကုသိုလ်ရအောင် ကျောင်းသွားကြ တယ်၊ ကိုယ့်လူက ကျောင်းသွားရင် အကုသိုလ်များ တယ်လို့ ဆိုဘယ်၊ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ” ဟု သူ့ကို ပြောသောအခါ....

“မကောင်းလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျောင်းရောက် တာနဲ့ မြင်ရတာတွေ ကြားရတာတွေဟာ စိတ် ဆင်းရဲစရာချည်း၊ လူတွေကလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကို ပျော်ပွဲစားရုံများ မှတ်နေသလားမသိ၊ မကောင်း ပါဘူးဗျာ၊ မသွားဘဲနေတာက အန္တရာယ် ကင်းပါ တယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဒါဆိုရင်...စိတ်သာချ၊ ခု သွားမယ့် ကျောင်း က ဘယ်ဒကာမှ မလာတဲ့ဒကာ ငါး၊ ဘုန်းကြီးကလဲ ဘယ်ဒကာကိုမှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူး၊ ကိုယ့် လူ မမြင်ချင် မကြားချင်တာမျိုး မမြင် မကြားစေရ ဘူး”

“ကျုပ်က ခေါ်လို့သာလိုက်ခဲ့တာ ဘယ်ကျောင်း ကို သွားမှာလဲ”

“တောင်ခြေက တောရကျောင်းလေဗျာ”

“တောင်ခြေဆိုရင် ငါးမိုင်ဝေးတာပဲ၊ အဲ့ဒီမှာ ကျောင်း ရှိသလား”

“တောရကျောင်းဆိုမှ ဝါးတဲကလေးပေါ့”

“ဘာနဲ့ သွားကြမှာလဲ”

“လှည်းနဲ့ လေ၊ မနေ့ကတည်းက ငှားထားပြီး ပြီ၊ သဲအိမ်ရွာအထိ လှည်းလမ်းပေါက်တယ်၊ ပုဂံ ရောက်တော့ ခြေကျင်ပဲ”

“ရောက်ဖူးတယ် ရှိတာပေါ့ဗျာ”

မြို့ဖျားမှ ငှားထားသောလှည်းဖြင့် ကွန်တော်တို သဲအိမ်ရွာကလေးသို့ စထွက်ချိန်မှာ နံနက်-၇-နာရီ ဖြစ်ပါသည်။

စပါးရိတ်သိမ်းပြီးစဖြစ်၍ လယ်ကွက်များကို ဖြတ် ကာ ဇောက်ထားသော လှည်းလမ်းမှာ လမ်းဟု ခေါ်နိုင်ရုံ ရှိပါသေးသည်။ အသွားအလာ မများ သေးသဖြင့် ခရောင်းတောထဲ မောင်းနေရသလို ဖြစ်ပါသည်။ နွားတောင့်သောကြောင့်သာ ငါးမိုင် ခရီးကို ၁-နာရီနှင့်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

သဲအိမ်ရွာသည် အိမ်ခြေ-၄၀ ရှိသည့် ကရင်တို့ ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ခြံကျယ်ကြီးနှင့်ကိုယ် နေကြ သဖြင့် အနေရှင်းသည်။ ထိုထိုသော ခြံစည်းရိုးများ ရှိ ဝါးပိုးရုံကြီးများကြောင့် ရွာကလေးသည် ဝါး တောကြီးအတွင်း၌ တည်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သီး ပင် စားပင်ကြီးများဖြစ်သော သရက်ပင်ကြီး များနှင့် မရမ်းပင်ကြီးများမှာလည်း မြို့တိုင်း၌ရှိပေရာ ရွာက လေး တစ်ရွာလုံး အရိပ်ဖုံး၍ နေပေသည်။ အိမ်ခြေ ၄၀ အနက်-၁၁ အိမ်မှာ ခရစ်ယာန်များ၏ အိမ် ဖြစ်သည်။

ကွန်တော်တို လှည်းသည် မိတ်ဆွေကြီးဦးထွား ၏ ခြံအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လိုက်ပါသည်။ ဦးထွား သည် သူ့ ခြေတံရှည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဝမ်းသာအားရ ကွန်တော်တိုကို ကြိုဆိုပါသည်။

၂၆ နိဗ္ဗာန် နိဂုံး

နံနက်စာလည်း ကျွေးပါသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တောရကျောင်းသို့ လိုက်၍ ပို့ပါသည်။

ကျောင်းကလေးမှာ တောင်စောင်းကို ကျောက်ပျံ ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော ဝါးတိုင် ဝါးခင်း အင်ဖက်မိုး အင်ဖက်ကာ ၃-ပင် ၂-ခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်း မျက်နှာစာရှေ့ပေ-၂၀-ခန့်တွင် လျှိုပင်ကြီးရှိရာ အရိပ်အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံ နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသော အခါ ဆရာတော်ကြီး၏ အလုပ်အကျွေး ဦးသူတော်က နေရာ့ဆိုင်ခင်း ပေးပါသည်။

သက်တော်-၇၀၊ ဝါတော်-၅၀ ရှိပြီးဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီးကို ကျန်းကျန်းမာမာ ဖူးတွေ့ရပါသည်။ တမြန်နှစ်က ဆရာတော်ကြီးကို မုန့်နယ် ကျိုက္ကမော့တောင်ခြေတောရ၌ ဖူးမြော်ခဲ့ရပါသည်။ ယခု သဲအိမ်တောရတွင် ရှိသည်ဟု ကြား၍ လာရောက် ဖူးမြော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ်ဖြည့်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသော ဆရာခတ်ကြီးက “ကျိုက္ကမော့မှာ တွေ့ခဲ့ပြီး ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါးပါး သီလ လုံ့လ မဟုတ်လား” ဟု မေးတော်မူပါသည်။

ရွတ်တရက်ဖြစ်၍ ပြန်မလျှောက်မိခင် ဦးထွန်းရွှေသည် ကောက်ခါ ငင်ခါဖြင့် “ဆရာတော်ဘုရား၊ လူ ဥပါသကာများ ငါးပါးသီလ လုံ့လအောင် မစောင့်တာနဲ့ ရဟန်းတော်များ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို လုံ့လအောင် မစောင့်တာ၊ ရဟန်းနဲ့ လူ ဘယ်သူက အပြစ်ပိုကြီးပါသလဲ ဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်ပါသည်။

ဆရာခတ်ကြီးသည် အနည်းငယ် ပြင်ထိုင်ပြီး “သီလဖျက်တဲ့ ရဟန်းကို ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ခေါ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အများကြီး ကဲ့ရဲ့တော် မူတယ်။ သူတို့ဟာ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားပြီး ပူဇော် မြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်းစသည်တို့ကို သာယာ မက်မော နေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိတာကြောင့် နှလုံးပူပန် ဆင်းရဲရတယ်။ မျက်နှာမှောက်ထင်ထင် ကံရဲ့ အကျိုးကို မြင်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အဂ္ဂိက္ခန္ဓာပမ သုတ်မှာ ဟောထားတာရှိတယ် ဒကာကြီး.....

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မီးတောက်ပြင်းထန် မီးလျှံ ထိန်ညှိစွဲလောင်သော ဤမီးပုံကြီးကို မြင်ကြ၏လော။ မြင်ကြပါသည် ဘုရား။

ရဟန်းတို့....ငါ ဆိုလတ္တံ့သော စကားကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ကြသနည်း။ ဤမီးပုံကြီးကို ပွေ့ဖက်၍ ထိုင်ခြင်း၊ အိပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း လက်ဖယောင်းနှစ်သွယ် ရှုဖွယ် မပြီး မင်းသမီး၊ ပုဏ္ဏားသမီး၊ သူကြွယ်သမီး ဖျိုကညာကို ပွေ့ဖက်၍ ထိုင်ခြင်း အိပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဤနှစ်ခုတွင် အဘယ်ကို တောင့်တအပ်ပါသနည်း။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဖျိုကညာကို ပွေ့ဖက်၍ နေခြင်းကိုသာ တောင့်တအပ်ပါသည်။ မီးပုံကြီးကို ပွေ့ဖက်၍ နေခြင်းကား ဆင်းရဲကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

ရဟန်းတို့ ထင်ရှားစွာ သိစေဦးအံ့။ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယုတ်သောသဘောရှိ၏။ မစင်ကြယ်သူဖြစ်၍ တွေးတောစရာ အကျင့် မရှိ၏။ တွေးတောစရာအကျင့်ရှိ၏ဆိုတာ မသင့်မလျော် ထစ်ဖုံတစ်ခုမြင်လျှင် ဒုဿီလသာ တွေးထင်ခံရသူ ဖြစ်တယ်။ လူစုစုတွေ့ရင် ငါ့ အကြောင်းကို ပြောနေကြတာလားလို့ တွေးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာကို ဆိုလိုတယ်။ ဖုံးလွှမ်းသော ရှက်ဖွယ်ဖြစ်မှု ရှိ၏။ ရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံ၏။ အတွင်းပုပ်၏။ ကိလေသာ မပြတ် ယိုဖိး၏။ ယောက်သွားပုပ်နှင့် တူ၏။ သာသနာ၌ အမှိုက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ မီးပုံကြီး ပွေ့ဖက်နေခြင်းကို မြတ်၏။ တောင့်တအပ်၏။ မီးပုံကြီးကို ပွေ့ဖက်ရခြင်းကြောင့် သေခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ သေလုနီးပါး ဒုက္ခသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ရာ၏။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပယ်ငရဲမဖြစ်။ ဒုဿီလဖြစ်ကြောင်း ဖျိုကညာ ပွေ့ဖက်ရခြင်းကြောင့်ကား သေသည်၏အခြားမဲ့၌ အပယ်ငရဲ စင်စစ်ဖြစ်၏လို့ ဟောတော်မူတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ညောင်လေးပင်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆိုရင်....

၀။ သီလ မရှိဘဲ ရှိခိုးခံခြင်းသည် သားမြီးကြီးဖြင့် ပွတ်ဆွဲခံရသည်ထက် နာကျည်းသော ငရဲပွတ်ဆွဲ ရှိ၏။ ရှိခိုးခံ ခုဿီလ ရဟန်းသည် ချမ်းသာရာမရှိလို့ ဆိုတယ်။

ပွတ်ဆွဲခံရတယ် ဆိုတာ အား ကောင်း ဗျဲ ယောက်ျားကြီးက ခိုင်ကြမ်းတဲ့ သားမြီးကြီးနဲ့ သလုံး မြင်းခေါင်းနှစ်ဘက်ကို ရစ်ပြီး ပွတ်ဆွဲဆွဲတာ၊ ဒီအခါ သားမြီးကြီးက အရေပေါ်၊ အရေထူ၊ အသားအကြော နဲ့ အရိုးပါ ပြတ်အောင် ဖြတ်ပစ်တာကို ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့....

၂။ သီလ မရှိဘဲ လက်အုပ်ချီခံခြင်းသည် ရင်ဝကို လှံနှင့် အထိုးခံရသည်ထက် အဆများစွာ နာကျင် စူးဝင်သော ငရဲလှံရှိသည်။ လက်အုပ်ချီခံ ခုဿီလ ရဟန်းမှာ မှိန်းခံဝံ စရာ ချမ်းသာမရှိ။

၃။ သီလ မရှိဘဲ သက်န်းဝတ်ခြင်းသည် သံပူပြား ပတ်ရသည်ထက် မီးလျှံကောင်းသော ငရဲ သက်န်း ရှိသည်။ ပိတ်ချောပိုး၊ လျှော်၊ ခန်းရာကျော်ဖြင့် မေ့ ပို့ ရည်မှန်း ခုဿီလ ရဟန်းမှာ သက်န်း ချမ်းသာ တယ်မှာ ရှိမှာလဲ။

၄။ သီလမရှိဘဲ ဒကာတို့လှူသော ဆွမ်းကို စား သောက်ခြင်းသည် သံတော့ခဲ မျိုရသည်ထက် ဝမ်း လောင် အူကျွမ်း ငရဲဆွမ်းရှိသည်။ ထိုဆွမ်း အာဟာ ရကို မှီဝဲသော ခုဿီလ ရဟန်းအား အစား ချမ်းသာ အဘယ်မှာနည်း။

၅။ သီလမရှိဘဲ ညောင်စောင်းအင်ပျဉ်သုံးဆောင် ခြင်းသည် သံပူညောင်စောင်း အင်းပျဉ်အပေါ်ထိုင် ရ အိပ်ရသည်ထက်ပူသော ငရဲညောင်စောင်း အင်း ပျဉ်ရှိသည်။ ထိုညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို မှီဝဲသော ခုဿီလ ရဟန်းအား စည်းစိမ်တိုးစရာ အိပ်ရာ နေ ရာ အဘယ်မှာ ချမ်းသာအံ့နည်း။

၆။ သီလ မရှိဘဲ ကျောင်းကြီး ကျောင်းငယ်၌ ဆင်း တက် လျောင်းစက် သီတင်းသုံးခြင်းသည် သံဗုဒ္ဓ ကြီး ဒယ်ငယ်၌ နှစ်ချည် ပေါ်ချည် ကန့်လန့်ဖြစ်ချည်

ထက် မချီအောင် တက်ရ ဆင်းရဲသော ငရဲဒယ်အိုး ကျောင်းကြီး ရှိသည်။

ခုဿီလ ရဟန်းသည် ကျောင်းကြီးချမ်း ဝဲ ရှိပါ မည်လား။

၇။ သီလမရှိသော ရဟန်းသည် ဝါအကြောင်း သိ ကုန်ကြာတော့မည်ဟု စိုးရိမ်ရ၏။ ယောက်သွားပုပ် နှင့် တူ၏။ ကိလေသာစွတ်၏။ ယုတ်မာ၏။ အတွင်း ပုပ်၏ဟု ဘုရားရှင် ကဲ့ရဲ့၏။

၈။ ရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ရဟန်းအသွင်ယူသူသည် မိမိ ကိုယ်ကို ဘူးမြို့၏။ ထိုသူအား အသက်ရှည်ခြင်းသည် စက်ဆုတ်စွယ်သာတည်း။

၉။ ခွေးကောင်ပုပ်ကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြသကဲ့သို့ ခုဿီလနှင့်မိစ္ဆာဇီဝကို သီလဝန် အရှင်တို့သည် ဝေးစွာရှောင်ကြ၏။ ထိုခုဿီလနှင့်မိစ္ဆာဇီဝသည် စိန် ရှေ့ မိတ်လျှံ ခြယ်စိမ့်လည်း အဘယ်မှာ အဖိုး တန်တော့အံ့နည်း။

၁၀။ ခုဿီလသည် ဘေးအပေါင်းမှမလွတ်၊ နတ် ပြည် တံခါးပိတ်၍ အပယ်တံခါး ပွင့်၏။ သနားစရာ ကေနိဖြစ်၏။ ခုဿီလနှင့် တူသော သနားစရာ ကောင်းသူမရှိလို့ တပည့်တွေကို ဆုံးမလေ့ ရှိတယ်။

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“သီလပျက်ခြင်းရှုအပြစ်ကိုပြောပြီး သီလရှိခြင်း ရှု အကျိုးကိုလဲ ပြောဦးမှ သင့်မယ် ဒကာကြီး”

“မှန်လှပါ”

“အာကဓေယျသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ခုလို ဟောထားတယ်”

၁။ သီတင်းသုံးဖော်တို့၏ ချစ်ခင်သော မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အလေးပြုခြင်း၊ ချီးမွမ်း ခြင်းကို အလိုရှိလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့် ရမည်။

၂။ ပစ္စည်း လာဘ် ပေါများခြင်းကို အလိုရှိလျှင် သီလကို ကောင်းစွာဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၃။ မိမိအား ပစ္စည်းလှူသူတို့ကို အကျိုးများစေလို လျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၅၈ နိဗ္ဗာန် ရတနာပွန် ပဌစင်း

၄။ မိမိကို အောက်မေ့သော ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့ကို အကျိုးများစေလိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာဖြည့်ကျင့် ရမည်။

၅။ ကုသိုလ်၌ ပုန်းရိခြင်း၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းတို့ကို ပယ်လိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့် ရမည်။

၆။ ကြောက်လန့်ခြင်းကို ကြောက်စွယ် အာရုံကို ပယ်လိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၇။ ရူပဈာန်ကိုလိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့် ကျင့် ရမည်။

၈။ အရူပဈာန်ကိုလိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၉။ သေးတာပန် တည်လိုလျှင် သီလကို ကောင်း စွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၁၀။ သကဒါဂါမ် တည်လိုလျှင် သီလကို ကောင်း စွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၁၁။ အနာဂါမ် တည်လိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၁၂။ ပုဗ္ဗနိဝါသာ နုဿတိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသော တ၊ စေတောပရိယ၊ ဣဒ္ဓိဝိဓ ဟူသော လောကီ အဘိညာဉ်ငါးပါးရလိုလျှင် သီလကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်။

၁၃။ အာသဝက္ခယဉာဏ် ရလိုလျှင် သီ လ ကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည်လို့ ဟောထားတယ်။

သီလ၏ အကျိုးကိုညောင်လေးပင်တော့ရ ဆရာ တော်ကြီးက ခုလိုလဲ ရေးပါသေးတယ်။

သာသနာ၌ အမျိုးကောင်းသားတို့၏ ဆောက် တည်ရာကား သီလသာတည်း။ သီလအပြင် မရှိ။ သီလ အကျိုးကို ကုန်စင်အောင် မည်သူမျှ မဟော နိုင်။

သတ္တဝါတို့ ကိလေသာ ညစ်ကြေး စင်ကြယ် အောင် မြစ်ကြီး ငါးစင်း ရေ မတတ်နိုင်၊ သီလ ရေစင် တတ်နိုင်၏။ သတ္တဝါတို့ ကိလေသာ အပူ ငြိမ်းအောင် မိုးသက်လေ့ညှင်း၊ စန္ဒကူး၊ ရွှေ၊ ပုလဲ သွယ်၊ မြ၊ ပတ္တမြား၊ လရောင် မတတ်နိုင်၊ သီလ

အအေးဓာတ် တတ်နိုင်၏။ သီလနှင့်တူသော နံ့ သာ မရှိ၊ လေအောက် လေထက်အတူ မွှေး၏။

သီလသည် နတ်ပြည်တက်လိုလျှင် စောင်းတန်း၊ နိဗ္ဗာန် ဝင်လိုလျှင် တံခါး၊ သီလ တန်ဆာဆင်သော ရဟန်းသည် ပုလဲ ပတ္တမြားဆင်သော ပြည့်ရှင်မင်း ထက် တင့်တယ်၏။ သီလသည် အတ္တာနုဝါဒတော့ စသည်ကို ဖျက်ဆီး၍ ကျော်စောခြင်း ဝမ်းမြောက် ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ဤကား လောကီ-လောကုတ္တရာဂုဏ် အလုံးစုံတို့၏ အမြစ်ရင်းအပြစ်ကင်းသော သီလ၏ အကျိုးအမြတ်တည်း- လို့ ရေး ဇော် မူတယ်။

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“စကားကြောတောင် ရှည်သွားပြီ ဒကာတို့ ကိစ္စ အထူးရှိသလား”

“မရှိပါ ဘုရား”

“ခါဖြင့် ပြန်ကြံတော့” ဟု ပြောကာ ဆရာတော် ကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ သူ့ အင်ဇက်ကာ အခန်း ကလေးထဲသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်ကျောကို ဦးချလိုက်ကြပါသည်။

အပြန်လှည်းပေါ်တွင် ဦးထွန်းရွှေအား “အကု သိုလ် မဖြစ်ပါဘူးနော်” ဟု စကား ကမ်းလိုက်ပါ သည်။ အဖြေကား ထွက်မလား။

မောင်မဲ့

ဟိရိဩတ္တပ္ပ သမ္ပန္နာ၊
သုက္ကဓမ္မသမာဟိတာ။
သန္တော သပ္ပုရိသာလောကေ၊
ဒေဝဓမ္မာတိဂုစ္စရေ။

ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ- ဟိရိတရား၊ ဩတ္တပ္ပတရား နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုက္ကဓမ္မ သမာဟိတာ၊ ကုသိုလ်တရားကိုဆောက်တည်ကုန်သော။ သန္တော- ငြိမ်သက်ကုန်သော။ သပ္ပုရိသာ- သူကောင်းတို့ကို။ လောကေ၊ လောက၌။ ဒေဝဓမ္မာတိ၊ နတ်တို့၌ ဖြစ်အံ့သော အကြောင်းတရားရှိကုန်၏ဟူ၍၊ ဂုစ္စရေ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။

ဤအားဖြင့် ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးကို အနက်စွင့်ဆိုထားလေ၏။ အမှန်စင်စစ် ဟိရိ ရှက်ခြင်းတရား၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ကြောက်ခြင်းတရား ဟူ၍။ ဝစနတ္ထပြုထားပေသည်။ ထိုဟိရိ-ရှက်ခြင်းတရားနှင့် ဩတ္တပ္ပ- ကြောက်ခြင်းတရားနှစ်ပါးတို့သည်၊ နတ်တို့၌ ဖြစ်အံ့သော အကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဒေဝဓမ္မတရားလည်း မည်ပေ၏။ ထိုဟိရိဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးကို စောင့်ကုန်သော သူတို့သည် နတ်တို့၌ ဖြစ်အံ့သော အကြောင်းရှိ၏။ ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့သည် သူတော်ကောင်း မည်ကုန်၏။ ထိုတရားနှစ်ပါးကို မဆီကုန်သော သူတို့သည် လူယုတ်မာမည်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေဝဓမ္မတရားနှစ်ပါးကိုစောင့်ကုန်သော သူတို့အား နတ်တို့သည် စောင်မကြကုန်၏။ စောင့်ရှောက်ကြကုန်၏။ ထိုဒေဝဓမ္မ တရားနှစ်ပါးကို မသိကုန်သော သူတို့အား နတ်တို့သည် မနှစ်သက်ကြကုန်၊ မုန်းတီးကြကုန်၏။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌မူ ရာဇာသိပြည့်ရှင် မြဟူဒတ်မင်းကြီးတွင် သားတော်သုံးပါး ရှိလေ၏။ ထိုသားတော်သုံးပါးတို့ကား ဗဟိ သကုမာရ၊ ဧန္ဒကုမာရနှင့် သုရိယကုမာရဟူ၍ ဖြစ်ကြ၏။ ဗဟိ သကုမာရသည် သားတော် အကြီး ဖြစ်၍ ဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်လေသည်။

ဟိရိ ဩတ္တပ္ပ သမ္ပန္နာဖြင့် <သထုံ>

ဆွေမင်းကျော်

၃၀ နိဗ္ဗာန် ဖုတ်နာမ္မိ ဝဂ္ဂပါဠိ

တစ်နေ့သ၌ မြဟဒတ်မင်းကြီးသည် သွားတော် များအား ဟိမဝန္တာတောသို့ သွားရောက်ရန် စေ ခိုင်းလေ၏။ ညီနောင်သုံးပါးတို့လည်း ဝေမည်းတော် မင်းကြီး စေခိုင်းတော်မူသဖြင့် ဟိမဝန္တာတောသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ဟိမဝန္တာတောသို့ ဝင်ရာ တွင် ရေအိုင်တစ်ခုကိုတွေ့၍ ညီတော် နှစ်ယောက် သည် သောက်ရေအလို့ငှာ ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းလေ ၏။ ထိုအခါ ရေအိုင်စောင့် ဘီလူးသည် ညီတော် နှစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင် ထားလိုက် လေသည်။

ထိုရေကန်ကား ဘီလူးအပိုင် စားရထားသော ရေကန်ဖြစ်သည်။ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ထိုဘီလူးအား ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းသောသူတို့အား ဒေဝဓမ္မတရားကို မေး၍ မဖြေဆိုနိုင်ပါက ထိုသူတို့ အား စားပိုင်စေဟု ဆုလာဘ်အဖြစ် ပေးသနား ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေအိုင်စောင့် ဘီလူးလည်း မိမိ အပိုင်စားထားရသော ရေအိုင် အတွင်းသို့ ရေအလို့ငှာ ဆင်းသက်သော သူတို့ အား ဒေဝဓမ္မတရားကို မေးလေသည်။ ဒေဝဓမ္မ တရားကို သိသောသူတို့အား လွှတ်ပေးပြီးမသိသော သူတို့အား စားလေ၏။ စန္ဒကုမာရနှင့် သူရိယ ကုမာရ မင်းသားနှစ်ပါးကား ဘီလူးကမေးသော ဒေဝဓမ္မ တရားနှစ်ပါးကို မသိ၍ မဖြေဆိုနိုင်သော ကြောင့် ဘီလူးလည်း စားမည်ဟု ချုပ်တည်းထား ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေအလို့ငှာ သွားသော ညီတော်နှစ်ယောက်မှာ ပြန်မလာသဖြင့် နောင်တော် မဟိံသ ကုမာရ မင်းသားသည် စိတ်သောက ရောက်လျက် ရှိ၏။ ညီတော်နှစ်ပါးသွားရာသို့ ခြေ ရာ ခံ၍ လိုက် ၏။ နောက်ဆုံးရေအိုင်တစ်ခုကိုတွေ့၏။ ခြေရာများသည် ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းသက်သွားသော်လည်း ပြန်တက် သည့်ခြေရာများမတွေ့ပေ။ အလောင်းတော်မဟိံသ ကုမာရမင်းသားသည် အကြောင်းခြင်းရာကို သုံး သပ်ပြီး ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းသွား၏။ ဘီလူးလည်း ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းသူကိုသာ ဒေဝဓမ္မ တရားမေး၍ မဖြေဆိုနိုင်မှသာ စားပိုင်သောကြောင့် ရေကန်ထဲ ဆင်းအလာကို စောင့်နေရ၏။ ဘီလူးလည်း မိမိ

ပိုင်နက်အတွင်း ရောက်လာသော မဟိံသကုမာရ မင်းသားအား ချုပ်တည်း၍ ဒေဝဓမ္မ တရားကို မေးလေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားလည်း မဆိုင်းမရွံ့ ၊ မတွန့်မဆုတ်သော စိတ်ဖြင့် ဒေဝဓမ္မ တရား၏ သဘောကို ရှင်းလင်းဖြေကြားလိုက်လေသည်။ ဒေဝ ဓမ္မတရားကို ဖြေကြားနိုင်သဖြင့် ရေ အိုင် စောင့် ဘီလူးလည်း မဟိံသကုမာရမင်းသားအား မစား ဝံ့တော့၍ လွှတ်ရလေ၏။ ညီတော်မင်းသားနှစ်ပါး အားလည်း နောင်တော် မဟိံသကုမာရမင်းသား ကြောင့် လွှတ်ရလေ၏။ မဟိံသကုမာရ မင်းသား သည် ဒေဝဓမ္မတရားကို သိသောကြောင့် အားလုံး ချမ်းသာရာရကြကုန်၏။ အကယ်၍မဟိံသ ကုမာရ မင်းသားပါ ဒေဝဓမ္မတရားကို မသိပါက ဘီလူး၏ မေးခွန်းကို ဖြေကြားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ မဖြေကြား နိုင်ပါက အားလုံး၏ စားခြင်းကိုခံကြရပေမည်။

ဟိရိဩတ္တပ္ပတည်း ဟူသော ဒေဝဓမ္မ တရားကို သိသော သူတို့အား နတ်တို့သည် စောင့်ကုန်၏။ မလွန်ဆန်ဝံ့ကုန်။ ကုသိုလ်တရားနှင့် ယှဉ်သော ဒေဝဓမ္မတရားသည် နတ်တို့၌ဖြစ်အံ့သော အကြောင်း ရှိသောကြောင့် နတ်တို့သည် စောင့်ကုန်၏။ ဒေဝ ဓမ္မတရားကို မသိသောသူတို့သည် သူတော်ကောင်း မဟုတ်သဖြင့် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးသည် ရေအိုင် စောင့် ဘီလူးအား စားပိုင်စေဟု ဆုပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုသိုလ် တရားနှင့် အကုသိုလ် တရားများကို နေ့စဉ် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြ၏။ မိမိပြုလုပ် သော အမှုသည် ဤကား ကုသိုလ်တရား ဖြစ်၏။ ဤကား အကုသိုလ်တရား ဖြစ်၏ဟူ၍ ခွဲခြားသိ မှိ လိုပေသည်။ ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးကို သိကုန် သော သူတို့သည် အကုသိုလ်မှုကို ပြုလုပ်ဝံ့ကြ ကုန်။ ရှောင်ကြဉ်ကြကုန်၏။ ကုသိုလ် သုစဋိက် တရားကိုသာ ပြုလုပ်ကြကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ မကောင်းမှုခုစရိုက် တရား တို့မှ ရှက်တတ်သော သဘော တရားသည် ဟိရိ မည်၍၊ မကောင်းမှုခုစရိုက်တရားတို့မှ ကြောက်တတ် သော သဘော တရားသည် ဩတ္တပ္ပ မည်သော

ကြောင့်တည်း။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အမှု ပြုလုပ်ရမည့်ကို ရှက်သောသူသည်လည်းကောင်း၊ ကြောက်သော သူသည် လည်းကောင်း၊ ထို မ ကောင်းမှု ဒုစရိုက်အမှုကို ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏။ ထိုသူသည် ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားများကိုသာ ပြုလုပ်၏။ ထိုသူသည် သူတော်ကောင်းဖြစ်၏။ ဒေဝဓမ္မတရားကို စောင့်သောသူဖြစ်၏။ ထိုသူအား နတ်တို့သည် စောင့်ကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှက်ရှိမှ အကြောက်ရှိသည်။ အကြောက်ရှိမှ အရှက်ရှိသည်ဟူ၍ ရှိကြကုန်၏။ မည်သည်ကိုရှက်၍ မည်သည်ကို ကြောက်ရမည်နည်း သိရှိရန် အခဲးကြီးပေသည်။ အချို့သော သူတို့သည် ကောင်းသောအမှု ပြုရာ၌ ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်နေကြပြီး၊ မကောင်းပြုရာ၌ပွေ့လျော်ကြ၏။ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းမရှိကြပေ။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ဟိရိ ဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးတို့၏ သဘောတရားကို တိတိပပ မသိကြ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သူတော်ကောင်းသည် ယုတ်စွအဆုံး လိမ်လည် ပြောရမည်ကိုပင် ရှက်၏။ အာဇာနည် ခြင်္သေ့မင်းသည် အစာမစားရ၍ အသက်ကိုပင် အသေခံမည်၊ မြက်ကိုတော့မစားပေ။ သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောသည် အာဇာနည်ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ အသက်ကိုပင် အသေခံမည်၊ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း အမှုကိုတော့ ပြုလုပ်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ရှက်သင့်သည့် အရာ၌ရှက်၍၊ ကြောက်သင့်သည့် အရာ၌ ကြောက်သောသူသည် ဒေဝဓမ္မတရားကို စောင့်သောကြောင့်၊ ထိုသူတို့အားလည်း နတ်တို့သည် ချစ်ခင်ကြကုန်၏။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပြုကြကုန်၏။

ဟိရိ၊ ရှက်ခြင်း ဟူသည့် သဘောကား အမျိုးကောင်း များမနှင့်တူ၏။ အမျိုးကောင်းချွေးမသည် မိမိ၏ အမျိုးမြတ်ခြင်းစသော အဇ္ဈတ္တဂုဏ်ကို ငဲ့၍ ရှက်သဖြင့်၊ ယောက်ျား တစ်ပါးနှင့် ဖောက်ပြန်ခြင်း စသော မကောင်းမှုတို့ကို မပြုလုပ် ရှောင်ကြဉ်၏။ ဤမကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့မှ ရှက်ခြင်းသာ ဟိရိမည်လေသည်။ ဩတ္တပ္ပ- ကြောက်ခြင်းဟူသည့် သဘောကား ပြည့်တန်ဆာမနှင့်တူ၏။ ပြည့်တန်ဆာမများသည် မိမိကိုယ်ကို ငဲ့ကွက်၍ အရှက်မရှိ

ကြချေ။ သို့ရာတွင် ငါသည် ကိုယ်ဝန် ရသော် ယောက်ျားများ နှစ်သက်ကြမည်မဟုတ်ဟု သူတစ်ပါးကို ရိုသေငဲ့ကွက်၍ ကြောက်သဖြင့် မကောင်းမှုတို့ကို မပြုလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်၏။ ဤ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့မှ ကြောက်ခြင်းသာ ဩတ္တပ္ပ မည်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့သဘောရှိသော ဟိရိ ဩတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါးတို့ကို အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် စောင့်ကြပါကုန်လော့။ ဤ တရားနှစ်ပါးသည် လောကကြီးကိုလည်း စောင့်ကုန်၏။ လူသားတို့အားလည်း စောင့်ကြကုန်၏။ ဤတရားနှစ်ပါး မရှိပါက လောကကြီးသည် ဖျက်စီးပါလေအံ့။ ဆိတ်သုဉ်းပါလေအံ့။ ဤတရားနှစ်ပါးကို စောင့်သော သူတို့အား နတ်တို့သည် အစဉ်စောင့်ကြကုန်၏။ ထိုကြောင့် လူသား ကမ္ဘာကြီးသည် ဟိရိ ဩတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါးကို စောင့်ထိန်း၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာနိုင်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။ ။

သောင်းမြင့် (သထုံ)

ဖူးမဝနိုင်မို့ မျှော်လင့်လို့သာ မင်းကလေး

အမှန်စင်စစ် ဤဖြစ်ရပ်တို့သည် ယခုလိုဝါဆိုလဲ
ပြည်နေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချင်းဖြစ်နေမတိုင်မီကမူ လူတို့သည် သမ္မာဒိဋ္ဌိ
ဖြစ်သော မာဂဓတိုင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား
ယခင် အရှင်ဗုဒ္ဓဂေါတမနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သန္ဓေ၊
တောထွက်၊ ဓမ္မစက်၊ ဟောမြိုက်သံချို၊ လဝါဆိုဟု
ပြောဆိုသမုတ် ဖော်ထုတ်မှတ်သားခဲ့ကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇၂ ခုနှစ်
ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့၌ ကပိလဝတ်ပြည်
ရှင်ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန၏ မိဖုရားကြီး သိုရိမဟာ
မာယာ မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းကြာတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ
ယူခဲ့သည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သော
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အသက်တော် ၂၉-နှစ်ရွယ်၊
မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇-ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်တနင်္လာနေ့
တွင် သူအို-သူနာ-သူသေ-ရဟန်းဟူသော လေးမျိုး
နိမိတ် နတ်ပြုဟိတ်ကြောင့် ရွှေစိတ်ငြင်ငြိုသံဝေပို၍
ချမ်းမြေ့ရာ မြင်ရပ်လို့ရန် တောထွက်ခဲ့သည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်တွင်ဘုရားဖြစ်ကာ
ပိဂဒါသို့ စကြာရွှေပွား၊ ဖြန့်ချိသွား၍ ငါးပါးဝဂ္ဂီ
စုံအညီနှင့် မဟိတိသောင်း တိုက်အပေါင်းမှ
ခညောင်းကပ်လာ နတ်မြဟာအား ဝါဆိုလပြည့်
စနေနေ့ဝယ် ကြွေကြွေလျှံတက် ဓမ္မစက်ကို မိန့်ပြုက်
ထွေပြား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ပဋိသန္ဓေ ယူတော်မူသော ဝါဆိုလပြည့်နေ့။
တောထွက်တော်မူသော ဝါဆိုလပြည့်နေ့။
သစ္စာလေးပါးတရား ဟောကြားတော် မူသော
ဝါဆိုလပြည့်နေ့။

ထိုကဲ့သို့ ထူးမြတ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့၏ ထူး
မြတ်ပုံကို အစဉ်သတိ၊ မှတ်မိမိစွာသောငှာ၊ သန္ဓေ
တောထွက် ဓမ္မစက်၊ ဟောမြွက်သံချို၊ လဝါဆိုဟု
ဆိုထုံးပြုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောင်အခါတွင်မူ လူတို့သည် မာဂဓတိုင်းသား
တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကောသလ တိုင်းသား တို့
သည်လည်းကောင်း ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ သမ္မာဒိဋ္ဌိ
လူသားအားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဝါဆိုလ
ပြည့်နေ့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုထက်တစ်မျိုး ထပ်မံတိုး
ကာ၊ သန္ဓေတောထွက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ချက်ပြာဋိဟာ
ဟူ၍ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲမွန်မြတ်မှုကို သတိချင်
ယူမှတ်ကြပေဘော့မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂေါတမဘုရားရှင်သည်
ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာပင်သာ ငတ္ထိဇီတော်၌ ကောသလ
တိုင်းသားများ မြို့သူမြို့သား များနှင့် ပသေနဒီ
ကောသလမင်းနှင့်တကွ မင်းပေါင်းစုံညီရှေ့မှောက်
ဝယ် တန်ခိုးပြာဋိဟာ တို့ကို ပြတော် မူတော့မည်
ဖြစ်သည်။

* * *

ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရသည် တိတ္ထိဘိုး၏ အနှစ်အဆန်
မပါသော အဟစ်အသံများကို မကြားလိုပါဘဲ လျက်
ကြားနေခဲ့ရသည်။

‘ရဟန်းကြီး ဂေါတမနှင့် ငါတို့ တန်ခိုးချင်း
ပြိုင်မည်’

‘ရဟန်းဂေါတမသည် ငါတို့ကို မပြိုင်ဝံ့၍
ပိုန်းရှောင်နေသည်’

‘ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ မပြေးနိုင်အောင်
လှိုက်နေရသည်’

တိတ္ထိဘိုး၏ အသံများက အသိတရား နဲ့ နည်း
နည်း အညွှန်သုတို့ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့

အထင်ကြီးအောင် တိတ္ထိဘိုးအသံကောင်းဟစ်နေကြ
ခြင်းလည်း ဖြစ်ချေသည်။

မဟုတ်မဟုတ် လုပ်ဇာတ်ကို အဟုတ်မှတ်အောင်
လိမ်ညှာပြောဆိုနေကြမှန်း ကောင်းစွာ သိသော
ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရသည် မိမိကိုးကွယ် ဆည်းကပ်
သော ဘုရားရှင် သံတင်းသုံးရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်း
တော်သို့ သွားရောက် လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

“အရှင်ဘုရား... တိတ္ထိဘိုးက အဖျတ်ဘုရားနှင့်
တန်ခိုးချင်းပြိုင်မည်ဟု ဟစ်ကြွေး နေကြ ပါသည်
ဘုရား”

“မင်းကြီး၊ တိတ္ထိဘိုး တန်ခိုးပြလျှင် ငါတို့လဲ
တန်ခိုးပြကြကုန်အံ့”

“အရှင်ဘုရား၊ တန်ခိုးမပြရန် သိက္ခာပုဒ်
ပညတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော့”

“မင်းကြီး၊ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထားသည့် မှန်
ပေ၏။ သို့ရာတွင် သင်မင်းကြီးကို မေးဦးအံ့၊ သင်
မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်တော်မှ သရက်သီးကို သင်မင်း
ကြီး စားခွင့်ရှိပါ၏လော့”

“တပည့်တော် စားခွင့်ရှိပေသည် ဘုရား”

“မင်းကြီး၊ ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။ တန်ခိုးမပြရန်
သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ခြင်းသည် တပည့် ရဟန်းများ
အတွက်သာဖြစ်၏။ ငါဘုရားအတွက် မဟုတ်ချေ။
ငါဘုရားသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြီးပေအံ့”

“အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်အချိန် ဘယ် နေ ရာ ၌
တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူမည်နည်း”

“မင်းဗြူး၊ ဤနေ့မှ လေးလလွန်မြောက်သော
ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ သာငတ္ထိဇီတွင် တန်ခိုးပြာဋိဟာ
ပြပေအံ့”

နုလုံးပီဘီ ဝမ်းဆိထိမျှ အားရကျေနပ် ဝမ်း
မြောက် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်နှင့်အတူ ဘုရင်
ဗိမ္ဗိသာရသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ခြေတော်
ရင်း ပပ်စင်းဦးခိုက် ရှိခိုးလိုက်ပေသည်။

* * *

ကောသလတိုင်း သာငတ္ထိဇီတော်နှင့် မာဂဓ
တိုင်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကား ခရီးအတန် ကွာလျှမ်း
သည်။

တောအတန်တန် တောင်စဉ်အဆင့်ဆင့်၊ မြစ်
ချောင်း အသွယ်သွယ် ကွယ်ကာ ခြားနား ထား
သည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မှန်ကန်သော တရား
မြတ် အခွန်ရှည်တည်တံ့ရေး အတွက် လူအများ
တိုင်းသားပြည်သူ ငဲ့ညှာတော်မူ၍ တန်ခိုးတော်ဖြင့်
ကြွမြန်းနိုင်ပါလျက် မြေပြင်ထက်မှာ ခြေတင်လျက်
သာ ကြွမြန်းတော်မူ၏။

အချိန်အခါ လေး လ တာ မျှ လို သေး သော
စာပေါင်းလပြည့်ကျော် ရက်များတွင်ပင် စတင်ခရီး
ထွက် ကြွမြန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိသို့ ကြွတော် မူသည်နှင့်
ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သား မာဂဓ တိုင်းသားတို့သည်
ဘုရားရှင်နှင့် နောက်ပါ ရဟန်းများ၏ နောက်မှ
အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါကြကုန်သည်။

တိုင်းသားပြည်သူလူအများ ဘုရားရှင်နောက်
လိုက်ပါသွားကြသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ဘုရား
ရှင်၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်တို့ကို ဖူးမြော်
တင်တင် တွေ့မြင်ပူဇော်လိုသည်လည်းတစ်ကြောင်း
ကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် နောက်ပါ မှူးမတ်
အခြံအရံများ မင်းညီမင်းသားများနှင့်အတူ ဘုရား
ရှင် ကြွမြန်းရာ လမ်းအတိုင်း လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် ရာဇဂြိုဟ်မှ ခရီးစတင် ထွက်ခွာလေ
သော တပေါင်းသာခေါင် လများနောက် ဟု ကဋ္ဌ၊
ဒြါဟိ၊ ရေးသီခြယ်မှုန်း၊ နှလုံးမွေ့လျော်၊ လျှောက်
ထားတော်မူခဲ့သော ရာသီသဘာဝကားအလှသစ္စာ
လွန်ကာ ပြုနေချေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်များသော နေမင်းရောင်ခြည်ကြောင့် သစ်
ရွက်တို့သည် ခြောက်သွေ့ကြွေကာ မြေမှာသက်ကြ
ရသည်။ ဥဏှဂူနတ်၊ ဖလ်ရဟတ်လည်း၊ သဟဿ
ရောဗံ၊ ခြည်ဘစ်ထောင်ဖြင့်၊ ပြောင်ပြောင်ဝင်းထိန်၊
အာဏာနှိမ်လျက်၊ ပြင်းရှိန်အန္တ၊ ဂုဏ်စွမ်းပြသော်၊
လေခမြေသက်၊ သစ်ရွက်တို့ ကြွေပျက်ကြရချေသည်။

နေမင်း၏ ရောင်ခြည်ကြောင့် မြက်သစ်ရွက်တို့
ကြွေပျက်ရသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုး တော်
အာနုဘော် အဟုန်ကြောင့် တိတ္ထိတို့သည် ပျက်
စီးခြင်းကြိုသာ ရယူနိုင်ကြတော့မည်။

သို့တိုင်.... တိတ္ထိတို့ကား အနာဂတ်ရေးကို
မသိကြသေးချေ။

“ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမနှင့် တန်ခိုးပြိုင်ရန်
လိုက်လာကြကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် ထွက်
ပြေးသဖြင့် သူ့ကို ပြေးခွင့်မပေးဘဲ ငါတို့ လိုက်ပါ
နေကြရခြင်းဖြစ်သည်” နှင့် အသံကောင်း ဟစ်ကာ
ကြွေးကြော်ရင်း လိုက်ပါနေကြသည်။ လူများစွာ
တို့သည်လည်း တန်ခိုးပြိုင်ပွဲကြီး ကြည့်ရတော့မည်
နှင့် တိတ္ထိများ နောက်မှ လိုက်ပါ ကြ ပြန်သည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကား ဘုရားရှင်၏ အတုမရှိသော
ဘုန်းတန်ခိုးတော်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။
ဘုရားရှင်သည် တန်ခိုးတော်ဖြင့် တန်ခိုးပြာဋိဟာ
ပြခြင်းဖြင့် တိတ္ထိအပေါင်းကို ဆုံးမတော် မူပေ
တော့မည်။

ယုဂန်ထက်က၊ လေးဘက်လုံးခြုံ၊ တိမ်ဂဋ္ဌန်
လည်း၊ နဂါးရုံကြွေ၊ ရန်ချင်းတွေသော်၊ ခိုးငွေ့
လွှတ်မြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်းဆိုင်သည်နှယ်၊ ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်
ယူခတ် မူခပတော့မည်။

ဂုဏ်ချင်းက မနိုင်သော၊ ပြောရလျှင် ရိုင်းရာတူ
တော့မည်။ တိတ္ထိတို့သည် အဏှဝါပြင်အောက်
ယုန်ထောက်၍မမိသည်နှယ် မရှိမဲ့မဲ့ ဂုဏ်ပျောက်
သည့်အဖြစ် ရင်ဆိုင်ရစ်ကြချေတော့မည်။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်တို့ကို
ဖူးမြော်လို၍သာ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းပင်၊ တိတ္ထိတို့
ဘာတန်ခိုးမျှမရှိ၊ ပြနိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို သိပြီး
ဖြစ်သည်။

ကောသလတိုင်းသို့ ကြွတော်မူရာတွင် ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါ၍ ဆွမ်းစသည်တို့ ကပ်လှူလိုသော
သဒ္ဓါတရားကလည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းမှာကြီးမားလှ
သည်။ ကောသလတိုင်း ဗြည့်ရှင် ဘုရင် ပသေနဒီ
ကောသလမင်းဆိုတက ယောက်ဖတော်မို့ သူ့
တိုင်းပြည်သို့ သွားရောက်ရန် အခက်အခဲ မရှိပေ။
နှစ်ပြည့်တစ်ပြည့် ရှေ့လမ်း ဖြောင့်တန်းပြီးဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဤအဖြစ် ဤသနင်တို့ဖြစ်ပေါ်လာရသည်
မှာသည် ရာဇဂြိုဟ်မည်၊ မာဂဗြေညီမှ အစပြုခဲ့
ခြင်းပင်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလည်း မဟုတ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိလည်းမဟုတ်၊ သိသယဝါဒီ တစ်ဦးဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်မှ သေဋ္ဌေးတစ်ဦးက ဂင်္ဂါမြစ်မှ ရရှိသော စန္ဒကူး သားကို သပိတ်ထွင်းစေကာ ထိုစန္ဒကူး သပိတ်ကို အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်သော ဝါးတိုင်ထိပ်၌ ဆွဲထားစေပြီး-

“ဤလောက၌ ရဟန္တာ ရှိခဲ့လျှင် ဤသပိတ်ကို ၆ကောင်းကင်မှ ကြွလာ၍ယူကော်မူပါ။ သပိတ်ယူနိုင် သော ပုဂ္ဂိုလ်အား သားစဉ် မြေးဆက် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါမည်” ဟု ပြောဆိုကြေညာခဲ့သည်။

ပုရဏ ကဿပအမှူးရှိသော တိတ္ထိဆရာကြီး ခြောက်ဦးတို့က တစ်ရက်တစ်ဦး လာရောက်ကောင်း ခံကြသော်လည်း သေဋ္ဌေးက ကောင်းကင်မှ ကြွ၍ ယူရန်သာပင် ပြောဆိုခဲ့သည်။

ခုနစ်ရက်ပြည့် မြောက်သောနေ့တွင်မူ နိဂဏ္ဌနာ ဥပုတ္တအရာကြီးသည် မိမိ၏တိတ္ထိတပည့်များနှင့် ကြို တင်ညှိနှိုင်းကာ သေဋ္ဌေးထံသာရောက်၍ကောင်းကင် သို့ ဖျံတက်ဟန်ဆောင်ရာဘပည့်များက ညှိနှိုင်းထား သည့်အတိုင်း ဝိုင်းဝန်း ဆွဲကာ တားမြစ်ဟန်ပြုကြ သည်။

“တန်ဖိုး မရှိသော သပိတ် တစ်လုံးအတွက် ဂြိုဟ်ဂြိုဟ်ထားသော တန်ခိုးများကို မပြချင်ပါနဲ့ ဆရာကြီး”

သေဋ္ဌေးကား သူတို့ပရိယာယ်ဆင်ကာ တောင်း ခံသည်ကို ငြင်းပယ်လျက် ပြောနေကျ အတိုင်းသာ ပြောဆိုသည်။

သည်နေ့မှာပင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင် လာရင်း မြို့ပြင်ကျောက်ဖျားကြီးတစ်ခုပေါ်၌ သင်္ကန်း ရုံနေကြသော အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင် ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇတို့အား သေသေဝက်သမား တစ်စုံက....

“အရှင်တို့ ဤလောကမှာ ရဟန္တာမရှိကြောင်း ယခုမှ သိရပါသည်” ဟု ခြေခံဆိုခဲ့ကြသည်။

“ဒကာတို့ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြောဆိုရ သနည်း”

“ရာဇဂြိုဟ် သေဋ္ဌေးသည် သပိတ်ကိုကောင်း ကင်မှာ ဆွဲထားပြီး ရဟန္တာရှိလျှင် ကောင်းကင်မှ

ကြွလာ၍ ယူရန်’ ကြေညာထားပါသည်။ ယမန ခုနစ်ရက်ရှိသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှယူနိုင် သူ မပေါ်ပေါက်ပါ။ သပိတ်ကို ယူနိုင်သူ မရှိပါ” ထိုဒကာကို ကြားရလျှင်အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် က....

“ငါ့ရှင် ဘာရဒွါဇ၊ ဤသူတို့သည် ဘုရားရှင် ၏ ဒေသနာတော်ကို စူးစမ်းလိုကုန်၏။ သင်သည် လည်း တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီး၏။ သွားပါလော့၊ ကောင်းကင်မှ ပုံ၍ သပိတ်ကို ယူဆောင်ချေလော့” ဟု တိုက်တွန်း၏။

အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ကြီးမားလှသော ကျောက်ဖျားကြီးကို ဝါဂွမ်းဆိုင်အလား ခြေဖျားဖြင့် ကပ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ယူဆောင် လာပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပေါ်သို့ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လှည့်လည် ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့၍ ပြေး ရှောင် ပုန်းအောင်းကြရသည်။

“အရှင် ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇဘုရား၊ ကျောက် ဖျားကြီးကို လွှတ်ချတော် မမူပါနှင့်၊ မြို့မြို့အောင် ဆောင်ယူထားပါဘုရား” နှင့် မြို့သူမြို့သားများ ဝိုင်း ဝန်းဟစ်အော် လျှောက်ထားကြသည်။

အရှင်သည် လူတို့ ထိတ်လန့်ခြင်း ပြေဖျောက် စေရန် ကျောက်ဖျားကြီးကို ခြေဖျားဖြင့်ခတ်လိုက်ရာ မူလနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား၏။

ရာဇဂြိုဟ်သေဋ္ဌေးအိမ်ရှေ့သို့ကောင်းကင်မှ အရှင် ကြွသွားသောအခါ နေသဋ္ဌေးက....

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းကင်မှဆင်း၍ ကြတော် မူပါတော့”

ဟု လျှောက်ထားပြီး သပိတ်ကိုချကာ တေ့မရ အပြည့်သည့်၍ လောင်းလှူ ပူဇော်လိုက်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင် သိတော်မူသော အခါ အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချ ဘော်မူလျက် ရဟန်းကို တန်ခိုးမပြုကြရန်သိက္ခာပုဒ် ကိုလည်း ပညတ်တော်မူလေသည်။

တပည့်သာဝက ရဟန်းများကို ဘုရားရှင်က တန်ခိုးမပြုရဟု သိက္ခာပုဒ်၊ ပညတ်တော်မူသော ဤ ယခုအခါမှ တန်ခိုးချင်း မြင်မည်ဟု အသံကောင်း ဟစ်ကြသူတွေကားတိတ္ထိ ဆရာကြီးများပင်။

မိစ္ဆာမိစ္ဆာ အာဇီဝာဆိုကာ အယူလိုက်လွှဲလှမိုက်
ဝဲမှ အသုံးမကျဘူးတဲ့ကို ဆုံးမတော်အုရန် အချိန်
တန်နှင့် ခြံ မှီ ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါအများ
အကျိုးမျှော်ကြည့်ကာ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူ
ရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်ဘကား။

* * *

ပထမနိကာသလမင်းသည် အစပထမ ဘာမျှ
မသိပေ။

ရာဇဂြိုဟ်မှ တိတ္ထဝိဒများ ရောက်ရှိလာပြီး၊ မိမိ၏
ကောသလတိုင်းမှ တိတ္ထဝိဒများနှင့်ပူးပေါင်းအင်အား
ပြုကာ၊ သာဝတ္ထိ မြို့တော်တွင် ရှားတိုင် များဖြင့်
ကြီးမားသော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်ကြသော
ခါတွင်မှ တိတ္ထဝိဒ ထိုမဏ္ဍပ်၌ တန်ခိုးမြှင့်ကြ
မည့် အကြောင်း သိရှိရသည်။

ဘယ်လို တန်ခိုး မြှင့်မည်နည်း၊ ဘယ်သူနှင့် ပြိုင်
မည်နည်း။

သောက်ဖေတော် မာဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင်
ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရရောက်ရှိလာတော့မှ အကြောင်းစုံ
သိရသည်။

သာဝတ္ထိမြို့အနီး ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ခရောက်ရှိသီတင်းသုံးတော်
မူနေကြောင်းလည်း ထိုအခါမှ ကောသလဘုရင်
သိရသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ အမြန်ပင်သွားရောက်
ဖူးမြော်လျှောက်ထားမိသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ တိတ္ထဝိဒက တန်ခိုးမြှင့်မည် ဆို
ကာ မဏ္ဍပ်ကြီး ဆောက်ထားကြပါသည်။ တပည့်
တော် အရှင်ဘုရားတို့အတွက် မဏ္ဍပ် ဆောက်ခွင့်
ပြုတော်မူပါ ဘုရား။”

“မင်းကြီး ငါ ဘုရားအတွက် မဏ္ဍပ်ဆောက်
ရန်မလိုပေ။ ငါဘုရားသည် ဥယျာဉ်စောင့် ကဏ္ဍဆို
သူ၏ သရက်ပင်ချင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူ
မည်။”

မြတ်စွာဘုရား၏မိန့်ကြားသောစကားကို တိတ္ထဝိ
ဒတို့ ကြားသိရလျှင် တစ်ယူဇနာ အတွင်းရှိသမျှ
သရက်ပင် အားလုံး ယ နှ ယခုမှ ပေါက်သော
သရက်ပင်ပ၊ မကျန် အလုပ်အကျွေး တပည့်များကို
တာဝန်ပေး စေခိုင်းကြသည်။ တပည့်များကလည်း

သူတို့ဆရာကြီးများ၏ အမိန့်အတိုင်း ပြုကြသည်။ သူ
တို့ အကြံပိုင်ခြင်းအတွက် တိတ္ထဝိဒဆရာကြီး ပုရာဏ
ကဿပသည် ကျေနပ်အားရ ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်နှယ် ရှိစ။ ရဟန်းကြီး ဂေါတမ၊ ဘယ်
သရက်ပင်ရင်းမှာ တန်ခိုးပြဦးမည်နည်း” ဟု သူ
ဆို၏။

* * *

မိမိ၏ ဥယျာဉ်တွင်းမှ အမြစ်ပါမကျန် ခုတ်လှဲ
နှုတ်ပစ် ခံရသော သရက်ပင်များကို ကြည့်ရင်း၊
ဥယျာဉ်စောင့် ကဏ္ဍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

တိတ္ထဝိဒသည် အဘယ်ကြောင့် သရက်ပင် ဟူ
သရွေ့ နုတ်ပယ်ရသနည်း။ သူ မသိချေ။

မြို့ထဲ.... ရှပ်ပွေနေသော သရက်ပင်များကို ရှင်း
လင်းနေရင်းမှ ကဏ္ဍသည် ခါချဉ်ထုပ် အတွင်း
သရက်သီးမှည့်တစ်လုံး ရရှိသည်။

လွန်စွာရှားပါး၍ မရနိုင်ပြီဖြစ်သော ဤ သရက်
သီးမှည့်ကို ကောသလမင်းကြီးထံ ဆက်သလျှင်၊ ဆု
တော် လာဘ်တော်များ ရပေမည်။

သည်နေ့ကား ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ပေတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ ရဟန်းနှင့်တကွ
သာဝတ္ထိမြို့တော်အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာ
သည်။ ဥယျာဉ်စောင့် ကဏ္ဍသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်
အား သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်ကြီးမားလာသဖြင့် ဆုတော်
လာဘ်တော် မမျှော်ကိုးတော့ဘဲ သရက်သီးမှည့်ကို
ဘုရားရှင်အားလှူဒါန်း ဆက်ကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က သရက်သီးမှည့်ကို သပိတ်
ဖြင့် ခံယူတော်မူ၏။ ထို့နောက် အရှင်အာနန္ဒာအား
ထိုနေရာ၌ပင် ထိုင်တော်မူလိုဟန် ပြ၏။ အရှင်
အာနန္ဒာက သက်ဦးများခေါက်ခင်းပေးပြီး၊ သရက်
သီးမှည့်ကို ရေစစ်ဖြင့် စစ်ထားသော ရေစင်
ဖြင့် ဖျော်၍ ဆက်ကပ်၏။ ဘုရားရှင်သည် သရက်သီး
မှည့် အဖျော်ကို ဘုန်းပေးတော် မူပြီးနောက်
သရက်စေ့ကို ကဏ္ဍအား ပေး၍....

“ကဏ္ဍ.... ဤ သရက်စေ့ကို ဤနေရာ၌ ယခု
ပင် စိုက်လော့”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ကဏ္ဍ စိုက်ပျိုးသော
သရက်စေ့ ပေါ်၌ ဘုရားရှင်က လက်ဆေးရေပန်း

မြန်းထိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်။ ထွန်တုံး ပမာဏ ကြီးမားသော သရက်ပင် ပေါက်လာလေသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ပင်စည် အတောင် ငါးဆယ်ရှိကာ အရပ် လေးမျက်နှာနှင့် အထက်သို့ လည်း အတောင် ငါးဆယ်စီ ရှိသော အကိုင်းကြီး ငါးခု ဖြာထွက်လာသည်။ အဖူးအပွင့်များ ထွက်လာ ကာ အသီးများ ဝေဆာလာ၏။ နောက်ပါရဟန်း များသရက်သီးမှည့်များ စားကြကုန်၏။ ကောသလ မင်းကြီးက ထို သရက်ပင်ကိုတိတ္ထိများ မဖျက်ဆီး နိုင်ရန် အစေ ငွ်အကြပ် ချထားလိုက်သည်။

ဥယျာဉ်စောင့် ကဏ္ဍစိုက်ပျိုး၍ ကဏ္ဍသရက်ပင် အမည်တွင်သော ထိုသရက်ပင်မှ သရက်သီးများကို သေရည် အမူးသမားတို့ စားသောက်ကြပြီးနောက်၊ သရက်စေ့များဖြင့် တိတ္ထိတို့အားပစ်ပေါက် ကြလေ တော့သည်။

သည်စဉ်အခိုက် လေပေကြီး တိုက်ခတ်၍ တိတ္ထိ တို့၏ မဏ္ဍပ်ကြီး လေထဲ လွင့်ပါသွားသည်။ အခိုး အကာမရှိ၊ လေဟာပြင်၌ ထိုင်နေကြသူ တိတ္ထိများ ပေါ်သို့ နေမင်းကြီး၏ အပူရှိန်များ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်၍ တိတ္ထိများ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ယိုစီးကြသည်။

ထိုစဉ် လေပြင်းများ တိုက်ခတ်ကာ မြို့မှန်များ တိတ္ထိတို့ကိုယ်ပေါ် ပက်ဖျန်းကြသဖြင့် မြေနီခဲတုံးကြီး များပမာ ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခိုက် မိုးရွာချ လိုက်သောအခါတွင် နွားပြောက်ကြားများလို ဖြစ် ရလေတော့သည်။

တန်ခိုးပြိုမည်နှင့် အသံကောင်းဟစ်ကာ ကြွေး ကြော်ထားဦးမှ ဤသို့အရှက်တကွ ဖြစ်ရလေသော အခါတိတ္ထိတို့သည်ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြလေ ကုန် ၏။

တိတ္ထိဆရာကြီးက ပုရာဏကဿပကား ပြေးရင်း၊ လွှားရင်း၊ လယ်သမား တစ်ယောက်ထံမှ အိုးနှင့် ကြိုးတစ်ချောင်း ဆွဲယူ ပြေးပြီး၊ ထိုအိုးနှင့် ကြိုးတို့ မိမိလည်ပင်းမှာ ချည်နှောင်ကာ ရေနက်ထဲသို့ ခုန် ဆင်းသေ၏။ သေသည်နှင့် မဟာ အဝိစိတရဲ့သို့ ကျ ရောက်သွားလေသည်။

ပဒသနဇီ ကောသလမင်းနှင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်း၊ နှစ်ပါးတို့သည် သားတော်၊ သမီးတော် မင်းညီ မင်းသားများ၊ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အခြေအရံများစွာနှင့် အတူ ဘုရားရှင်ကြွမြန်းလာမည်ကို မှန်းမြော်နေကြ သည်။

သည်အခိုက်မှာပင် မင်းနှင့် ပြည်သူများ တအံ့ တဩ ငေးမောရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ သည်။ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်း တန်ခိုးတော်ကြောင့် သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းသော ကြီးမား ရှည်လျားလှ သည့် ရတနာစကြိုကြီး။

ထိုရတနာ စကြိုကြီးထက်မှ ကြွမြန်းတော်မူလာ သော သုံးလောကထိပ်ထား ပါရမီတော် အနန္တ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ကောင်းကင် ရတနာစကြိုထက်မှ မြတ်စွာဘုရား ၏ တန်ခိုးပြိုင်ဟာတို့ကို မင်းနှင့်ပြည်သူ လူအများ အံ့မခန်းကြည်ညိုပူဇော် ဖူးမြော်ကြရလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် အထက်ပိုင်း ကိုယ်တော်မှ မီး လျှံကို လွှတ်လျက်၊ အောက်ပိုင်းကိုယ်တော်မှ ရေ အလျဉ်များ ကို လွှတ်၏။ တစ်ဖန် မီးလျှံ လွှတ်ရာမှရေအလျဉ် လွှတ်တော်မူသည်။ ရေအလျဉ် လွှတ်ရာမှ မီးအလျှံများ လွှတ်တော်မူပြန်သည်။ မီးလျှံနှင့်ရေအလျဉ်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု၊ မရော ယှက်ကြတ် အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် တက်သွား ကြလေ၏။ ကိုယ်တော်မှ လွှတ်သောရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့သည် ထို အတုပင် အထက် မိုး ကောင်ကင်းက ဘဝဂ်ဆီသို့ တက်သွားကြလေသည်။

ဤသို့ တန်ခိုးပြိုင်ဟာ ပြတော်မူရင်းပင် ဘုရား ရှင်သည် ပရိသတ်အား သစ္စာလေးပါး တရား တော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက် နိမ္မိတ ရုပ်ပွားတော် ဖန်ဆင်းတော်မူကာ၊ ကိုယ်တော်မြတ် နှင့် အမေးအဖြေပြု၍ ကရားဟောစောင့်မူ၏။

တန်ခိုး ပြိုင်ဟာပြုရင်း တရားဟောတော်မူပြီး သည်နှင့် ဘုရားရှင်သည် မင်း ပရိသတ်များ ရှေ့ မှောက်ပင် ရုတ်ခြည်း ကြွမြန်း ကွယ်ပျောက်သွား တော်မူသည်။

အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိပါဘိ၊ ထူးကဲလှပါဘိတော့၊ ယခု ပင်တရားဟောတော်မူသော ငြိတ်စွာဘုရား၊ ဘယ် ဆီ ကြသွားပါသနည်း၊ ကြည်ညိုမဆုံး ဖူးမြော်မဝ

* * *

၉၈ ဦး ရအာနာပျဉ် ဝဗ္ဗဇေ

ရှိစဉ်မှပင်ဘယ်ဆီတယ်နန်းဘယ်ခန်းကြမြန်းတော် မူပါသလဲဘုရား....။

ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်၏ ရင်မှာ နှိပ်နှစ်လာသည်။ ဘုရားရှင်ကို မဖူးမြင်ရ၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ယောက်ဖတော် ကောသလမင်းကို ကြည့်ပြန်တော့ လည်း၊ ပသေနဒီမှာလည်း အဖြေညီကာ၊ မျက်ရည် ရစ်ဝဲ ဝိုဝဲဆင်တော့မည့် ပမာ။

ပရိသတ်များစွာတို့ကား ‘အို မြတ်စွာဘုရား ကြမြန်းတော်မူ လှည့်ပါဦး ဘုရား၊ ပြန်လည် ကြွခဲ့ ပါ ဘုရား’ နှင့် အော်ဟစ် ဝိုဟိုနေကြချေပြီ။

လူအပေါင်းတို့သည် ဘုရားရှင်အား ဝိုဟိုတမ်းတ ကြလျက် အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်အား မေးကြ လျှောက်ကြကုန်သည်။ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်က အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်း သိသာပေါစေ ဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါအား ဖြေကြားစေ၏။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါက ဘုရားရှင် တာဝတိံသာနတ် ပြည်သို့ အဘိဓမ္မ တရားဟောရန် ကြသွားပြီ” ဟု ဖြေကြား၏။

“ဘယ်အခါ၌ ပြန်ကြ လာ တော် မူ မှာ လဲ ဘုရား”

“တာဝတိံသာမှာ အဘိဓမ္မာတရားကို သုံးလ တိုင်ဟောကြားတော်မူပြီး၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ တွင် ဆင်းသက်တော်မူလိမ့်မည်”

ပရိသတ်ကား မြတ်ဘုရားကို မဲဖူးမြော်ရလျှင် မပြန်ပြီဟုဆိုကာ ထိုနေရာမှာပင် သစ်တဲဝါးတဲများ ဆောက်လုပ် နေကြတော့သည်။

ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရလည်း အချိန်ညှိကာ မပြန်လို တော့ပေ။ မြတ်စွာဘုရားကို အားထား၍ လိုက်ပါ ခဲ့ပြီ။ ယခု မြတ်စွာဘုရားမပါဘဲ ရာဇဂြိုဟ်ကိုပြန်လျှင် အများက ဝိုင်းမေးကြတော့မည်။

ကောသလအားလည်း မောသမျှ ပြောမပြလို တော့ပြီ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ပြန်လည် သက်ဆင်း ကြမြန်း မည့် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ တိုင်အောင် ၏ မဟာပထဝီမြေအပြင်မှာ ကမ္ဘာတစ်ခွင်တွင် ဥဒါန်း တွင်အောင်ယခု နန်းပလ္လင် ဆောက်ကာ မျှော်လင့် လျက်....။

မန်းသာထွန်း

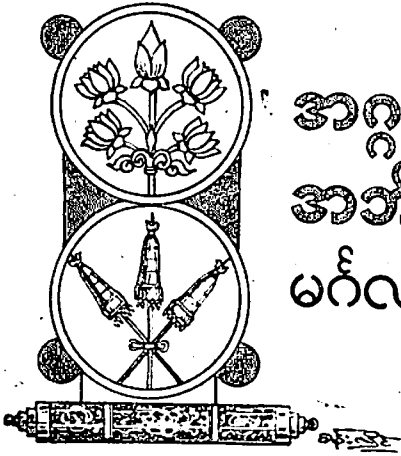

လေမင်းရာဇာ **ရွှေသလိပ်ချာလျှက်သား**

ဆိမ်းဆိမ်းရန်လျက်
တကြေညက်
လေခေါ်ဖြူဖြူ

ချောင်းဆီခြုံကြွပ်
သလိပ်ကပ်
ပြစ်ပြတ်လှိုလှို

မင်ရင်း၊ ၁၀၉၊ ၅၁-လမ်း၊ ရန်ကုန် • အမြို့မြို့ဆိုင်တိုင်းမှာရနိုင်ပါသည်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ နှင့် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရုပူဇော်ပွဲ မင်္ဂလာ သြဘာစာတမ်း ဒဂုန် ဦးစန်းငွေ

ရန်ကုန်မြို့မန္တလေးအသင်းမှ ပြုလုပ်ကင်းပအပ်
သော အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲနှင့်အဘိဓဇ
မဟာရဋ္ဌဂုရုဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားတွင် နိုင်ငံ
ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဒဂုန်ဦးစန်းငွေ (မြန်မာစာ
အဖွဲ့ဝင်)သည် အောက်ပါ အဘိတ္ထဝိတမင်္ဂလာ
သြဘာစာတမ်းကို ရေးသားသီကုံးခဲ့ပါသည်။

အစိခန္တံယျ၊ဇေယျသေဋ္ဌံ၊ အတုလပရမံ၊အရဟံ
ဘဂဝါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ အနတ္တရမာရဇိ၊ ဤလော
ကန္တရုပ်၊သယမ္ဗုဒ္ဓိတဝိဿရ၊ ဤသို့စသား အသန္ဓေ
ယျ၊နာမတံဆိပ်၊ဂုဏ်ဝိသိဋ္ဌိဖြင့်၊ ဇမ္ဗုထိပ်မှ တက်၍၊
တဝဂ်တိုင် ကြော်ငြာလျက်....

- ပရိယတ္တိသာသနာ
- ပဋိပတ္တိသာသနာ
- ပဋိဝေဓသာသနာ

သာသနာတော် သုံးရပ် ရှိသည်တွင် စာပေကို
သင်ကြားခြင်း၊ပို့ချခြင်း၊ဟူသောပရိယတ္တိသာသနာ
သာလျှင် မှန်ကန်သော ပဋိပတ္တိသာသနာတည်ရှိနိုင်
သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။ မှန်ကန်သော ပဋိပတ္တိ
သာသနာကို အားထုတ်မှသာ လျှင် ပဋိဝေဓ
သာသနာသို့ဆိုက်ရောက်နိုင်သည်ဖြစ်ပါကြောင်း....

လျှောက်ထားပါသည် ဘုရား၊ ဥပမာအားဖြင့်
ဗုဒ္ဓိယတ္တိသည် သစ်ပင်၏အမြစ်နှင့်တူ၍၊ ပဋိပတ္တိဗုဒ္ဓ

ပင်စည် အကိုင်းအခက်နှင့်တူပြီး၊ပဋိဝေဓသည်ကား
အသီးအပွင့်နှင့် တူပါကြောင်း၊ အမြစ် ကောင်းမွန်
ခိုင်ခံ့များပြားသလောက် ပင်စည် အကိုင်းအခက်
ကြီးမားသန်စွမ်းနိုင်၍၊အသီးအပွင့် ဖွံ့ဖြိုးထွားကျင်း
ကာ အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည် ဖြစ်ပါ
ကြောင်း....

တံဆိပ်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဆူရှိသည်တွင်
တစ်ဆူမှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ....

- အဂ္ဂ - မြတ်သော
- မဟာ - များမြတ်ကြီးမားသော
- ပဏ္ဍိတ - ပညာရှိ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ-ဗြတ်သော၊ များမြတ်ကြီးမား
သောပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုလိုပါကြောင်း။ နောက်
တစ်ဆူမှာ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်
ဖြစ်၍....

- အဘိဓဇ - အောင်လံ တံခွန်သဖွယ်
လှုပ်ရှားလျက်
- မဟာရဋ္ဌ - ဆရာတော်၏ ကောင်း
သောသတင်းများ တံခွန်
သဖွယ် ရွေ့လျား ကွန်မြား
လျက်....

၄၀ နိဂါထနာပုဒ် ဝဂ္ဂစင်း

၇၅ - နိုင်ငံနှင့်အဝန်း အလေး
ဂရုပြုအပ်သော ဆရာတော်
ဟု ဆိုလိုပါကြောင်း....

အဆိုပါ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်နှင့်
အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌ ၇၅ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကြီးတို့မှာ
လွန်စွာရခဲသော တံဆိပ်တော်ကြီးများ ဖြစ်သော်
လည်း ထိုတံဆိပ်တော်ကြီး နှစ်ခုစလုံးကို မန္တလေး
တစ်မြို့ထဲက ရရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ များစွာ
နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်ရပါကြောင်း
ပါ ဘုရား....

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတလေးပါး

- (၁) မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ်၊ မြိတောင်တိုက် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သာသနာဘိဝံသ (သက်တော် ၆၀၊ သိက္ခာတော် ၄၀ ဝါ)
- (၂) မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ်၊ မဟာနန္ဒိယေနာရာမ ကျောင်းတိုက် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအရိယဘိဝံသ (သက်တော် ၆၄။ သိက္ခာတော် ၄၄ ဝါ)
- (၃) မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ်၊ ဒဟတ္ထောကျောင်း အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သုဒ္ဓါတသာရ (သက်တော် ၆၄။ သိက္ခာတော် ၄၄ ဝါ)
- (၄) မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ်၊ ဝိဇိတာရုံကျောင်းတိုက်၊ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိစာရိန္ဒာဘိဝံသ (သက်တော် ၆၂။ သိက္ခာတော် ၄၃ ဝါ)

အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌ ၇၅ တစ်ပါး

- (၅) မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အရှေ့တောင်မြို့နယ် ဒက္ခိဏာရာဇဘုရားကြီးတိုက် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌ ၇၅ နယားဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ မေဓိယဘိဝံသ (သက်တော် ၈၀၊ သိက္ခာတော် ၆၀ ဝါ)

ဤတံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော် (၅)ပါးတို့အား
မန္တလေးသူ၊ မန္တလေးသားများ ဖြစ်ကြသည့် ဘုရား
တပည့်တော်များက ပူဇော်ပါကုန်၏။ ဦးညွတ်ပါ
ကုန်၏။

မင်းကဆက်ကပ်လှူဒါန်းအပ်သော တံဆိပ်တော်
ရ အရှင်သူမြတ်များသည် ဤနှစ်ကို စံထားကာ ဘွဲ့ရ
ဆရာတော်ဘုရားများ ထွန်းကားပါသေးတည်း။

မန္တလေးအသင်းက ပြုလုပ်အပ်သော ဤ ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုသဘင်သို့ ခင်မင်လေးစား အရေးထား၍
လာရောက်ကုန်သော ကလျာဏအနွယ်ဝင် သူတော်
စင် တို့သည်လည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာတော်မူကြပါ
စေ၊ မေတ္တာနှင့် ဆုရွှေလျက် ကျက်သရေ ဂုဏ်ပြု၊
နှုတ်ခွန်းသံ ကဗျာည၊ ပြီးလျှင် ပတ္တနာမူ သဘော
အလာဖြင့်၊ ဩဘာသံ ဟစ်ကြွေးလျက် လေးနက်
စွာ ကောင်းချီး ပေးအပ်ပါသတည်း။ ။

ဒဂုန်ဦးစန်းငွေ

တင်ဝင်းမောင်

အောင်လံ၊
ကြမ္မာဝဋ်ကြွေး လက်ငင်းလေး

“ဆရာ ကိုညိုကြီး ဖုတ်ဝင်နေလို့တဲ့ သွားကြည့်
ရှအောင် လိုက်ဦးမလား”

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့်
အေးအေး လူလူ စာဖတ်နေစဉ်တွင် အထွေထွေ
လုပ်သား စောအောင်မှ ကျွန်တော်အား လာ
ရောက် အဖော်စပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ....ဟုတ်လား၊ ဖုတ်ဝင်တာကို ငါလဲ
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ အတော်ပဲ သွားကြည့်ရ
အောင်လား”

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဂိုဏ်းဆရာ
ဦးရှမ်းနှင့်အတူ ရွာ့ချက်နှာဖုံး လူကြီး အချို့လည်း
ရောက်နေကြသည်။ ဦးရှမ်းသည် ပါးစပ်မှ တက္ကတ်
တွတ်နှင့် မည်သည့် ဝါထာမန္တာန်များကို ရွတ်ဆို
နေသည် မယ်။ ခဏကြာမှ ဦးရှမ်းက ပြောလာ
ပါသည်။ ကိုညိုကြီးသည် ဖုတ်ဝင်နေခြင်း မဟုတ်
ကြောင်း။

“ဦးလေး....ကိုညိုကြီးကို ဘာပြုလို့ ဖုတ်ဝင်
နေတယ်လို့ ထင်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ အခု သူ့က
ဘာရောဂါနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရတာလဲ”

၄၇ မိမိ နှစ်ခုစွာ စွဲလေ၏

“မိလိ ဆရာလေးရေ... ငည့်ကြီး အိပ်ရာထဲ မှာ မထနိုင်ဘဲ လဲနေတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ဘာရာဂါရယ်လို့တော့ ကျုပ်လဲ သေသေ ချာချာ မပြောတတ်ပါဘူး။ လေဖြတ်တာ ထင်တာပဲ။ တစ်နေ့... ညနေပိုင်း ကတည်းက အရက်မူးပြီး မိန်းမကို ရိုက်၊ ရွာထဲကို လှည့်ပတ်ဆဲ၊ ရွာထဲက လူခံတွက်လဲ သူနဲ့ တုပက်ပြိုပြီး ရန်မဖြစ်ချင်ကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သည်းခံကြပါတယ်။ အဲသလို ဆဲဆို ရမ်းကားပြီး မူးမူးနဲ့ အိပ်ရော့ ဆိုပါတော့။ အဲ... မနက်လင်းလို့ အိပ်ရာက ထမယ်လုပ်တော့ လုံးဝ ထလို့ မရတော့ဘူး။ အခုထိ ဆိုပါတော့ ဆရာလေးရယ်။”

“အစာ မဝင်တာ တစ်လလောက်တောင် ရှိပြီ ဆိုတော့ အခုထိ အသက်ရှင် နေနိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲနော် ဦးလေး။”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ငည့်ကြီးဟာ နေ့ခင်းမှာ ဆိုရင် လူသေကြီး အတိုင်းပဲ ငြိမ်လို့၊ ဟော.... ညကျရင် ဘယ်ဘက် ချွေးကြီးထောင်ပြီး ယမ်းနေတာ အိမ်တောင် သိမ်းခနဲ သိမ်းခနဲ လှုပ်လှုပ် သွားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ မိန်းမလဲ ဖုတ်ဝင်နေတာပဲလို့ ထင်ပြီး သူတို့ အိမ်မှာ မအိပ်ရဲလို့ ကျုပ် အိမ်လာ အိပ်တယ်။”

“သားသမီးတွေကော မရှိဘူးလား။”

“ရှိတော့ ရှိတယ်၊ အိမ်ထောင်ခွဲတွေလေ၊ သူတို့ကလဲ ကြောက်လို့တဲ့၊ လာမအိပ်ကြဘူး။”

“ရက်စက်လိုက်ကြတာနော်”

“အင်း... ဆရာခလေး အနေနဲ့ ကအခုမှ ဒီရွာကို ရောက်လာတဲ့ သူ ဆိုတော့ ငည့်ကြီးအကြောင်းကို ဘယ် သိသေးမလဲ၊ အမှန်ကတော့ ဝဋ်လိုက်တာပဲ ဆရာခလေးရေ၊ ဝဋ်... ဝဋ်။”

“ဗျာ... ဝဋ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဦးလေးရယ်၊ ရှင်းပြပါဦး။”

“အခု... ငည့်ကြီးရဲ့ အခြေအနေဟာ ဆရာလေး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သာမန်လူတစ်ယောက် ဆိုရင် သေတာ ကြာပြီပေါ့၊ အခုလို မသေဘဲ အသက်ရှင်နေရတာဟာ ဝဋ်ခံနေရတာပဲ။”

ဟုတ်ပါသည်။ ကိုညိုကြီး၏ အခြေအနေမှာ သာမန် လူတစ်ယောက် ဆိုလျှင် သေတာ ကြာပြီပေါ့။ ကြည့်ပါဦး။

ကိုညိုကြီးသည် အခင်းမပါသော ဖျာကြမ်းလေး တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ ကို... တွင် မည်သည့် အဝတ်အစားမှ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါ။ အရှက် လုံ့လုံအတွက် သာ စောင်စုတ်ကလေး တစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပေးထား၏။ ပါးစပ်က အနည်းငယ် ဟလက် ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ယင်ကောင် တချို့က ပျံ့လိုက်နားလိုက် လုပ်နေကြသည်။

မျက်စိတွင်းများ ဟောက်ပက်လျက် ရှိပြီး စိတ်မခိုင်သူများအဖို့ လန့် သွား လောက် အောင် ကြောက်စရာ အသွင်ကို ဆောင်နေပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်ဘက် အတွင်းမှ စီးဆင်းလာသော သွေးများသည် နားထင်ကို ဖြတ်စီးလျက်ရှိပြီး အနည်းငယ်ပင် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဦးသိန်းမောင်ဘက် လှည့်ပြီး....။

ဦးလေး မျက်လုံးက ဘာဖြစ်တာလဲ...ဟင်”

“အဲဒါ... ပုရွက်ဆိတ်တွေ စားတာ၊ မျက်လုံးနှစ်ဘက်စလုံး မရှိတော့ဘူး။”

“ဗျာ....”

ကျွန်တော် အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားပါသည်။ ဦးသိန်းမောင်က သေချာ ကြည့်ခိုင်း၍ မျက်လုံးနှစ်ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်ရာ မျက်လုံးများအတွင်း ပုရွက်ဆိတ်များ မြတ်သိင်လျက် ရှိသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။

“ဒါတွင် မကုသေးဘူး ဆရာလေးရေ ငည့်ကြီးရဲ့ ယောက်ျား ဒေါက်တာပဲ ပုရွက်ဆိတ်တွေ စားထားလို့ ပြတ်သတ်ကုန်ပြီ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ စောင်လှန်ကြည့်လိုက်ပါလား။”

“မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ အဲဒီ ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ဖယ်မပစ်ကြဘူးလား။”

“ဖယ်ပစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး ပြန်ပြီး တက်တာပဲ၊ ကျောပြင် တစ်ခုလုံးလဲ အပူလောင်ပြီး ရဲနေတာပဲ၊ ကြည့်ရက်စရာ မရှိဘူး။”

“ရောဂါဖြစ်စတုန်းက ဆေးမကုကြဘူးလား။”

“ကုပါသော်ကော ဆရာလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မပျောက်ပါဘူး၊ အခုလောက်အထိ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေတာတောင်မှ အသက် မသေ တာဟာ ဝဋ်ရှိလို့ ခံနေရတာပဲ။ ဝဋ်ကြေးဆိုတာ တမဇ္ဈန် ဘဝအထိ မခေတ္တဘူး ဆရာရေ၊ အခု ပစ္စုပ္ပန် ဘဝမှာပဲ ချက်ချင်း လက်ငင်း ခံစားရ တာ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ပဲ ဟုတ်လား”

“ကိုညိုကြံ့က ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ ဦး လေးရယ်”

“အို...ဆရာလေးနွယ်၊ ဒီကောင်က အကုသိုလ် အလုပ်မှန်သမျှ အကုန် လုပ်တယ်၊ အရက်သောက် ပြီး ရမ်းတယ်၊ ဝက်သတ်တယ်၊ နွားသတ်တယ်၊ သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့လောက်ပဲ နေ့စဉ် စိတ်ကူးနေတဲ့ ကောင်၊ ဘယ်လောက်အထိ ရက်စက်သလဲဆိုရင်

တစ်နေ့မှာပေါ့၊ သူ အရက်သောက်ရော အပြီး မရှိလို့ ဆုံပြီး အိမ်အောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ နွားမ ကြီးရဲ့ မိုက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးပြီး တွက်ကျလာတဲ့ သွေး ကျော့ ပန်းကန်နဲ့ ခံပြီး ယူတယ်၊ အရက်နဲ့ မြီးဖို့တဲ့လေ၊ အဲဒီ သွေးတွေကိုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ အစိမ်းလိုက် အရက်နဲ့ မြီးတယ်၊ ဘယ်လောက် ချား ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လိုက်သလဲဆိုတာ ဆရာ လေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ နွားမကြီးလဲ သေရော”

“ဝဋ်နဲ့ ကြံ့မှာ မယူတဲသား၊ ကြံ့မှာဝဋ်ကြွေး လက်ငင်းပေးဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲနေနဲ့ ဦးလေး”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ လူတိုင်း လူ တိုင်း ဆင်ခြင်စရာ၊ သံဝေဂ ယူစရာတွေပါပဲ”

တင်ဝင်းမောင်(အောင်လံ)

● အင်အား သစ်များ အစဉ်တိုး ပျိုး~အစာစား ပြီးတိုင်စား ● ဦးဘညိုနဲ့လေမျိုး(ဂဝ)လျက်ထား

သက်ကြီးရွယ်အိုများမှိခိုအားထားရာ

မုံရွာသုံးဘွားရုပ်သံ

လင်းယုန်မောင်မောင်

အခုလို သက်ကြီးရွယ်အိုလူကြီးသူမများကို မိဘ သစ္စာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေကြတဲ့ မုဂ္ဂိုလ်ဘိုးဘွား ရိပ်သာကို ရောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မှာ စွဲစွဲသမ်းလမ်းရှိနေခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုကို ပြေးသတိ ရလိုက်မိပါတယ်။ တကယ် တော့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကွယ်လွန်သူ မြန်မာ့အသံ ဦးသန်းမြင့် (ကျွန်တော်တို့အခေါ် အဘ ဦးသန်း မြင့်) ရဲ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကလေးပါ။

‘အဘဦးသန်းမြင့်ဟာ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်လောက် က နိုင်ငံတော် အစိုးရက စေလွှတ်တဲ့ အတွက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို အသံလွှင့်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗီလီယံလေးချိန်း သွားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ အသက်အရွယ်ကလဲ ကြီးတာက တစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က လန်ဒန်မြို့ထိအောင် နှာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ်စီးပြီး လေကြောင်းခရီးနဲ့ လာခဲ့ရတာက တစ်ကြောင်း၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေကြောင့် အဘဦးသန်းမြင့်ဟာ လမ်းခရီးမှာအဆုတ်ကို အခအားပတ်ပြီး လန်ဒန် ရောက်ရောက်ချင်း နမိုးဒီးယား ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံ တန်းတက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို အဘဦးသန်းမြင့် ဆေးရုံရောက် သွားပြီးနောက်တစ်နေ့ညနေဘက် ကျခေတ္တလန်ဒန် မှာရှိတဲ့ မြန်မာသံရုံးက တာဝန်ခံအရာရှိတွေနဲ့ လန်ဒန်မှာ ပညာသင်ကြားနေကြတဲ့ မြန်မာပညာ စော်သင်တွေ၊ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ မြန်မာလူမျိုး တွေဟာ အထပ်ထပ်ကားတစ်ဆင့်နား သတင်းကြား

ပြီး အဘဦးသန်းမြင့်ရှိရာ ဆေးရုံကို လူမမာလာ မေးကြပါတယ်။ အဲဒီလို လူမမာ လာမေးကြရာ မှာ ထုံးစံအတိုင်း ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ပန်းသီး၊ စပျစ်သီးစတဲ့ လူမမာစာတွေပါယူလာကြပြီး အဘ ဦးသန်းမြင့်ကို အားပေးစကားပြောကြားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ဆေးရုံကို ညှော်သည်လာခွင့်ပြုတဲ့ ညနေ ဘက်မှာ အဘ ဦးသန်းမြင့်ကို လူမမာလာမေးကြ တဲ့ မြန်မာညှော်သည်တွေဟာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း စည်စည်ကားကား ရှိသလောက် အဲဒီအခန်းထဲက အင်္ဂလိပ် လူမျိုး တခြား လူမမာတွေမှာတော့ ညှော်သည် တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်သာ လာကြ တာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ဘေးကလူမမာတွေဟာ ညှော်သည်တွေနဲ့ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့ အဘဦးသန်း မြင့်ကိုကြည့်ပြီး တအံ့ဘဲသြဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ၃ ရက်လောက်ကြာတော့ ဦးသန်းမြင့် ဘေးက ခုတ်ချင်း ကပ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး လူမမာအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ မအောင့်အည်း ခိုင်းတော့ဘဲ အဘဦးသန်းမြင့်ကို ဖွင့်မေးပါတယ်။ ‘နေပါဦးဗျ ခင်ဗျားဆီကို ညနေတိုင်းလာနေကြ တဲ့ လူတွေဟာ ခင်ဗျားတူတွေသားတွေဆွေမျိုးတွေ လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ အသိမိတ်ဆွေလား’ လို့ မေးတော့ အဘ ဦးသန်းမြင့်က အဲဒီအဘိုးကြီး ကို နားလည် သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြရပါ တယ်။ ‘ကျွန်တော် ဆီကို ညနေတိုင်း လူမမာလာ ငွေ မေးကြတဲ့သူတွေဟာ ကျွန်တော် သားတွေ၊ တူတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ။’

မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါ မှ အရင်ကမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့သူတွေ အများကြီး ပါပါတယ်' လို့ အမှန်အတိုင်းပြောပြတော့ အဲဒီ လူမမာအဘိုးကြီးဟာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား ပြီး 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေမတော် မျိုးမတော်ဘဲ လူချင်းတောင် မသိဖူး မမြင်ဖူးတဲ့သူတွေက ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို အခုလို ဂရုတစိုက်လာတွေ့နေကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားဘယ်နိုင်ငံကလဲ' လို့ ထမေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဘဦးသန်းဋိုင်က 'ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ သက်ကြီး ရွယ်အို လူကြီးသူမတွေကို ဆွေမျိုးမတော်စပ်ပေမယ့် မိဘသစ္စာ ဦးကြီး ဦးလေးသစ္စာ အခုလို ကူညီစောင့်ရှောက် ပြုစုကြတာဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာတစ်ခုပါပဲ' လို့ ပြန်ပြော ပြပါတယ်။

အဲဒီမှာပဲ လူမမာ အဘိုးကြီးဟာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားပြီး 'အေးဗျာ... ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ အခု ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၆၀ ကျော်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးပါ။ ပေါင်တော လင်သန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာပါတယ်။ အခု အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ဒီဆေးရုံမှာ ကုနေရတာ သုံးလ ကျော်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေဟာ တစ်လနေလို့ ကျွန်တော်ကို တစ်ခါလာမတွေ့ကြပါဘူး။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး 'ဒါလင်ခနကောင်းနဲ့လား' 'ဒယ်ဒီခနကောင်းနဲ့လား' လို့ ၁၀ ရက်၊ ၁၅ ရက်လောက် နေမှ တစ်ခါပဲ မေးတတ်ပါတယ်။ ဆေးရုံ ကိုလဲ တစ်လမှ တစ်ခါလောက်ပဲ လာတတ်ကြပြီး၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်နဲ့ လူချင်းတောင် လာမတွေ့ဘဲ၊ ဒီလူနာဆောင်က ထာဝန်ကျတဲ့ သူနာပြုဆရာမကို ကျွန်တော် အတွက် ပန်းစည်းကလေးနဲ့ ဆုတောင်း ကတ်ပြားကလေးပေးပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။ အခုလို ခင်ဗျားနဲ့ သွေးသားလဲမတော်၊ လူချင်းလဲ မသိဘဲ ခင်ဗျာဆီကို စားစရာသောက်စရာတွေ

လာပေးကြတာ၊ ခင်ဗျားကို လာတွေ့ပြီးအားပေး စကားပြောကြတာကို ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး အရမ်း အံ့ဩမိသလို အင်မတန်မှ ပီတိဖြစ်နေမိပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားပြောပြတာတွေကြားရတော့ တကယ် ကျွန်တော်သေသွားပြီး နောင်ဘဝမှာ လူပြန်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါရမလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိပါတယ်ဗျာ' လို့ အဲဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုးလူမမာ အဘိုးကြီးက အဘဦးသန်းဋိုင်ကို လိုက်လိုက် လှဲလှဲပြောသွားခဲ့ပါတယ်။

(၂)

အထက်ပါတို့မှာ လွန်ခဲ့သော ၆ လခန့်က မု'ရွာဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ အမှတ်မထင်ရောက်သွား ခဲ့စဉ်က ဘိုးဘွားရိပ်သာဖြစ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများအား ကျွန်တော်အမှတ်တရပြောကြား ခဲ့သောစကားများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မု'ရွာဘိုးဘွားရိပ်သာ ဖြစ်မြောက် ရေးကော်မတီမှအဖွဲ့ ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးစိန်မောင် (ရွှေတောင်ချည်စက်) ၏ စီစဉ်ပေးချက် အရ မု'ရွာဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ ကျွန်တော် သွားရောက် လေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အား ဘိုးဘွားရိပ်သာ ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းညွန့်နှင့်တကွ ဦးချစ်လှိုင်၊ ဦးသန်းတင့်၊ ဦးသိန်းဖေ... အစရှိသော အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဦးစိန်မောင်ကပင် မိတ်ဆက် ပေးခဲ့သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းညွန့်က မု'ရွာဘိုးဘွားရိပ်သာကို မည်သို့ မည်ပုံ စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ရ ကြောင်းနှင့် အခြား သိကောင်းစရာ အချက်အလက်များကို ကျွန်တော် အား အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကယ်လွန်သူ ဂျာနယ်ကျော် မမသေးကို အကြောင်းပြု၍ ရန်ကုန်ဘိုးဘွားရိပ်သာ သို့ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေ ဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်ညွန့် (ယခုမိတ္ထီလာ မှ မြို့မိမြို့တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးညွန့်) ကို အကြောင်း ပြု၍ ဧကတိုလားဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ လည်းကောင်း၊ လူထုဦးလှကို အကြောင်းပြု၍ မန္တလေး ဘိုးဘွား

ရိပ်သာသို့ လည်းကောင်း သွားရောက် လေ့လာ ခဲ့ဖူးသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာအရ သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီးသူမများအား မိဘသမ္ဘာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားကြသည့် အဆိုပါ ဘိုးဘွား ရိပ်သာများတွင် မြင်တွေ့လေ့လာခဲ့ရသည်များမှာ အထူးပင် ကြည့်နူးအားရကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလှ သည်။ ရင်ဝယ်တသိမ့်သိမ့် ခံစားရ၍ ပီတိစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုမှ ရွာ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွင်လည်း စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် ဘဝ၏ နေဝင်ချိန်တွင် အပူအပင်မရှိ၊ ပကတိငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဘိုးဘွားများကို မြင်တွေ့ ခဲ့ရသည်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိသည်။ အသက် ၈၀-နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ခင်မွန်ရွာမှ အဘိုး ဦးကံကြား၊ ၈၅-နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ညောင်ပင်ကြီး ရွာမှ အဘွား ဒေါ်မိတို့နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ရ ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ဘဝကူး ကောင်းမည့် အရေး အတွက် အဘက်ဘက်မှ ယုံကြည်စိတ်ချနေပုံများ ထို့ ကြားသိခဲ့ရသည်မှာ ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထလောက်အောင်ပင် ခံစားခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် သတိထား မှတ်သားမိသလောက် မှု ရွာဘိုးဘွားရိပ်သာသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်အကြီး ကျယ်ဆုံးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုဆိုသော် အခြားအခြားသော မြို့များမှ ဘိုးဘွား ရိပ်သာများမှာ အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် ၄ ကေ၊ ၅ ကေမျှသာရှိသော်လည်း မှု ရွာ ဘိုးဘွားရိပ် သာမှာ ၁၂ ကေကျော်မျှ ကျယ်ဝန်းလှသော စကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အဘိုးများအတွက် အဆောင် ၂ ဆောင်နှင့် အဘွားများအတွက် အဆောင် ၂ ဆောင်၊ ဘိုးဘွားများနှင့် ညှိညှိ ၂၀၀ ကျော် ပြုတစ်ပြိုင်တည်းတည်ဆောက်ပေးနိုင်သည့်ထမင်း စားခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခု၊ လူ ၅၀ ခန့် တက် ရောက်နိုင်သည့်စည်းဝေးခန်းမကြီးတစ်ခု၊ ဘိုးဘွား များအတွက် ဆေးပေးခန်းနှင့် ဆေးကုခန်း၊ ဘိုးဘွားများ နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုသည့် ဓမ္မာ နှံ၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာဧကမတီ စည်းစဉ်ခန်းနှင့်

ဧကမတီရုံးခန်း....စသည် စသည်ဖြင့် အဆောက် အအုံများ အစီအစဉ်အပြည့်အစုံ ဆောက်လုပ်ထား သည့်တိုင်အောင် မြေနေရာလွတ်များ၊ မြေကွက် လွတ်များ ကျန်ရှိနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ 'တို့မြို့၊ တို့ဘိုးဘွား၊ တို့တာဝန်' ဟူသော အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ တိုက်တွန်းစေခိုင်းခြင်း မရှိဘဲ၊ မိမိတို့နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားလာသော စေတနာ နှင့် မိမိတို့ဦးနှောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့်စိမ့်ချက် များကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ကြသည့် မြို့မိမိစေတနာရှင်များ၏ ကိုယ်ထူကိုယ်ထအစွမ်း အစဖြင့် ၁၉၈၉ ခု မေလ မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလအထိ တစ်နှစ်အတွင်း ကျယ်ပြန့် ကြီးမား သလောက် ခမ်းနားသပ်ရပ်လှသည့် ဘိုးဘွား ရိပ်သာအဆောက်အအုံများ အလှူအလှူ တည် ဆောက်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်မှာ မှု ရွာမြို့အတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစရာပင် ဖြစ်သည်။

(၃)

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဤဆောင်းပါးကို အမှတ် တရ ရေးနေခိုက်မှာပင် ၉-၄-၉၁ ရက်နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာ၌ မှု ရွာ ဘိုးဘွားရိပ်သာ နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားကို ဧပြီလ ၅-ရက်နေ့က မှု ရွာဘိုးဘွားရိပ်သာတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။ ယင်း အခမ်းအနားတွင် ချင်းတွင်းသား မော်တော် ယာဉ်အသင်းက မှု ရွာ ဘိုးဘွားရိပ်သာအတွက် ကျပ်ငွေ ၂၅၀၀၀၀ လှူဒါန်းခဲ့သည်ဟု သိရ၍သာမု ခေါ်မိသည်။

ဆွေမတော်မျိုးမတော်သည့် သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီးသူမများကို ယခုလို စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် လှူကြ တန်းကြ ပေးကြ ကမ်းကြ၊ ပြုစောင့်ရှောက် ကြသည့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာကြောင့် စတာလင်ပေါင် သန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာ ကြယ်ဝသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအဘိုးကြီးက 'ဖြစ်လေ ရာ ဘဝမှာမြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပါရစေ'ဟု ဆုတောင်း ပေတာပဲ....ဟူ၍ ကျွန်တော်တောင်းတောနေမိသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်

ရာဇဝင် ပါရဂူ

(၄)

ရာဇဂြိုဟ်၌ ဂိဇ္ဈိကုဋ ဘောင်ကဲ့သို့ အခြား အရေးပါသော တောင်တစ်တောင်မှာ ဝေဘာရ တောင်ဖြစ်သည်။ ဝေဘာရတောင်ကို ယခုခေတ် တွင် 'ဗိုက်ဘာရ' တောင်ဟု ခေါ်သည်။ မဇ္ဈိမ နိကာယ် ဣသိဂိလိသုတ်၌ ဝေဘာရ တောင် အကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်ရာ၏ နယ်နိမိတ် အဆုံး တောင်ဘက်၌ ဝေဘာရ တောင်ခြေ ရှိသည်။ ၁၉၈၀-ခုနှစ် ရာဇဂြိုဟ်ရောက်သွားစဉ်က ဝေဘာရတောင်ခြေ၌ ဈေးဆိုင်ကန္ဓားများ စည်စည်ကားကား မရှိသေး ပေ။ ၁၉၈၆-ခုနှစ်နှင့် ၁၉၉၀-ခုနှစ် ရောက်သွား သောအခါတွင်မူ ဝေဘာရ တောင်ခြေ၌ စား သောက်ဆိုင်နှင့် အခြားပစ္စည်းပစ္စယ ရောင်းသော ဈေးဆိုင်များ စည်ကားနေကြပြီ။ ဝေဘာရတောင် နှင့် တောင်ခြေရှိ ရေပူစမ်းသည် ပတ္တနားဘက်မှ လာသောလမ်း၏ ယာဘက်၌ရှိသည်။

ဝေဘာရတောင်ခြေရှိ ရေပူစမ်းတွင် ရေလာ ချိုးကြသူများသည် ဝေဘာရတောင်ခြေ၌ ဥဒဟို သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ရေပူစမ်း ရေချိုး စခန်းသည် တောင်ခြေ ဆင်ခြေလျှော အတက်တွင် ရှိသည်။ ရေပူစမ်းရေချိုးစခန်းသို့ရောက်ရန် ချောင်း ငယ်လေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ထိုချောင်း ငယ်၌ ရေများများမရှိပေ။ ထိုချောင်းမှာ ဘုရား

လက်ထက်ကစ၍ 'တပေါဒါ'ဟု အမည်တွင်လာ သော မြစ်ဖြစ်သည်။ ဝေဘာရတောင်ခြေရှိ နရပူ စမ်းသည် ရေပူစိမ့်ထွက်နေသောကြောင့် 'တပေါ ဒါ' အမည်တွင်ကြောင်း ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဇောသက သာရတ္ထ ပကာသနီခေါ် သံယုတ္တ နိကာယ် အဋ္ဌကထာနှင့် ပပဉ္စသုဒ္ဓနီခေါ် မဇ္ဈိမနိကာယ် အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖော်ပြထားသည်။ မဇ္ဈိမနိကာယ် မဟာကစ္စာယန ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်၌ သမိဒ္ဓိ မထေရ် တပေါဒါ ချောင်းတွင် ရေချိုးကြောင်း ပါရှိသည်။

ဘုရားလက်ထက်က တပေါဒါခေါ် ရေပူစမ်း အနီး၌တင် တပေါဒါရာမအမည်ရှိ ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်ရှိသည်။ ယင်းကျောင်းတိုက်၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကြိမ်များစွာ သီတင်းသုံးတော်မူဖူး သည်။ မဇ္ဈိမနိကာယ်၌ပါသော မဟာကစ္စာယန ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်နှင့် သံယုတ္တ နိကာယ်၌ပါသော သမိဒ္ဓိသုတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား တပေါဒါရာမ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ဟော ကြားသောသုတ်များဖြစ်ကြသည်။ မဟာပင်နိဗ္ဗာန သုတ်၌လည်း မြတ်စွာဘုရား တပေါဒါ ရာမ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြောင်း ဖော် ပြပါရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေပူစမ်းတွင် ရေသပ္ပာယ်တော်မူလေ့ ရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရား

၅၈ နိဗ္ဗာန် ဖုဏ်နိဂ္ဂဟိ ဗုဒ္ဓဇာတိ

လက်ထက်တော်က ရှိခဲ့သော ရေပူစမ်းသည် ဝေဘာရတောင်ခြေ၌ ယခုထက်ထိ ရှိနေသည်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က ကဲ့သို့ပင် ယခုလည်း ဝေဘာရတောင်မှ စိမ့်ထွက်နေသော ရေပူများ ခရပူစမ်းတွင် ရှိနေတန်းဖြစ်သည်။ ယင်း ရေပူစမ်းများထဲတွင် အကြီးဆုံး ရေပူစမ်း၏အမည်မှာ 'ဆတ်ဇာက' (ရေစီး ခုနစ်သွယ်) ဟု ခေါ်သည်။ တရုတ်ခရီးသည် ရွှင်ကျန် ရာဇဂြိုဟ်ရောက် လာစဉ်က ဝေပုလ္လတောင်တွင်လည်း ရေပူစမ်းတွေ ရှိသည်။ ဝေပုလ္လတောင်တွင်လည်း ယခုထက်တိုင် ရေပူစမ်း ရှိသည့်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မိမိတို့ ဝေပုလ္လတောင် မရောက်ခဲ့သဖြင့် ဝေပုလ္လတောင်၌ ရေပူစမ်း ရှိမရှိ မသိခဲ့ရပေ။

ရေပူစမ်းသည် ယခု ဟိန္ဒူတို့၏ လက်တွင်း ရောက်နေသည်။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့က ရေပူစမ်း အနီးတွင် ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်း ဆောက်ထားသည်။ ဒီဒီဒီယုဂ်သို့အနွှံအပြားမှ လူမျိုးမရွေး တာဝသမဇရွေး ရေပူစမ်းတွင် ရေချိုးလျှင် ရောဂါ ပျောက်ကင်းသည်ဟု အယုံရှိကြသဖြင့် ရေပူစမ်းသို့ လာရောက်ရေချိုးကြသည်။ ရေပူစမ်းကို ထိန်းသိမ်း ထားသူများသည် သန့်သန့်ပြန်ပြန် စိစဉ်မထားကြပေ။ ရေချိုးသူများကလည်းမား၊ လာရိုး ရေပူစမ်းလို စနစ်တကျလည်း လုပ်မထားသဖြင့် ရေပူစမ်းမှာ သစ်ပတ်နေသည်။ ရေပူစမ်းတွင် လာရိုး ရေပူစမ်းလို ခေတ်မီရေချိုးရုံများ ဆောက်လုပ် ထားသင့်သည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်။ ရေချိုးလိုသူ သည် တောင်စောင်း တောင်ကမ်းပါးယံမှ စိမ့် ထွက်စီးကျနေသော ရေပူကိုစုပေါင်းချိုးကြရသည်။ ဇာတ်နိဂ္ဂဟိမြို့၌ သူညီစနစ် ရှိနေခြင်းကြောင့် အနိမ်၊ အမြင့်၊ အလတ် ဟူ၍ ရေချိုးသည့်နေရာကို သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားသည်။

မိမိတို့ ရေပူစမ်းသွားကြည့်သောအခါ အစောင့် များက ရေချိုးကြည့်ရန် ပြောကြသည်။ မိမိတို့က ရေမချိုး၊ ရေပူ မပူ လက်ဖြင့် ထိုကြည့်ရုံသာ ထို ကြည့်ကြသည်။ လာရိုး ရေပူစမ်းကလိုပင် ရေပူနေ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ရေချိုးသည့်နေရာမှာ အောက် ဘက်အနိမ့်ပိုင်းတွင် ရှိသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်

အောင် အုတ်လှေကားမှ ဆင်းသွားရသည်။ ခရေကို ထိုကြည့်ရုံသာ ထိုကြည့်ပြီး အပေါ် ပြန်တက်လာ သောအခါ မိမိတို့နောက် အတင်းလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းကြသည်။

ဝေဘာရ တောင်ပေါ်တက်ရန် လမ်းဖောက် ထားသည်။ ရေပူစမ်းကိုဖြတ်၍ တောင်အရှေ့ဘက် မှ တောင်ပေါ်တက်သွားသော အခါ တောင်ထိပ် မရောက်မီ ကျောက်တုံးများကို ဆင့်စီ ဆောက်လုပ် ထားသော လေးထောင့်ပုံမှ ကျောက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အလျား ၈ ပေ၊ အနံ ၈ ပေ၊ အမြင့် ၂၂ ပေမှ ၂၈ ပေအထိရှိသည်။ အတွင်း ဘက် ထောင့်လေးထောင့်၌ လိုက်ဂုဏ်လေး၊ လေးဂူရှိသည်။ သင်းကျောက်ဂူကို 'ပိပ္ပလိဂူ' ဟု ခေါ်သည်။ ဂူတွင် "ဇရာသံသန္ဓိ ဗိုက်ထက်" ဟူသောအမည်ဖြင့် ထင်ရှားသော ဤကျောက်အိမ် သည် ပိပ္ပလိဂူဖြစ်၏။ ဤဂူသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား (၇၆၃-၄၈၁ ဘီစီ) သည် ကြွရောက်တော်မူလေ့ ရှိ၏။ ဤဂူ၏ အောက်ပိုင်း၌ ဂုဏ်လေးများ သဖွယ် ပြုလုပ်ထား၏" ဟူ၍ အင်္ဂလိပ် - ဟိန္ဒူ နှစ်ဘာသာဖြင့် စာတန်း ထိုးထားသည်။ 'ဇရာ သံသန္ဓိ ဗိုက်ထက်' ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ တည် ဘီရင် ဇရာသံသံ စတည်းချသော နေရာဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

'ဥဒါန' ပါဠိတော်၏ အဆိုအရ ရှင်မဟာ ကဿပ မထေရ်သည် ပိပ္ပလိဂူတွင် သို့မဟုတ် အနီးအနားရှိ ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးတော်မူ ကြောင်းသိရသည်။ သံယုတ္တနိကာယ် ပထမဂါလာန သုတ်၌လည်း ယင်းဂူ၌ ရှင်မဟာကဿပ မမာ မကျန်း ဖြစ်နေကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ပါဠိ ကျန်းဂန်များ၌ ပိပ္ပလိဂူကို ရှင်မဟာ ကဿပ မထေရ်နှင့် ဆက်စပ် ဖော်ပြထားသည်။ ဥဒါန အဋ္ဌကထာ၌လည်း ပိပ္ပလိဂူ၏ အပြင် ဘက်၌ ညောင်ပင် (ပိပ္ပလိ) ရှိသောကြောင့် ပိပ္ပလိဂူ အမည်တွင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ရွှင်ကျန်၏ခရီးစဉ်မှတ်တမ်း၌ ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်မှ ငါးလီ သို့မဟုတ် ခြောက်လီ (တစ်မိုင် နီးပါး) အကွာ အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ဒုက္ခိဏာ

ရတနာတော်တို့ တောင်ဘက် ဝါးရုံတောကြီးထဲတွင် ဂူကြီးတစ်ဂူရှိကြောင်း။ ယင်းဂူကြီးထဲတွင် ရှင်မဟာ ကဿပထေရ်သည် ရဟန်းပေါင်း (၅၀၀)နှင့် အတူတကွ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။ ပါဠိကျမ်းဂန်များ၌ ပါရှိသော ပိပ္ပလိဂူမှာ ယင်းဂူဖြစ်သည်ဟု အချို့ သုခတသီ များက ဆိုကြသည်။

ပိပ္ပလိဂူမှ အထက်သို့ တက်သွားသော အခါ ဇတောင်ထိပ် အမြင့်ပိုင်း၌ ဟိန္ဒူ ဘုရားကျောင်း နှင့် ဂိုဏ်းဘုရားကျောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဂိုဏ်း ဘုရားကျောင်းမှ ယာဘက် အနိဋ္ဌပိုင်းကို ဆင်း ညွှားပြန်သော အခါ ရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိ သော ရဟန္တာ ၅၀၀ ပထမသင်္ဂါယနာ တင်ရာ နေရာဌာန သတ္တပဏ္ဍိ လိုက်ဂူကို တွေ့ရသည်။

ဝိနည်းပိဋကတ်၌ ဝေဘာရ တောင်အနီးတွင် သတ္တပဏ္ဍိ လိုက်ဂူရှိသည်ဟု ဖော်ပြပါရှိသည်။ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်၌လည်း အလားတူပင်ဆိုထား သည်။ မဟာဗိသုဒ္ဓိ သတ္တပဏ္ဍိ လိုက်ဂူသည် ဝေဘာရ တောင်စောင်း (ဝေဘာရပဒေသ)၌ ရှိကြောင်း။ သတ္တပဏ္ဍိဂူတွင် ပထမသင်္ဂါယနာ တင်ကြောင်းရေးသားဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် ပါဠိကျမ်းဂန်များ၌ ဝေဘာရတောင်၏ မည်သည့် ဘက်တွင် သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူ ရှိကြောင်း အတိ အကျဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ ဝေဘာရတောင်၏ မည်သည့်ဘက်၌ သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူ ရှိကြောင်းကို အတိအကျဖော်ပြထားသော ကျမ်းဂန်မှာ သက္ကတ ဘာသာ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း မဟာဝတ္ထုဖြစ်သည်။ မဟာ ဝတ္ထု၌ သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူသည် ဝေဘာရတောင် ၏ မြောက်ဘက်၌ရှိ၏ဟု၍ ဖော်ပြထားလေသည်။

သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရှင် များ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အယူအဆ မတူကြပေ။ ဆာအောရယ်စတီနီက ဝေဘာရတောင်စောင်းရှိ ယခုရေးသား ဖော်ပြသော ဂိုဏ်းဘုရားကျောင်း နေအောက်ဘက်က လိုက်ဂူကို သတ္တပဏ္ဍိ လိုက်ဂူဟု ဆိုသည်။ အခြားပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သော ဆာဇွန် မာရှယ်ကမူ ယခု ကျောက်ဂူ အပျက် အစီးများ တူးဖော်တွေ့ရှိသော တောင်၏မြောက်ဘက် ဝိန္ဒူ အနိဋ္ဌပိုင်းကျသည့် နေရာကို သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူ

ဟု ဆိုထားသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤနေရာ တစ်ပိုက်မှာ ပထမ သင်္ဂါယနာတင်ရာ နေရာဌာန ဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အတွက် အထူး အရေးပါသော နေရာ ဖြစ်နေလေသည်။

သတ္တပဏ္ဍိပင်ကို အစွဲပြု၍ သတ္တပဏ္ဍိလိုက်ဂူ ဟု အမည်နာမတွင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တပဏ္ဍိ ပင်သည် မည်ကဲ့သို့သော အပင်မျိုး ဖြစ်သနည်း။ မြန်မာဘာသာဖြင့် စရည်းပင်ဟု ပြန်ဆိုကြသည်။ တချို့က တောင်မရိုးပင် သို့မဟုတ် တောင်ခဲအုပ် ဟုလည်း ပြောကြသည်။ သတ္တပဏ္ဍိဟု ဆိုသဖြင့် အရွက်တစ်ရွက်သည် နုနစ်ရွက်ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်နေ ရမည်။ ရာဇိန္ဒရာနတ်တဂိုး တည်ထောင်ထားသော ရှန်တီနီကေတန် ရောက်သွားစဉ်က ရှန်တီနီကေတန် တက္ကသိုလ်က အမြတ်တနိုး ထားသော သစ်ပင် တစ်ပင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုသစ်ပင်၏ အမည်မှာ ‘သတ္တပုည’ဟု ခေါ်သည်။ သတ္တပုည သစ်ရွက် သည် တစ်ရွက်တည်း တွင် အရွက် ခုနစ်ရွက် ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်နေသည်။ ရှန်တီနီကေတန်မှ ခွဲရ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတိုင်းအား ခွဲယူချိန်၌ သတ္တပုည အရွက်တစ်ရွက်စီ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ချီးမြှင့်သည်။ သတ္တပုညသည် သတ္တပဏ္ဍိများ ဖြစ် နေမည်လား။

ရာဇဂြိုဟ်၏ အခြားရှုစရာ တစ်နေရာသို့ရောက် သွားကြပြန်သည်။ ထိုနေရာကား ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၏ အရှေ့ဘက်ရှိ အဇာတသတ် ဘုရင် တည်ထားသော စေတီဖြစ်သည်။

အဇာတသတ် ဘုရင်သည် အစပထမတွင် ဇေဝဗိတ်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး သူ၏ ဖခမည်းတော် ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကိုးကိုလုပ်ကြံသည်။ နောက်ပိုင်း၌မူ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ပြီး အက္ခတ်တရား ရသွား သည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ခံတော်မူပြီးသည့် နောက်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ဓာတ်တော် ဝေဇတစ်စု ရရှိသည်ဖြစ်၍ အဇာတသတ်သည် မြတ်စွာဘုရား ၏ဓာတ်တော်ကို ဌာပနာပြီး စေတီတင်ဆွဲ တည် လေသည်။ ထိုစေတီ တည်ရှိရာ၌ “ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၏ အရှေ့ဘက်၌ တည်ရှိသောဘုရင် အဇာတသတ် (ဘီစီ ၅ ရာစု) တည်ထားသည့်

၅၀ ဣန္ဒြေစုံအစွမ်းစွမ်း

စေတီသည် ဤစေတီ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။ အပေါ်ပိုင်းမှ မွမ်းမံထားခြင်းမှာ နောက်ပိုင်းလက်ရာ ဖြစ်၏။ ဟူ၍ စာတမ်းရေးထိုးထားသည်။

တရုတ်ခရီးသည် ရွှင်ကုန်ကလည်း သူ၏ခရီးစဉ် မှတ်တမ်း၌ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၏ ရှေ့ဘက်၌ အဇာတသတ် တည်သော စေတီကို ဖူးမြော်ခဲ့ရကြောင်း ရေးသားထားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၏ အခြားသမိုင်းဝင် နေရာတစ်ခုမှာ ကျောက်သားပေါ်တွင် ခြောက်လက်ပမု ရှစ်လက်မ အထိ မြှုပ်ဝင်ထင်နေသော လှည်းဘီးရာကြီးများ ဖြစ်သည်။ ယင်းနေရာမှာ ရာဇဂြိုဟ် မြို့ဟောင်း တောင်ဘက်သို့ သွားသော ကားလမ်း အကွေ့ ပဏ္ဍဝတောင်ခြေတွင် ရှိသည်။ ကျောက်သားများ ပေါ်တွင် ရှေးဟောင်းအက္ခရာ အရေးအသားဖြင့် ရေးထားသော စာအချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပါးစပ် ရာဇဝင် ဆရာများကမူ ထိုလှည်းဘီးရာကြီး

များ ထင်နေသော နေရာမှာ တော်ထွက်ပြီးစ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်လာသော ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထအား ခိမ္မိသာရမင်းကြီး လာတွေ့သော နေရာဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင်အထောက်အထားလည်း မရှိပေ။ စာတမ်း ထိုးထားခြင်းကိုလည်း မတွေ့ပေ။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် အခြားကြည့်ရှုစရာ သမိုင်းဝင် နေရာများ ကျန်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ကုန်စင်အောင် ကြည့်ချိန်မရတော့။ တစ်ချိန်တစ်ခါက မဂဓနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ကြီးအဖြစ် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ မြို့ငယ်ဇနပုဒ် အဖြစ်လောက်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။ သာသနာ့ သမိုင်းဝင် ရာဇဂြိုဟ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နာလန္ဒာဘက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

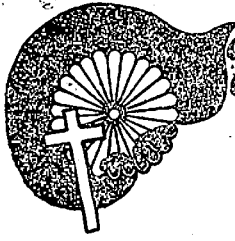
ပါရဂူ

မင်းကုန်းတောင်ရိုး မဟာသံဃိက
ဓမ္မသာရ ရေ၊ မီး၊ ဆွမ်း၊ အလှူတော်ကြီး
ကလျာဏနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့...

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းမြို့နယ် မင်းကုန်းတောင်ရိုးအတွင်းရှိသော ချောင်ပေါင်း (၁၅၀) သူတော်စင်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်ဘိအား ရေ၊ မီး၊ ဆွမ်း ပြည့်စုံအောင် လှူဒါန်းနိုင်ရေးအတွက် ကျပ်သိန်း (၁၅၀) ကျော် ကုန်ကျမည်ဖြစ်သော အလှူတော် စီမံကိန်းကြီးကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကုန်းတိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် နာယကဆရာတော်ကြီးများ ဦးဆောင်ပဓာနပြုသော မင်းကုန်းတောင်ရိုး မဟာသံဃိက ဓမ္မသာရရေ၊ မီး၊ ဆွမ်း အလှူတော်အဖွဲ့ကြီးမှ ဆောင်ရွက်နေပြီဖြစ်ပါ၍ အောက်ပါအတိုင်း လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

- (၁) တောင်ရိုးတစ်ရက် ရေအလှူတော် ၂၀၀-ကျပ်
- (၂) တောင်ရိုးတစ်ရက် မီးအလှူတော် ၂၀၀-ကျပ်။
- (၃) တောင်ရိုးတစ်ရက် ဆွမ်းလောင်းအလှူ ၃၅၀၀-ကျပ်။
- (၄) ငွေပဒေသာပင်များလည်း စိုက်ထူနိုင်ပါသည်။

- ဆက်ဆွယ်လှူဒါန်းရန် ဌာနများ
- ၁။ ဓမ္မသာရ ရေ၊ မီး၊ ဆွမ်း အလှူတော်ဌာန၊ မင်းကုန်းတောင်ရိုး။
  - ၂။ မန္တလေး ဒေါ်ကြမ်းပွဲရုံ၊ ဈေးချို၊ ဖုန်း-၂၂၁၀၇၊ ၂၃၀၂၄။
  - ၃။ ရန်ကုန်ဓမ္မသာရအဖွဲ့၊ ဖုန်း-၉၁၀၀၇၊ အမှတ်-၂၄၇ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ဘုရားဖြူ ကျောင်းတိုက်။
  - ၄။ အခြားသောမြို့နယ် အဖွဲ့ခွဲများတွင်လည်း လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားပြောသူများအတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓဓမ္မသဘင်

မင်္ဂလာဆောင်

ညောင်ကန်အေးဆရာတော် အရှင်ဣန္ဒက

ထူးခြားသော ပင့်စာ

သို့

ဆရာတော်အရှင်ဣန္ဒက
ညောင်ကန်အေး ဆရာတော်၊
မဟာစည်၊ ဩဝါဒံ ညောင်ကန်အေး
သာသနာ့ရိပ်သာ၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

နေ့စွဲ ၂၉-၁၁-၉၀

အကြောင်းအရာ။ ။ ပင့်စာ

တပည့်တော်များ - ဗုဒ္ဓသာသနာ အကြောင်း
ဗဟုသုတဖြစ်စေရန်၊ သာသနာတော်၌ အတင်း
ကောင်းကြေငြာနိုင်ရန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယန်
ရင်းနှီးမှုရရှိစေရန်၊ ခရစ်ယန်များ သိသင့်သိထိုက်
သော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဟောကြားပေးရန်
ဆရာတော်အား ရိုသေစွာ ပင့်လျှောက်ပါသည်
ဘုရား။

လျှောက်ထားသူ၊

ဦးကွန်ဖန်

ဘိဒီနောက်ဆုံးနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဓမ္မတက္ကသိုလ်
[(ခရစ်ယန်ကျမ်း စာသင်ကြောင်း) အင်းစိန်
ရန်ကုန်။

ညောင်ကန် ၁၀ - ရက်စခန်းအပြန် - ခရစ်ယန်
ဗုဒ္ဓတရားပွဲ

စာရေးသူသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း ဘုတလင်မြို့နယ်
ညောင်ကန်ရွာ၊ ရတနာမဇ္ဈတိုက် ဆရာတော်
ဦးမုမ်ကျောင်း၌ ၁၃၅၂-ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်း
လပြည့်ကျော် ၁၄-ရက်မှ နတ်တော်လဆန်း
၈-ရက်နေ့အထိ ယောဂီ ၆၀ ကျော်အား မဟာ
စည်သတိပဋ္ဌာန် ပိပဿနာ ၁၀-ရက်စခန်း တရား
အားထုတ်ပွဲကို ကျင်းပ၍ ပြန်ခဲ့ရာနတ်တော် လဆန်း
၁၂-ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ညောင်ကန် အေးရိပ်သာ
သို့ ပြန်ရောက်ပါသည်။ ခရီးရောက် မဆိုက်ပင်
ခရစ်ယန်ကျမ်းစာသင်ကြောင်း တရားဟော ဆရာ
များအား ဗုဒ္ဓတရား ဟောကြားပေးပါရန် ပင့်
လျှောက်ထားကြောင်းကို ညောင်ကန် အေးရိပ်
သာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့အမှုဆောင်များက လျှောက်
ထားကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကလည်း ဟောပေးပါ
မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောသောအခါ
တရားပွဲပင့်သူ ဦးကွန်ဖန် ရောက်လာပြီး ဘုန်းကြီး
နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေး၍ အတည်ပြုကြပါသည်။

နတ်တော်လဆန်း ၁၃-ရက် (၂၉-၁၁-၉၀)
နေ့တွင် ဦးကွန်ဖန်က ဘုန်းကြီးအား လာရောက်
ပင့်ဆောင်ရာ နေ့စဉ်ပြု ပင့်စာကို ဆက်ကပ်
ပါသည်။

ဦးကွန်ဖန် ပင့်ဆောင်သောကားဖြင့် ဘုန်းကြီး
သည် ညောင်ကန်အေး ရိပ်သာ လက်ထောက်

၅၂ နိဗ္ဗာန် နာယက ဗုဒ္ဓဘာသာ

ကုမ္ပဏိယာနာယက၊ ဝိဇ္ဇာတိက ဦးဝိစာရ၊ ညောင်ကန် အေးရိပ်သာ ဝေဇ္ဇာဝစ္စအဖွဲ့နာယက ဦးသောင်း လွင်၊ စာရင်းစစ် ဦးအုန်းရွှေ၊ နှင့်အတူ အင်းစိန် ခရစ်ယန် ကျမ်းစာသင်ကျောင်း ခန်းမဆောင်သူ မွန်းလွဲ ၁-နာရီတွင် ရောက်ရှိကြပါသည်။

ထိုခန်းမဆောင်တွင်း၌ လက်ရွေးစင် တရား နာ ၂၀-ခန့် ရှိပါသည်။ တရားဟောခါနီးတွင် ဦးကွန်းဖန်က မိတ်ဆက်စကားပြောကြားပြီး တရား နာ ခရစ်ယန် ဓမ္မဆရာတစ်ယောက်က သူတို့ခရစ် တော်ထံ ခွင့်ပန် စကား ပြောကြားပါသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူက ဤသို့ တရားဟောကြား ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယန်ဘာသာ ရင်းနှီးရန်

ဒီနေ့ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၅၂-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၃-ရက် (၂၉-၁၁-၉၀) ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒကာကြီး ဦးတု ဖန်ရုံ ပင့်လျှောက်မှုကို ကောက်ချက်ချရင်....

- ၁။ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယန်ဘာသာ ရင်းနှီး ရန်။
- ၂။ ခရစ်ယန်ဘာသာဝင်များ သိသင့်သော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဟောကြားရေး ရန် ဟု အချက် ၂-ချက်ကိုတွေ့ရပါတယ်။

ဒီအချက် ၂-ချက်ကို ဟောလိုက်ရင် သာသနာ့ ဧကရာဇ် ကောင်းသတင်း ကြေညာနိုင်ရန်နှင့် ဗုဒ္ဓ ဘာသာအကြောင်း မဟာသုတ ဖြစ်စေရန်ဆိုတဲ့ အချက်လဲ ပါဝင်ပြီးဖြစ်သွားပါမယ်။

အဲဒီဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယန်ဘာသာ ရင်းနှီး ရန်ဆိုတဲ့ ၁-အချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘုန်းကြီး များများစားစား မပြောလိုပါဘူး။ အဲဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အထူးပြောချင်တာကတော့ ဘုန်းကြီး တို့ ညောင်ကန်အေး သာသနာ့ရိပ်သာနှင့် ဒီခရစ် ယန် ကျမ်းစာသင်ကျောင်း မြန်မာနိုင်ငံ ဓမ္မ တက္ကသိုလ်ဟာ ရန်ကုန်တိုင်း အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ တစ်လမ်းတည်းတွင်

အရှေ့ဘက် မျက်နှာတွင် အချင်းချင်း ပေတစ်ရာ ကျော်ခန့်သာ ကွာလှမ်းတဲ့အတွက် နေရာချင်း နီးစပ်မှု ရှိနေပြီလို့ ပြောလိုပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ မင်းကွန်း တိပိဋက-နိကာယ သာသနာ့ပြုအဖွဲ့ ဒုတိယ သုံးနှစ်ခနီး-စာအုပ်ကြီး တွင် ဘုန်းကြီး ပါဝင်ရေးသားခဲ့တဲ့ “မင်းကွန်း တိ ပိဋကဓရဆရာတော်ဘုရားကြီး၏-ထူးထူးခြားခြား အမိန့်စကားတော်များ-ဆောင်းပါး” မှ “ခရစ် ယန်ကို ညီအစ်ကိုမောင်နှမလို ခင်တယ်” ဆိုတဲ့ အပိုင်းကို ထုတ်နုတ် ပြောကြားလိုပါတယ်။

ခရစ်ယန်ကို ညီအစ်ကိုမောင်နှမလို ခင်တယ်

ဘုန်းကြီးကတော့ အနမတဂ္ဂသုတ္တန် အရ သံသရာခရီးသွား လောကသားချင်းဟာ ဆွေမျိုး မတော်ဖူး တဲ့သူ မရှိကြဘူး။ အားလုံး ဆွေမျိုး တော်ဖူးကြသူချည်းပဲ။ ယနေ့ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှား တဲ့ ဘာသာကြီးလေးရပ်တို့တွင် ခရစ်ယန် ဘာသာ ဟောပြောချက်အချို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောပြော ချက်အချို့နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူတာတွေ ရှိတယ်။

ခရစ်ယန် ဘာသာဝင်များဟာလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များနှင့် ဆက်ဆံရေးတွင် လိုက်လျောညီထွေ ပြေပြစ်တာတွေက များတယ်။

ဘေးကပြောတာထက် သွေးကပြောတာ မှန် တယ်ဆိုတာလို ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်။ သဘော့ ထားကြီးစွာနဲ့ သူ့ဘာသာကိုယ်လေ့လာ၊ ကိုယ့် ဘာသာ သူ့လေ့လာကြရင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်းလာကြတာတွေလဲ ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီး ကတော့ ခရစ်ယန် ဘာသာဝင်တွေကို တွေ့ရင် ညီအစ်ကို မောင်နှမလိုပဲ ခင်မင်တယ်။

ဘိက္ခုအရိယဓမ္မရေးတဲ့ “ဗုဒ္ဓဝါဒ ပြဿနာ များ” စာအုပ်တွင်ပါရှိတဲ့ မေးခွန်းအမှတ် ၁၂-နဲ့ အဖြေကို ဖတ်ရတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ဘာသာဝင် အချင်းချင်း အချိန်ကလတွေ ကြာ ညောင်းပြီး နေရာဒေသတွေ ဝေးကွာနေကြလို့ သာ ခပ်စန်းစိန်း ဖြစ်နေကြပေမယ့်လို့ သမိုင်းဖြစ် ရပ် အတ္ထုပ္ပတ်တွေကို တွေ့ရတော့ ယခင်က ခရစ် ဧကရာဇ်ဟာ တိမက်က ဗုဒ္ဓသာဝက ရဟန်းတစ်ပါး

ထံ တပည့်ခံနည်း ယူခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ သံ ရှေးရင်းနှီး ကျွမ်းဝင် ခင်မင်သွားကြတော့တာပဲ။

ဇယဒိသဇာတ်တော်တွင် ဘီလူးမ ဆောင်ယူ သွားပြီး ဘောတွင်ကြီးပြင်းလို့ လူသားစားသော ဘီလူး (ပေါရိသာဒ) ဖြစ်နေသူဟာ တူတော် မောင် အလီနသတ္တျာင်းသား၏ ပညာစွမ်း၊ ဒိဗ္ဗ စက္ခုရသေ့၏ ဉာဏ်စွမ်းဖြင့် အင်ကိုယ်တော် ဇယဒိသမင်းနှင့် တွေ့ဆုံ ဇာတ်ပေါင်း မိသောအခါ ဘီလူးဘဝမှ ကျွတ်တမ်းဝင်ကာ ရသေ့ ရဟန်း ပင် ပြုသွားခဲ့ဖူးတယ်။

ထိုနည်းအတူပင် ခရစ်ယန် အချို့လဲ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များနှင့် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးပြီး မူရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာမိတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းပင် ပြုသွားကြတာလဲ ရှိတယ်။

ဤကား ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ထူးထူး ခြားခြား အမိန့်စကားများပေတည်း။

အရှင်ဗုဒ္ဓက၊

ညောင်ကန်အေး ဆရာတော်-လို့ ရေးသားခဲ့ တာကို ယခု ထပ်ဆင့် ပြောကြားပါတယ်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာနှင့် ခရစ်ယန်ဘာသာ ရင်းနှီးရန်-ဆိုတဲ့ ၁-အချက်ကို ဒီမျှလေ့ကဲ့သို့ ဘုန်းကြီး ပြောချင်ပါ တယ်။

ဗုဒ္ဓ၏ သြဝါဒပါတိမောက် တရားတော်

ဘုန်းကြီး ယခုဆက်လက်ပြီး ခရစ်ယန်ဘာသာ ဝင်များ သိသင့်သော ဗုဒ္ဓ တရားတော်များကို ဟောကြားပေးပါရန်ဆိုတဲ့ ၂-အချက်နှင့်ပတ်သက် ပြီး ဟောကြားပါမယ်။

ဒီ ၂-အချက်ကို ဟောရာတွင်....

(က) ဘုရားဖြစ်တော်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင် အကျဉ်း ချုပ် (ဘုရားဖြစ်ခန်း)

(ခ) ဗုဒ္ဓဓမ္မအနှစ်သာရ သြဝါဒပါတိမောက် တရားတော်လို့ နှစ်ပိုင်းပင် ပိုင်းခြားပြီး

ဟောသွားပါမယ်။ ဗုဒ္ဓဓမ္မများကို ယခုလိုတစ်ထိုင် အတွင်းတွင် နားလည် သဘောပေါက်စေရန်

ဟောကြားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူပါဘူး။ အထိုက် အလျောက် ဗဟုသုတရရှိလောက်သာ ဟောနိုင်ပါ မယ်။ ဒီဟောပြောချက်တွေကို အသံ ဖမ်းယူပြီး အကြိမ်ကြိမ် နာကြားလေ့လာ၊ လက်တွေ့ကုန်သုံး နိုင်လျှင်တော့ သိသင့်သလောက် သိမြင်ပါလိမ့် မယ်။

ဘုရားဖြစ်တော်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်း

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့် ငါးရာကျော် ကာလ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့က အိန္ဒိယ မဇ္ဈိမဒေသ (ယခု နီပေါနိုင်ငံခေါ်တဲ့) ကပ္ပဝလဝတ်ပြည် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး မာကာမယာဒေဝီမှ ကပ္ပဝလဝတ်ပြည်နှင့် ဒေဝဒဟပြည်ကြား လုမ္ဗီနီ အင်ကြင်း ဥယျာဉ်တွင် ဘုရား အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဘုရား အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား ၁၆-နှစ် အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ဒေဝဒဟပြည်ရှင် ဘုရင်သုပ္ပဗုဒ္ဓရဲ့ သမီးတော် ယသောဓရာမင်းသမီး နှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ပြီး ထီးနန်း စည်းစိမ်ကို ၁၃-နှစ်လုံးလုံး ခံစားခဲ့တယ်။

ဘုရား အလောင်း တော် သိဒ္ဓတ္ထ မင်း သား ၂၉-နှစ်အရွယ်၌ ဥယျာဉ်ကစားထွက်ရင်း သူအို၊ သူနာ၊ သူခသ၊ ရဟန်းဆိုတဲ့ နိမိတ်ကြီး ၄-ပါးကို အသီးသီးတစ်ကြိမ်စီ မြင်ရပြီး မိမိနှင့်တကွ သတ္တ လောကကြီးကိုရော ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုပါ အိုတတ် နာတတ် သေဘတ် ပျက်စီးတတ်တဲ့ ကြောက်စရာ လန့်စရာဆင်းရဲတွေပဲလို့ အပြစ်မြင်ပြီး စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့တယ်။ အိုနာ သေ ဖြစ်ပျက်ဆင်းရဲကင်းတဲ့ အမြိုက်ဓမ္မကိုရှာကြံရန် ရဟန်းပြု တရားကျင့်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒဘော်လဲ ပြင်းပြဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဖြစ်ပျက်မွှေးသေ သံသရာထဲတွင် နှစ်မွန်းနေကြတဲ့ သတ္တဝါများအားလဲ သနား ကြင်နာလှသဖြင့် ထို မွှေးသေ ဖြစ်ပျက် သံသရာ ဆင်းရဲ ဒုက္ခစက်မှ လွတ်ထွက်စေလိုတဲ့ မဟာကရုဏာ စေတနာတွေ လဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားအလောင်း

၅၄ နိ ဗုဒ္ဓဘုရား၏ စန္ဒရီ

တော်ဟာ မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇-ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့် တနင်းလာနေ့ ညဉ့် သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် စွားမြင်ပြီးစ သားတော် ရာဟုလာနှင့် ကြင်ရာတော် ယသေဝရေကို နောက်ဆုံးကြည့်ပြီး ထီးနန်းစည်းစိမ်အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ ထွက်ကာ ရဟန်းပြုလျက် တရားရှာထွက်ခဲ့တယ်။

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းတော်ဟာ ဥရုဝေလတောအရပ်တွင် ၆-နှစ်ပတ်လုံးပင်သေလုနီးပါးမျှ ဆင်းရဲလှတဲ့ ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်တို့ကို ကျင့်ခဲ့သော်လည်း အသေကင်းတဲ့ အမြိုက်မွေတရားထူးကို မရရှိခဲ့ပါ။

ဒီတော့ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းတော်ဟာ ထိုဒုက္ခရစရိယာ အကျင့်တို့ကို လမ်းမှားဝှဲလို့ သိမြင်ပြီးစွန့်လွှတ်ကာပိန်းချုံးချည်းနဲ့နေတဲ့ မိမိကိုယ်ကို တရားမှန် အားထုတ်နိုင်ရန် ဆွမ်းခံစားပြီး အားဖြည့်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနောက် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းတော်ဟာ ထိုစဉ်က မဇ္ဈိမဒေသ ယခုအခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂယာအရပ် ဗောဓိပင်အောက်သို့ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ညနေချမ်းတွင် ရောက်ရှိတော်မူပါတယ်။

မြက်ထမ်းသမား လှူလိုက်တဲ့ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ဗောဓိပင်ရင်းမှာ ခင်းပြီး ထိုင်တော်မူပါတယ်။ ထိုအခါ ဘုရားဖြစ်မည်ကို မလိုလားတဲ့ အတွက် နတ်ဆိုးစစ်သည်အပေါင်းများစွာနဲ့ တိုက်ခိုက်လာတဲ့ မာရ်နတ်သားကို ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်းက မိမိ၌ကျင့်ခဲ့တဲ့ ပါရမီကုသိုလ်များဖြင့် သစ္စာပြုပြီး အောင်မြင်တော်မူပါတယ်။

ဒီနောက် ဘုရားအလောင်းတော် ရဟန်းဟာ ဝင်လေထွက်လေကိုသတိပြုပြီး ရှုမှတ်တဲ့အာနာပါန သတိပဋ္ဌာန် တရားကို ရှုပွား အားထုတ်တော်မူသဖြင့် ညဉ့်ဦးယံတွင် ရှေးဘဝပေါင်းများစွာကို ပြန်လည် အောက်မေ့သိမြင်နိုင်တဲ့ ပုဗ္ဗေနိဝါသ နုဿဘိဉာဏ်ကို ရခဲ့တော်မူပါတယ်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် အနီးအဝေး အကြီးအသေး မြင်လိုရာရာများကို မြင်စွမ်းတော်မူနိုင်တဲ့ ဋိဗ္ဗစကျဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူပါတယ်။

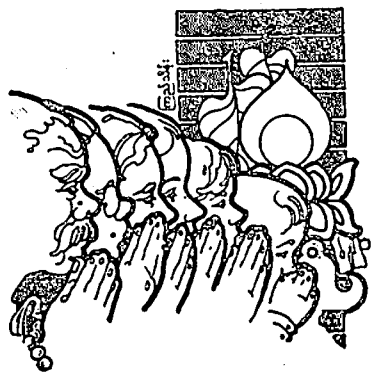
လင်းအားကြီးအချိန် ပစ္စိုမယံ ရောက်တော့ ဒွါရနှင့် အာရုံဆုံတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ပျောက်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို မြင်ခိုက်မှာ မြင်တယ် စသည် ရှုမှတ်လျက် ဝိပဿနာဉာဏ်များ ပြည့်စုံတဲ့အခါ စိတ်ညစ်ကိလေသ အကုန်အပြတ် ငြိမ်းတဲ့အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်နှင့်တစ်ကွ တရားအလုံးစုံဟု အကုန်အစင် သိမြင်တဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကိုပါ ရရှိသဖြင့် တော်မူတဲ့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူပါတယ်။

ထိုမြတ်စွာဘုရားဟာ ဟောသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်စနေနေ့ နေ့ငင်လထွက် အချိန်တွင် ဗာရာဏသီပြည်အနီး ဣသိပတန အမည်ရတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးပါးအစုရှိတဲ့ရဟန်းများနှင့် မြောက်မြားစွာသော နတ်ဗြဟ္မာတို့အား တရားဦးစမ္မေကြောကို ဟောကြားတော်မူတယ်။

ထိုဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟာ ထိုအချိန်မှစပြီး ၄၅-နှစ်တို့ကာလပတ်လုံး သတ္တဝါအများအား တရားဟောကြေညာတော်မူပြီး မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၈-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်အင်္ဂါနေ့ ကုသိန်နိဗ္ဗာန် ဝိဇ္ဇာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင် ဝိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပါတယ်။ ဒါက ဗုဒ္ဓဝင်အတုဉ်းချုပ်ပါ။

(အင်္ဂလိပ်စာပြပါမည်)

ညောင်ကန်အေးအရာတော် အရှင်ဣန္ဒက

(ဤကဏ္ဍတွင် မည်သူမဆို ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ မေးလိုသော အကြောင်းအရာများကို လိုရင်းကိုသာ တိုတိုရှင်းရှင်း ရေး၍ လိပ်စာအပြည့်အစုံ ဖော်ပြကာ မေးနိုင်ပါသည်။)

မောင်သောင်းဟိန်း၊ ၃၀၊ ၁၀-လမ်း၊ ဓမ္မာပိုင်း ၀၃၊ ရှိ၏
မေးခွန်းအဖြေ။

မေးခွန်း-၁။ ရှင်လေးပါး၊ သေ လေး ပါး တူသည်မှာ မည်သည်ကို ရည်ညွှန်းပါသနည်း။
အဖြေ-၁။ ရှင်လေးပါး၊ သေလေးပါးပြဿနာ မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၁၁၆) နှစ်ခန့် ရှေ့တောင်မြို့၊ ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ကြီးများ လက်ထက်ကပင်ပေါ်ခဲ့ သည်။ တိ ကျ သော အဖြေမှာ ယနေ့အထိ ပေါ်ထွက်ပုံ မရသေး ဖူးပါ။

ထား၍ ၎င်းသုံးပါးတို့၏ အမည်များကိုလဲ ဖော်ပြ မထားပေ။
သူသေလေးပါးမှာစာပေတွေဟု တုံးတံတိပင် အဖြေပေးအဆုံးသတ်ထားသည်ကို “ပဉ္စာဗျာက ရဏ အဋ္ဌတိသ” ကုမ်းမှာ တွေ့ရကြောင်း ပြန် ကြား လိုက်ရပါတယ်။

ဟံသာဝတီရဲ့ ဖြေဆိုသည့်

၁၂၃၆-ခုနှစ်ကပေါင်းတည်မြို့၊ ဆရာတော်အရှင် သုမနက မေးသဖြင့် ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော် ကြီးက သူသေလေးပါး-သူရှင်လေးပါးတို့၏ အတ္ထု ပွဲတို့ကို ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တို့၌ မတွေ့စဖူး၊ ပဉ္စကထန မည်သော မှတ်စုကျမ်း၌သာ တွေ့ဖူးသည်။ သူရှင် လေးပါးတို့တွင်ရှင်ဥပဂုတ္တသည် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ရှင်ဥပဂုတ္တအကြောင်းကို (မဟာ ရာဇဝံသကျမ်းကို မှီးပြီး) အကျယ်ဖြေဆိုကာ ကုန် သုံးပါးတို့၏ အတ္ထုပွဲတို့ကို မတွေ့ဖူးဟု ဖြေဆို

သားသနာပြုကျင်လည်ရာ နေရာဌာန ဘုံဘဝသည် (၃၁) ဘုံတွင် အဘယ်ဘုံ၌ အကျုံးဝင်သနည်း၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးဖြစ်ပါသနည်း။

အဖြေ-၂။ အရှင်ထွက်-အသေထွက်၊ ထွက် ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်း ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာများ ကျမ်းဂန်များမှာ လုံးဝ မပါရှိ၊ အဲဒီဝေါဟာရမျိုး၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ ဝိနာရီ အတတ်မျိုးကို လေ့လာ အားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးတွေရဲ့ လောကမှာသာရှိတဲ့အတွက်အဲဒီထွက်ရပ်

မေး ခွန်း - ၂။
အ ရှင် ထွက်- အသေ ထွက်၊ ထွတ်ရပ်ပေါက် ဆရာ တော် ကြီး များ

၅၆ နိဗ္ဗာန် ဝိဇ္ဇာပညာ

ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ လူသားတွေပဲလား၊ နတ်တွေလား၊ နတ်တွေဆိုရင်လည်း ဘယ်လို နတ်မျိုးတွေလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်တာကြောင့် သူတို့ ကျင့်လည်ရာ ဘုံဌာနဟာ လူ့ဘုံ (သို့မဟုတ်) နတ်ဘုံ၊ နတ်ဘုံဆိုလဲ ဘယ်နတ်ဘုံဖြစ်တယ်လို့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ညွှန်ပြဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ပါတယ်။

ကိုတိုး၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းမြောင်နယ်
မကျီးဘုတ်ရွာ၏မေးခွန်း

မေးခွန်း-၁။ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏ ၁၅ပါးကို သိလိုပါတယ်။

ဝိဇ္ဇာသုံးပါး

အဖြေ-၁။ (၁) ရှေးရှေးဘဝ၌ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကိုပြန်၍အောက်ခမ္မာနိုင်သော (ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ) ဉာဏ်၊ (၂) နတ်မျက်စိကဲ့သို့ ဝေးကွာသော အဆင်း၊ သေးငယ်သောအဆင်းကို မြင်နိုင်သော (ဒိဗ္ဗစက္ခု) ဉာဏ်၊ (၃) ကိလေသာ အာသဝေါတို့ကို ကုန်စေနိုင်သော အရဟတ္တမဂ် (အာသဝက္ခယ) ဉာဏ်။

ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး

- (၁) အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တဘု ရုပ် နှစ် တ ရှားအားလုံးကိုသိမြင်နိုင်သော (ဝိပဿနာ) ဉာဏ်။
- (၂) သူတစ်ပါး၏စိတ်ကို သိနိုင်သော (စေဘောပရိယဉာဏ်)။
- (၃) မိမိခန္ဓာကိုယ် အတွင်း၌ အလားတူကိုယ်တစ်မျိုးကို စိတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်း နိုင်သော (မနောမယိဒ္ဓိ) ဉာဏ်။
- (၄) နတ်ဘုံ၏ နားကဲ့သို့ ဝေးသော အသံ၊ သေးငယ်သောအသံကို ကြားနိုင်သော (ဒိဗ္ဗသောတ) ဉာဏ်။

(၅) မြေလျှိုး မိုးပျံ့စသည်ဖြင့် တန်ခိုး အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်း နိုင်သော (ဣဒ္ဓိဝိဓေ) ဉာဏ်။

ယခု(၅)ပါးနှင့် ရှေး(၃)ပါး ပေါင်းလိုက်လျှင် ဝိဇ္ဇာ(၈)ပါးဖြစ်၏။

စရဏ(၁၅)ပါး

(၁) သဒ္ဓါ-ကုသိုလ် အကုသိုလ်ရှိသည်။ ထိုကံ၏ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးရှိသည်။ ရတနာသုံးပါးရှိသည်။ နောင်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်မှု။

(၂) သတိ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုဆိုင်ရာ၌အမှတ်ရမှု။

(၃) ဟိရီ-မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှရှက်မှု။

(၄) ဩတ္တပ္ပ-မကောင်းမှုဒုစရိုက်မှ လန့်မှု။

(၅) ဝီရိယ-ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကိစ္စ၌အားထုတ်မှု။

(၆) သုတ-အကြားအမြင်များမှု။

(၇) ပညာ-အရာရာ၌တတ်သိ လိမ္မာမှု။

(၈) ဘောဇနေမတ္တညုတာ-စားသောက်ရာ၌ မိမိနှင့် သင့်မသင့် နှိုင်းချင့်၍ အတိုင်းအရှည်သိမှု။

(၉) ဇာဂရိယာ နုယောဂ-နိုးနိုးကြားကြားအိပ်မှု၊ အအိပ်အနေနည်းမှု။

(၁၀) သီလ-ဆိုင်ရာသီလကို နေ့စဉ် စောင့်ထိန်းမှု။

(၁၁) ဣန္ဒြိယသံဝေဂ- တွေ့မြင် ကြားသိရသမျှ၌ လောဘဒေါသ စသည် မဖြစ်စေဘဲ မျက်စိနားနှာ စသော ဣန္ဒြေများကို ငြိမ်သက်အောင်စောင့်စည်းမှု။

၁၂-ပထမဇာန်။ ၁၃-ဒုတိယဇာန်။ ၁၄-တတိယဇာန်။ ၁၅-စတုတ္ထဇာန်။ ပေါင်း စရဏ ၁၅-ပါး။

ဆောင်ပုဒ်များ ဝိဇ္ဇာ ၃-ပါး၊ ဂ-ပါး

သုံးပါးဝိဇ္ဇာ၊ ပု-ဒိ-အာနှင့်၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ရပ်-ဝိပဿ၊ စေဘော၊ မနောမယိဒ်၊ ဒိနှင့် ဣဒ်၊ ထည့်သိပ် ရေတွက်လေ။

စရဏ ၁၅-ပါး။ ။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ဝီရိယနှင့် သုတပညာ၊ ခုနစ်ဖြာ၊ သဒ္ဓမ္မာဟုပြု၊ ထို သဒ္ဓမ္မာ၊ ခုနစ်ဖြာနှင့်၊ ဘော၊ ဇာ၊ သီ၊ ဣန့်၊ ဇာန် လေးကြိမ်ထား၊ ဤ ဆယ့်ငါး၊ မှတ်သားစရဏ။ ။

အလှူအတန်းအစားအမျိုးမျိုး
အလှူအတန်းအစားအမျိုးမျိုး

အလှူအတန်းအစားအမျိုးမျိုး
အလှူအတန်းအစားအမျိုးမျိုး

တဟိံ တဟိံ ဂါထာတော်

ရဝေထွန်း

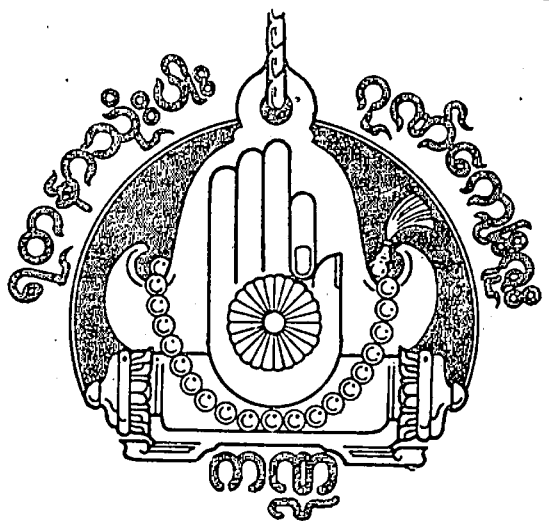
အလှူအတန်းအစားအမျိုးမျိုး
အလှူအတန်းအစားအမျိုးမျိုး

ဘုန်းကြီးကျောင်း နေဖူးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာယောက်ျားကလေးတိုင်း 'နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုး' ကို သိကြပါသည်။ ဆယ်စောင်တွဲစာအုပ်တွင် ပါ၍ မင်္ဂလသုတ် အောင်ခြင်း ရတနာရွှေချိုင့်တို့ ပြီးက နမက္ကာရကို သင်ကြရပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့တွင် ကျောင်းသား ကိုရင်များ ညစဉ် နမက္ကာရဘုရားရှိခိုးကို ဆိုကြရပါသည်။

နမက္ကာရဟူသည်မှာ အဋ္ဌကထာ ဆရာ အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓ ဘော သ သီ ဟိန္ဒူ ရောက် ၍ ပိဋကတ်တိုက်ကြီးဝင် ရောက်နှင့် တောင်းရာ ဝင်ရောက်နှင့်မ ရ၊ ဖွင့် မပေး၍ ပိဋကတ်တိုက် အဝတွင် ထိုင်ကာ ဤ နမက္ကာရဂါထာများကို သီကူးရွတ်ဆို၍ ဘုရားရှိခိုးရာ ဇု-နံပါတ် ဂါထာဖြစ်သော 'တဟိံ တဟိံ ဘဝေ' စသော ဂါထာသို့ ရောက်လျှင် ပိဋကတ် တိုက်သော တံခါး ကြီး အလိုလိုပွင့် သွားကြောင်း၊ ထိုအခါ ဝင်နှင့်ရ၍ ပိဋကတ်တော်များကို ကူးရပြီး အဋ္ဌကထာ များကို စီရင်နိုင်ကြောင်း၊ စာရေးသူတို့သာမက ဘဝက ဆရာသမားများ ပြောသံကို ကြားဖူး၍ မှတ်သားထားပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို နောင်တွင်လည်း မကြာမကြာ ဖတ်ရပါသည်။

ဘုရား ရှိခိုးဖြစ်ကြောင်း အထောက် အထားများ တွေ့လာရပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆောင်းပါး တစ်စောင် ရေးသား တင်ပြဖူးပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုးကို စာရေးသူတို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ကလေးဘဝက ရခဲ့သည့် အတိုင်း ပါဠိ ဂါထာ ၂၅-ပိုဒ်ကို ယနေ့တိုင် နေ့စဉ် ရွတ်ဆို ဘုရားရှိခိုးခဲ့ပါသည်။ တဟိံတဟိံ ဂါထာ မှာလည်း သေ့တံခါး ပွင့်လောက်အောင် တန်ခိုး

သတ္တိ ရှိ လိမ့် မည် ဟု လည်း ယုံ ကြည် ပါ သည်။ ထို ကဲ့ သို့ အ ကြောင်း ကြိဖူး သူတို့ ကိုယ် တွေ ရှိ၍ အစဉ် အသာ ပြောဆို ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့် မည် ဟုလည်း စွဲမှတ် ထား ပါ သည်။ ထိုမျှမက အကျိုးထူးရှိ မည်ကိုလည်း ယုံကြည် ပါသည်။

တစ်ခါသော် စာ ရေးသူတွင် ဤတဟိံ တဟိံ ဂါ ထာ ဖြင့် သေ့တံခါးဖွင့်ရန် အကြောင်း ကြံ ခဲ့ ပါ သည်။ စာရေးသူ၏ အခန်းတွင် အရေးကြီးသော စာအုပ် စာတမ်းများ ထားရာ ဗိရိ တစ်လုံး ရှိ ပါ သည်။ ဗိရိမှာ သူ့သေ့နှင့်သူ ရှိသော်လည်း မကြာမီက သေ့မှာ ပျောက်သွားပါသည်။ သေ့ခတ်ဖထားဘဲ သေ့ပျောက်သွားလျှင် အရေးကြီး။ ယခုတော့ သေ့ခတ်ထားဆဲ သေ့ပျောက်သွား၍ အခက်ကြုံ ရပါသည်။ ဤအတွင်းမှာပင် ဗိဒိအတွင်းရှိ စာ ရွက် စာတမ်းများမှ အရေးကြီးသော စာရွက် စာတမ်း

သို့သော် စာရေးသူတို့ သုတေသန ပြုမှု အရ နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုးမှာ သီဟိုဠ်ဖြစ် ဘု ရား ရှိ ခိုး မဟုတ်၊ ပုဂံခေတ်က ပြုစုသော မြန်မာ ပြည်ဖြစ်

၅၀ နိဗ္ဗာန် ရတနာပွန် မဂ္ဂဇင်း

တစ်စောင် ထုတ်ယူရန်အကြောင်းကြိုသဖြင့် စာရေး သူ ပျာယာခတ်ရတော့သည်။

အနီးအနားရှိသောဟူသမျှတို့နှင့် ဗီရိကို ဖွင့်ရ တော့သည်။ သေ့တူလည်းမရှိ၊ အချို့သောတို့မှာ ထိုးသွင်း၍ပင်မရ။ အချို့ထိုးသွင်း၍ ရသော်လည်း လှည့်၍မရ၊ အချို့သောများကတော့ လှည့်၍ ရပါ ၏။ သုံးလေးပတ် လည်သွားသော်လည်း ဗီရိက မပွင့်၊ သူ့သော့နှင့်သူ မဟုတ်၍ မည်သို့မျှဖွင့်၍မရ။ မှန်တပ်ထားသော တံခါးဖြစ်၍ မှန်ခွဲရတော့မလို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့နှင့် နှစ်ရက်ခန့်ကြာသွားပါ သည်။ ဗီရိကိုကားဖွင့်ခဲရသေး။

ထိုအခိုက် အခန်းနိုး မိတ်ဆွေက အ ထက် ပါ နမက္ကာရ တဟိတဟိ ဂါထာအကြောင်းပြောပြ၍ “ဂါထာရှုတ်ဖွင့်ပေါ့”ဟု အတည်လိုလို နောက် သလိုလိုနှင့် ပြောသောပါသည်။ စာရေးသူက ဤ တဟိတဟိ ဂါထာဖြင့် အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓသောသ ပိဋကတ်တိုက်တံခါးဖွင့်သည် ဟူသည်ကို ယုံကြည်မှု မရှိသော်လည်း ဂါထာ တော် ၏ တန်ခိုး ကိုမူ မယုံမကြည် မရှိခဲ့ပါ။ ‘ရွတ်ဆို၍ အဓိဋ္ဌာန် ပြုကြည့် ဦးမည်’စိတ်ဝယ်ထားပါသည်။

သို့နှင့် ညှိုင်းသို့ ဆရာ့က တွင် နေ့စဉ်ဘုရားရှိခိုး ချိန်၌ ဘုရားပန်းအိုးရေလဲ သက်တော်ရောက်ပြီး ဘုရားပိုးများ ထွန်းညှိပူဇော်၍ နမက္ကာရ ဘုရား ရှိခိုးကို အစဖြစ်သည့် ‘သုဂတံ သုဂတံခေသဋ္ဌ’ မှ စ၍ ရွတ်ကာ ဘုရားရှိခိုးပါသည်။ ဂါထာနံပါတ် ၉-‘တဟိတဟိ’ သို့ ရောက်သော် ဂါထာတော်ကို အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုလိုက်ပါသည်။ လက်ချိုးရေတွက် ၍ မထားသော်လည်း ၉-ခေါက် ၁၀-ခေါက် လောက် ရွတ်အပြီးတွင် အနီးတွင် ထားရှိသော (သော့ပေါက်တွင် ထိုးသွင်း၍ရပြီး အရွယ်ငယ်၍ သုံးလေးပတ်လည်သွားသော်လည်း မပွင့်ခဲ့သော) သော့ငယ်ဖြင့် ဗီရိသော့ပေါက်ကို ထိုးလှည့်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မပြီမတူဘဲ သုံး ပတ်ခန့် လည်သွားပါသည်။ သို့သော်လက်တစ်ဖက် က ဆွဲလိုက်သောအခါတွင်ကား မှန်တံခါးမှာ ပွင့် ထွက်လာပါတော့သည်။ အောင်မြင်ပေပြီ။ ဤဂါထာ တော်မြတ်မှာ ရှေးကလည်း ဤသို့ ပွင့်စမြဲ ဖြစ်၍

ဤခေတ်အထိ ဥဒါန်းစကား ပြောကြားရလောက် အောင် ထင်ရှားနေခြင်းဖြစ်ရာပါ၏။ လက်တွေ့ပင် ဖြစ်နေပါလေပြီ။

ဤဗီရိတံခါးမျိုးထက် အရေးကြီးသော ပိဋကတ် တို့ကစသော တံခါးများကိုလည်းအရေးတကြီးမဖွင့် မဖြစ် ဖွင့်ရမည်အခါမျိုး၌ (စမ်းသပ်ခြင်း မဟုတ်၊ တကယ့်အရေးမျိုးတွင်) မုချပွင့်လိမ့်မည်ဟုယုံကြည် ပါသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ရွတ်ဆိုကြရန်သာ လိုပါသည်။ ရွတ်ရာတွင်လည်း ဌာန်ကရိုက်ကူးကျ နှင့် လေးလေးမှန်မှန် ရွတ်ရန် အရေးကြီးလှပါ သည်။

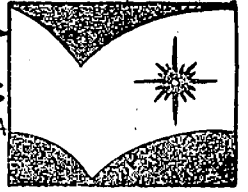
ဂါထာမှာ နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုးစာတွင် ကိုးခု မြောက် ဂါထာဖြင့်၍ တစ်ဆယ့်နှစ်လုံး၌ အစအဆုံး ယခင် ဝိသဋ္ဌဂါထာမျိုးဖြစ်သဖြင့် အလွန်ရှုတ်ဆို၍ ကောင်းလှသည်။ ဂါထာမှာ-

“တဟိတဟိ ပါရမိသဗ္ဗယံ စယံ၊
ဂတံ ဂတံ သမ္ဘဝသုခပဒံ ပဒံ။
နရာ နရာနံ သုခသမ္ဘဝံ တဝံ၊
နမဒ နမာနံ ဇိန ပုဂံဝံ ဂဝံ။”

ဟူ၍ဖြစ်ပါ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ- “ထိုထိုသော ဘဝအဖြစ်၌ ပါရမီတရားတို့ကို ဆည်းပူးတော်မူ၍ သူတော်ကောင်းနှင့်သမျှ ဆည်းကပ်လျက် ချမ်းသာ အစစ်၏ တည်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကောင်းစွာ ကြည့်သွား တော် မူတတ်ပေသည့် လူနတ်တို့ ချမ်းသာခြင်း အကြောင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုဖြစ်စေတော်မူကာ နွားမိုက်ပမာ မလိမ္မာသူတို့ကို အောင်မြင်စွာဆုံးမ တော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပါ၏” ဟုဆိုလိုပေသည်။

ဤဂါထာ၏ အကျိုးကျေးဇူးမှာလူပြောသူပြော မျှသာဖြစ်သည့် ယခုလို သော့တံခါးပွင့်ရုံမျှသာမက ဤဘဝတွင် ဖိစီးပွား ချမ်းသာ တိုးတက်လာနိုင်၍ မကောင်းအနိဋ္ဌာရုံ ဟူသမျှတို့ကို ပယ်ရှားပြီးလျှင် လူခိုးသူဆိုးတို့၏ အန္တရာယ် အသွယ်သွယ် တို့မှ လည်း တကယ်ပင် ကင်းဝေးနိုင်ကြောင်း ယုံမှာ။ မရှိသင့်ပါ။ နေ့စဉ်ရွတ်ပွား၍ ကုသိုလ် တရားများ တိုးပွားကြပါစေတည်း။

တပည့်ကျောင်းသားများအတွက် ပထမဆုံးအကြောင်းအရာ

ခေါင်းစီး စာတမ်းကိုကြည့်ပြီး စာပေနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတ အမြဲဖြာကို တင်ပြမည့် စာပေပညာရှင် တစ်ယောက်ဟု ကျွန်တော်အား ထင်မှတ်ပါက ပါစဉ်အောင် လွှဲပါလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သည့် စာပေဝါသနာရှင် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

“စာအုပ်စာပေ လူ ငါတို့ဆွေ”

“အလိမ္မာ စာမှာရှိ”

“စာတစ်လုံး ဘုရားတစ်ဆူ”

ဆိုသည်များကား စာပေ၏တန်ဖိုးကို ဖော်ကျူးသည့် စာများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့်မူ ၎င်းစာများထက် ကျော်လွန်၍ ကျေးဇူးရှင်ဟူသော နာမဝိသေသနထည့်၍ ကျေးဇူးရှင် စာပေဟု ခေါ်ဆိုချင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်....

စာပေသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အသိဉာဏ်ကို များစွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် ကြားပါရစေ။

ကျွန်တော်သည် မော်ကွန်းဝင် ပထမဆင့်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ မော်ကွန်းဝင် တံဆိပ်ဆိုသည်မှာ ရင်၏ ဩဘက်ဘက်သတ်ဆင်ခွင့်ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော တံဆိပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တံဆိပ် အားလုံးတို့သည်ကား ရင်၏ဘယ်ဘက်တွင်သာ တပ်ဆင်ခွင့်ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မော်ကွန်းဝင် တံဆိပ်ဟူသည့် တံဆိပ်တကာတို့၏ ဘုရင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤတံဆိပ်ကို လွှတ်သင်ရေးတိုက်ပွဲတွင် စွမ်းစွမ်းတမံ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ရဲဘော်များကိုသာ နိုင်ငံတော်ကပေးသည့် တံဆိပ်ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းတံဆိပ်ကို ရရှိနိုင်အောင် အသက်ကိုပစ်စားမထားဘဲ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ သံမဏိ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို မည်သူက လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သနည်း။

နယ်ချဲ့ လက်အောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာကြီး မဟာဆွေ၏ “ဒို့ မေမေ” ငတ္တုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သူပုန်ကြီး၊ သူပုန်အိမ်၊ အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး စသည့် ဝတ္ထုများကိုဖတ်၍ နယ်ချဲ့အစိုးရကို တော်လှန်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၏ ဂျာနယ်ကျော် ခေါင်းကြီးပိုင်းများသည်လည်း ကျွန်တော်၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို မီးလောင်ရာ လေပင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

အိုင်ယာလန် လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ “ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခြင်း”၊ “ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်ကောလင်း”၊ “အိုင်းရစ်အရေးတော်ပုံ” စသည့် လက်တွေ့တိုက်ပွဲ စာအုပ်များသည် လည်းကောင်း၊ “ဂျိုဆေရီဇော်” သည် ဖိလစ်ပိုင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ စာအုပ်များသည် လည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် အသက်ပေး တိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်တော်၏ သွေးများကို ပျက်ပွက် ဆူစေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် လက်မနှေးတော့။ အသက်ပေး၍ စွန့်စားစားစား တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ထိုသည့် အကျိုးဆက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မော်ကွန်းဝင် ပထမဆင့်အဖြစ် ချီမြင့် မြောက်စားခြင်းကို ထိုက်တန်စွာ ခံယူရရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီကာလက ကာလသားများသည် လည်းကောင်း၊ အရှယ် ကောင်းသေး သည့် အိမ်ထောင် ရှင်

ဇနီးထံသို့ နည်းလမ်းများနှင့် သဘောထားများကို ဘက်စုံအောင်ညွှန်ပြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိ ကျင့်ကြံရမည့် နည်းလမ်းများကို ညွှန်ပြတော်မူခဲ့လေသည်။

ငါ့ကို ငယ်စဉ်ကသာ ရဟန်းများက လည်းကောင်း၊ မိဘများကလည်းကောင်း၊ ဆရာများကလည်းကောင်း ဆရာသုခလိုရှင်ပြန်သော် ငါသည်လောက အမြင်အားဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ လောကုတ္တရာ အမြင်အားဖြင့်သော် လည်းကောင်း အလွန်ကြည်ညို မြတ်နိုးစွယ်ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာလှသည်ဟု တပ်ထစ်ချယုံကြည်မိလေသည်။

မင်္ဂလာသုတ်ပြီးတော့ မေတ္တသုတ်ကို ဆက်ဖတ်သည်။

အချိုပေါ် သကာလောင်းသည့်နှယ်။
အံ့ရသာရှိလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ယခုခေတ်ကား ကျွန်တော်သည် ဆရာသုခ၏ မင်္ဂလာသုတ်နှင့် မေတ္တသုတ်များကို ခုနစ်ကြိမ်ဖတ်ဖန်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီး ဝေပြီ။ ဖတ်လေလေ ဘုရားတရားကို ပိုမိုကြည်ညိုလေလေ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာသုတ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်လွန်းသဖြင့် ဆရာကြီး ဦးသော်ဇင်၏ “မြတ်မင်္ဂလာ”ကို လည်းကောင်း၊ ဆရာစန်းသမိန်၏ “လူတိုင်းအတွက် မင်္ဂလာ”ကိုလည်းကောင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုခဲ့လေသည်။

စာပေ၏ ကျေးဇူးကြောင့် တရားသမားဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် သေမင်းကို ပြုံးပြုံးကြီးရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိနေပေပြီ။

သေမင်းကို မမူပြီ။

အချုပ်ဆိုရသော် စာပေဟူသည် ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် အစစ်ပင်တကား။

ဟင်္သာတ မောင်မောင်ကြီး

⊙ စာမျက်နှာ (၁၆) မှ အဆက်

အာနိသင်ကြီးသော ပတ္တမြားကြီး၏ အာနုဘော်ဖြင့် ရှေ့အချိန်တစ်ရာ ရလာမည်ဟု အခိုင်အမာကြံစည် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဆိုနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

အလမ္ဗာယ် ပုဏ္ဏားသည် ရှေ့အချိန် တစ်ရာဟူသော စကား၌ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တမျှ တွေ့သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာထား ဘင်းတင်းဖြင့် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးနောက်...

“မိတ်ဆွ... ကျုပ်ရဲ့ ပတ္တမြားကို ဘယ်လို ဝတ္တုပစ္စည်းမျိုး၊ ဘယ်လိုရတနာမျိုးနဲ့မှ မရောင်းနိုင်ဘူး၊ မလဲနိုင်ဘူး၊ ဒါ... ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံး စကားပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နေသာဒ ပုဏ္ဏားကြီးကား နောက်မဆုတ်တမ်းပင်။

“ဝတ္တုပစ္စည်း၊ ရတနာနဲ့ မရောင်းဘူး၊ မလဲဘူးဆိုလဲ ရှိပါစေတော့၊ တခြားကော ဘယ်လို အရာမျိုးနဲ့ ရောင်းနိုင်မလဲ၊ သင်ဘာလိုချင်သလဲ၊ စဉ်းစဉ်းစားစား၊ ပြောစမ်း”

အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားမှာ နေသာဒ၏ ရဲရဲသော စကားကြောင့် ထပ်မံ၍ တွေ့ဝေသွားပြန်လေသည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားက မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ပုဏ္ဏားကြီး... ကျုပ်ရဲ့ ပတ္တမြားကို ဘယ်လို ဝတ္တုပစ္စည်း ရတနာမျိုးနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူးဆိုသော်လဲ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့...”

“အင်း... ပြော၊ လိုချင်တာပြော”

“တန်ခိုးကြီးပြီး ဘယ်သူမှ မကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့ နဂါးရှိတဲ့နေရာကို ညွှန်ပြနိုင်င်တော့...”

နေသာဒ ပုဏ္ဏားကြီး၏ မျက်လုံးအစုံ တောက်ပသွားသည်။ သို့သော် မိမိ၏ဣန္ဒြေကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်လျက်...

(နောက်လဆက်ဖတ်ပါ)

စိုင်းအိမ်ဘိဝံသ

သတင်းလွှာ

စိုင်း-အိမ်-ဘိ-ဝံသ ဓမ္မပူဇော်သဘင်

အသင်းကြီးအနေဖြင့် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ၊ ပညာ အစဉ်ထွန်းပြောင်စေရမည် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ နှစ်စဉ်လိုလှာခဲ့သည့် အစဉ်အလာအတိုင်း အသင်းတိုက်၌ ဓမ္မပူဇော်သဘင်ကြိုတင်ပွဲ ခဲ့ပါသည်။

၁။ ၃၀-၁-၂-၉၀ ရက်နေ့ အရှင်ဝိမ္မာရဗုဒ္ဓိ (ဓမ္မာစရိယ၊ ပါဠိပါရဂူ၊ မဟာဝိဇ္ဇာ၊ အင်္ဂလိပ် ဒီပလိုမာ၊ ဗီအိတ်ချီဒီ ကျမ်းပြု) မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း၊ ဗာရာဏသီနှင့် မဒရပ်မြို့က နိုင်ငံခြား သာသနာပြု အတွေ့အကြုံ ဟောပြောခြင်း။

၂။ ၆-၁-၉၁ ရက်နေ့၊ မိုးလေဝသဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး အငြိမ်းစား (နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တိ တက္ကသိုလ် မန္တလေး) ဗုဒ္ဓဒေသနာပြန်ပွားရေး ပညာဌာန တွဲဖက်ဌာနမှူးက စကြဝဠာနှင့်ဗုဒ္ဓဒေသနာ တရားတော်ကို ဟောပြောဆွေးနွေးခြင်း။

၃။ ၁၃-၁-၉၁ ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဠာရိကသုခုမတိုင်းရင်းဆေးပညာရှင် ဆရာဦးရန်အောင် (အငြိမ်းစားအထက်တန်းပြဆရာ၊ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်း၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်) က မြန်မာ့ တိုင်းရင်းဆေးပညာအကြောင်း သိကောင်းစရာများကို ဟောပြောခြင်း။

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လ ပူဇော်ပွဲ

၁၇-၄-၉၁ ရက်နေ့ (မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့) နေ့လယ် ၃-နာရီတွင် အသင်းတိုက်၌ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဂျပန်နိုင်ငံ ကီဘကျူးရှူးမြို့၊ ဗိုဂျီ ကမ္ဘာအေးစေတီကျောင်းတိုက် ဆရာဘော်ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လအား ပူဇော်ပွဲကိုကျင်းပပြုလုပ်ရာ အသင်းကြီးက ပိဋကတ်သုံးပုံ (ပါဠိ) နှင့် ဒွီစုံသင်္ကန်း၊ ရှေ့ချည်ဘိုးအောင်ခြင်းရှစ်ပါးပုံတော်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပူဇော်သည့်ပြင် ဖင့်သံဃာတော် (၁၁) ပါးတို့ကိုလည်း ဒွီစုံသင်္ကန်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြွရောက်လာကြသော မွေမိတ်ဆွေများကလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းနှင့် နဝကမ္မဝတ္ထုငွေများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြပါသည်။ အသင်းကြီးနှင့် (အငြိမ်းစား အရေးပိုင် ဦးလှဘင်) ဇနီးဒေါ်ခင်မလေး မိသားစုတို့က ဆရာတော်ကြီးနှင့် ပင့်သံဃာတော်များ၊ သီလရှင်များနှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးအား အချီရည်တို့ဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းမိပါသည်။

မင်္ဂလာအခါတော်နေ့

၁၇-၄-၉၁ (မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့) တွင် အသင်းတိုက်၌ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကြီးတိုက်မှ သံဃာတော် (၁၀) ပါး၊ ဒေါ်ဥာဏစေဒီ သီလရှင် ကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် အပါး (၃၀) တို့ကို ပင့်ဖိတ်၍ မင်္ဂလာအခါတော်နေ့ ပရိတ်တရားတော်များ ရှုတ်ဖတ် ပူဇော်ပွဲကို ကျင်းပရာ ဆွမ်းဆန်တစ်အိတ်၊ ဆားအိတ်တစ်အိတ်စီကို ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်နှင့် သီလရှင် ကျောင်းတိုက်သို့ လှူဒါန်းပြီး သီလရှင်တစ်ပါးကို ဝတ္ထုငွေ ၅၀ ကျပ်စီဖြင့် အသင်းကြီးက လှူဒါန်းပြီး (အငြိမ်းစားအရေးပိုင် ဦးလှဘင်) ဇနီးဒေါ်ခင်မလေး မိသားစုတို့က သံဃာ တစ်ပါးလျှင် နဝကမ္မ ဝတ္ထုငွေ ၁၀ ကျပ်စီနှင့် သီလရှင် တစ်ပါးလျှင် ဝတ္ထုငွေ ၅ ကျပ်စီ လှူဒါန်းပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝိယာ ဘုရား ဖူး များ နှင့်
သုတေသီများအတွက်

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗာရာဏသီမြို့ မြန်မာကျောင်းတွင်
သီတင်းသုံးနေသည့်

ဗာရာဏသီ-အရှင် ဂမ္ဘီရဗုဒ္ဓိ
၏

ဗုဒ္ဓဌာန လမ်းညွှန် မြေပုံများ

စာအုပ်ထွက်ပြီ

အရှင်ဂမ္ဘီရဗုဒ္ဓိ၏ မူအတိုင်း

- * အရေးသွက်သွက်
- * အတွေးနက်နက်
- * အချက်အလက်စုံစုံ
- ရသဂုဏ်မြေ ကံမြောက်

ဗုဒ္ဓဌာနများ၏ အသေးစိပ် မြေပုံ၊ ဓားတံပုံ၊ သမိုင်း အချက်အလက်သည် စုံလင်စွာဖြင့်....

ပင်ရင်းဌာန-

- (၁) ဒေဝီသန်းသန်း၊ သုဒဝတီစာပေ
အမှတ်-၁၂ F ဖိုးစိန်လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၅၁၆၉၁
- (၂) ဦးမြစိန်၊ မြန်မာ့ရေးသွားလုပ်ငန်းရုံး၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။
- (၃) ဦးမြဝင်း-ဒေဝီသန်းသန်းဝင်း၊
အဒေါ်ကြီး ထမင်းဆိုင်၊ လေဟာပြင်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျား-မ-ပျို-အို-မရွေး
ကျန်းမာပျော်ရွှင်-အားသစ်တိုးဖို့ဆိုမိမိ
ဆီး၊ဝမ်း၊သွေး၊လေမှန်တဲ့

သဘာဝသတ္တိအားတိုးဆေးဂြိုဟ်

ဆီး-ဝမ်း-သွေး-လေမှန်၍ပျောက်ကင်းသည့်ရောဂါများ

ကျားနှင့်မ

ရင်ပြည့်၊ရင်ကယ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခေါင်းအုံ့၊ဇက်လေးခြင်း၊ အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်ခြင်း၊ လေနာရောဂါခွဲကပ်ခြင်း၊ လေငန်းရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ထုံကျဉ်ချည်နဲ့ ခြင်း၊ နှလုံးထွန်၊ရင်ခွန်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ခြင်း၊ ပူးဝေ၊ထိုင်းပိုင်းခြင်း၊ သွေးတိုးရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ အမောမခံနိုင်ခြင်း၊ ဆီးပူ၊ညောင်းကျခြင်း၊ ကာလသားရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ဆီးချိုရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ခူလာသွေးဝမ်းသွားခြင်း၊ အသားအရေ ခန်းခြောက်ခြင်း၊ ကျား-မဆိုင်ရာ ပင်ကို အား လျော့နည်းလာခြင်း၊ ဆီးသွားလျှင် အဖြူမိတ်ပါခြင်း၊ အိပ်မက်၊မက်၍ မကြာခဏ လွတ်ထွက်တတ်ခြင်း၊ အစားအသောက်ပျက်ခြင်း၊ အပူ-အပုပ်ခိုးများ အပေါ် သို့ထက်လွန်းသဖြင့် အရွယ်မတိုင်မီပျက်စေ ပျက်ခြင်း၊ နားလေထွက်ခြင်း၊ အိပ်၍မပျော်ခြင်း၊ ပျော်၍မပျော်ခြင်း၊ ရေကြောက်ခြင်းစသော ရောဂါများအဖြစ်

အမျိုးသမီး

ဓမ္မတာ (ထိမ်-ကျန်-ငုပ်-ပျောက်) ခြင်း၊ ဓမ္မတာပေါ်ခါနီး နှင့်ပေါ်ဆဲအခါများတွင် (ခါ၊ ရင်၊ ဆီးစပ်) စသည်တို့ နာကျင်ကိပ်ခဲခြင်း၊ မီးယပ်လွန်ခြင်း၊ လမ်းလွဲ၍ အထက်ဆန်ခြင်း၊ မီးယပ်ပိန်၊မီးယပ်ခြောက်မြစ်ခြင်း၊ ခြေ-လက် ပူလိုက်-အေးလိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ မီးယပ်ပူ၊မီးယပ်ချမ်းထခြင်း၊ မီးယပ်သွေး၊ငမ်းသွားခြင်း၊ ဓမ္မတာမမှန်၍ ယားယံခြင်း၊ အဖူ အပိပ် အကွက် များ ထွက်ခြင်း၊ မီးယပ် သွေးဆုံးကိုင် ခြင်း၊ ပယောဂ ယောင်ယောင်ဖြစ်ခြင်း၊ အပိတ်ဗဟိုအားကြီးလွန်းသဖြင့်၊ ဝက်ရွေးပြန်သကဲ့သို့ မကြာမကြာတက်ခြင်း၊ သားအိမ်အားနည်းခြင်း၊ စိတ်ကြည်လင်မှုမရှိခြင်း စသည့် ရောဂါများကို ဆေးဝါးဖြင့် ၃-၄ ရက်အတွင်းမှာပင် သိသိသာသာ ထူးထူးခြားခြား အားသစ်တိုးပွား၍ သွေးသားသန့်ရှင်းကျန်းမာခြင်းအပြည့်အတို ဝိဋ္ဌရရှိစေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိတ်တိုက်ကြိတ်တိုက်

ဆီး-ဝမ်း-လေ-မှန်၊ သွေးသစ်ပြောင်း၍ လှည့်ပတ်မှုကြောင့် ကိုယ်စိတ်ပျော်ရွှင် လန်းဆန်းလာခြင်း၊ ကျား-မဆိုင်ရာ အာရုံကြောများ ပြန်လည်သန့်စွမ်းလာခြင်း၊ မျက်နှာနှင့်ကိုယ်ပေါ်တွင်ဖြစ်တတ်သည့် (နီနီ-ညိုညို-ဖြူဖြူ) စသည့် (အဖု၊ အပိပ်၊ အကွက်) များ ပျောက်ကင်းစေခြင်းစသည်ပြင် (အသား၊ အရေ ပိုပြည့်-လှပ) လျက် တနေ့တခြား ရုပ်လက္ခဏာများပါ ပြောင်းလဲလာသည်ကို အံ့ဩခွင့်တွေ့ရပါမည်။

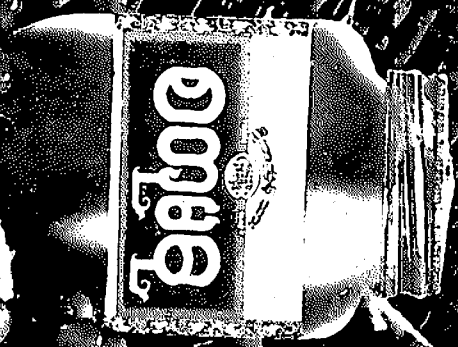
ဆေးဘူးအသေး ၁၂၂ ကျပ်၊ ဘူးကြီး ၁၅၅-ကျပ်။
ဆေးစိတ်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဖူးတွဲပါပါသည်။

အဖွဲ့ရှိ ပြန်မ? ဆေးပျိုးခုံဆိုင်တိုင်းတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။
(ပရဂိုဟိက) ပင်ရင်းဌာနသို့ မှာကြားပါ။ V, P. P. ဖြင့် ပို့ပါသည်။ (မှာသူက ဝေရိတ်ခံရပါမည်။)

ပင်ရင်းဌာန - သဘာဝသတ္တိဆေးတိုက်

အမှတ် ၁၁၅၊ ၃၁-လမ်း၊ မြန်မာ့ပြည်၊ ရန်-၇၇၂၁၀၄

သစ်သီးပေါင်းစုံ
စွမ်းအားပြုသို့
ထုံဝက်လွန်သော
ဝတ်ရေပျံ့

PREPARED BY THE BOTTLE

